

Povești interzise din Coreea de Nord

POLIROM

Bandi Acuzația

BIBLIOTECA POLIROM

Bandi

Acuzația

Traducere din limba coreeană
și note de Iolanda Prodan

POLIROM
2017

Bandi, *Gobal*

Copyright © 2014 by Bandi and Happy Unification Road.
All rights reserved.

© 2017 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-5536-6

ISBN PDF: 978-973-46-5537-3

ISBN print: 978-973-46-7110-6

Coperta: Carmen Parii

Foto copertă : © Gavin Hellier/Alamy Stock Photo

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

BANDI (*Licuriciul*, în coreeană) este pseudonimul unui scriitor disident care trăiește în Coreea de Nord. Scrise între 1989 și 1995, povestirile din volumul *Acuzația* sînt singurele proze din literatura contemporană nord-coreeană care au ajuns să fie cunoscute în Occident. Scoase pe ascuns din țară în 2013, publicate în Coreea de Sud în 2014, povestirile care alcătuiesc această antologie au fost traduse în 20 de limbi.

Jurnalul evadării din Coreea de Nord

Sang-ki! sunt eu, Il-cheol, și tocmai scriu jurnalul evadării mele din Coreea de Nord. Sunt sigur că ai citit *Cronica unei evadări*¹, scrisă de Choi Seo-hae, în anii '20. Acum suntem în anii '90, la aproape cincizeci de ani de la eliberarea de sub colonialiștii japonezi², și scriu jurnalul evadării din propria țară, din propriul pământ natal. Te lasă mut, așa-i? Dacă ar fi să vorbesc în câteva cuvinte despre încercarea mea de a evada din Nord, atunci ar trebui să spun că totul a început de la pliculețul cu medicamente pe care ți l-am arătat cândva.

Pliculețul mi-a căzut în mână din întâmplare. Îl știi și tu pe băiatul cel mic al fratelui meu mai mare, nepoțelul meu... Pe atunci avea opt ani și venea atât de des pe la noi! Practic, locuiam sub același acoperiș. Credeam că băiatul e mai tot timpul pe la noi pentru că, până să mă însor și să mă așez la casa mea, locuisem cu fratele meu mai mare într-o casă, la o aruncătură de băț de apartamentul în care stau acum cu nevastă-mea. Și totuși, dacă stau să mă gândesc bine, nu asta a fost singurul motiv al vizitelor sale. Adevărul e că nevastă-mea se îngrijea de el cu atâta dragoste, de-ți dădeau lacrimile, nu alta. Așa e firea ei, blândă și bună la inimă, mi-am zis. Însă de fiecare dată când se uita la el, ochii i se umezeau de dragoste, mai ales când adormea cu mânuțele strânse la piept ca un cățeluș. Ajunsesem să-mi spun că, odată cu vârsta, dragostea maternă e din ce în ce mai puternică la o femeie ce nu poate avea copii. Indiferent ce făcea cel mic, nevastă-mea îi cânta în strună. Și puștiul o

iubea, se ținea scai după ea, peste tot. În ziua în care s-a întâmplat incidentul cu pliculețul cu medicamente venise la noi.

În acea zi, nevastă-mea se duse la secretarul organizației locale de partid ca să dea o mână de ajutor la izolarea tavanului cu un nou tapet din hârtie. Rămas singur, îmi căutam de lucru prin casă când puștiul dădu buzna pe ușă. Văzând că mătușa lui nu era, începu să mă bată la cap să-i fac un zmeu din hârtie. Toamna se apropia de sfârșit, iar vântul ce răscolea frunzele căzute era numai bun pentru copiii ce se luau la întrecere cu zmeiele. Nu puteam nici în ruptul capului să rănesc inocența puștiului, să-l dezamănesc.

Așa că am început să caut hârtie bună, dintr-aia de făcut zmeie. Mi-am adus aminte că am folosit niște coli când am astupat ușa de la intrare, cu ceva timp în urmă. Și uite așa am ajuns să răscolesc prin toate rafturile și ungherele din dulapul în care ne ținem așternuturile și păturile. Ei bine, acela a fost momentul în care degetele mele au apucat nu un sul de hârtie, ci un pliculeț cu medicamente. Bineînțeles că la început nu i-am dat nici o atenție. Apoi, în capul meu totul începuse să se complice din ce în ce mai mult, la gândul că micul obiect avea totuși legătură cu nevastă-mea, femeia cu care eram însurat de aproape doi ani și care nu reușise să rămână însărcinată. „Ce fel de pastile or fi astea de le ține aici? Oare le ia pe ascuns? Ce boală o fi având, dacă nu dă nici un semn că suferă?“, mă întrebam în sinea mea. Brusc, m-am luminat: „Aha! Tocmai de asta nu a putut să rămână însărcinată până acum!“.

În acea zi, în timp ce mă chinuiam să fac zmeul, m-am tăiat de două ori la mână. Oricât mă frământam, știam că dacă aș fi întrebat-o direct, fără ocolișuri, nu mi-ar fi spus de ce lua pe ascuns pastilele. Am pus la cale o altă tactică: am luat pliculețul cu pastile și am venit la ușa ta, Sang-ki... doar ești doctor, nu-i așa? Mai ții minte ce mi-ai spus? Că pastilele nu vindeau sterilitatea, ci erau, mai degrabă, pastile ce o produceau!

— Ce-ai zis!? Contraceptive? am tipat cât m-a ținut gura, uitând că dincolo de ușa cabinetului așteptau mulți pacienți, printre care și femeii.

Vorbești serios? Ești sigur?

— Șșt... mai încet! mi-ai tăiat vorba, jenat că ridicasem tonul atât de tare, știind că cei de afară auzeau tot ce vorbim.

M-am întors acasă într-un suflet. De îndată ce am dat cu ochii de nevastă-mea, bomba ce stătea să explodeze în gura mea amuți în strânsoarea buzelor. Nu puteam scoate nici un cuvîntel. Realizasem brusc că nu trebuie să dau drumul la vorbe aiurea, fără să gîndesc. Situația o cerea. În plus, pentru cei din jur nu era nici un secret că noi doi eram diferiți, că încă de la început nu prea ne potriviserăm.

Nu aveam personalități prea diferite, însă știi că în societatea noastră contează cel mai mult poziția socială a familiei din care te tragi. Sunt mai mult decât sigur că mulți au rămas cu gura căscată când s-a răspândit zvonul că eu, Lee Il-cheol, mă logodisem cu Nam Myong-ok. „Cum? O egretă albă și un cioroi negru? Cum să-și facă ăștia doi cuib împreună? Nici pomeneală să fie o pereche trainică!“, și-or fi zis mulți atunci.

Și totuși eu, cioroiul ce-și găsisese culcuș în cuibul ăsta, începusem să mă simt dat la o parte de egreta albă, jumătatea mea, ce părea că-și vede doar de interesele ei ascunse. Pe atunci nu puteam gîndi decât așa. La urma urmelor, cum aș fi putut interpreta motivul pentru care nevasta mea, femeia cu care abia mă însurasem, lua pilule contraceptive tocmai ca să nu facă un copil cu mine?

— Ce s-a întîmplat? mă întrebă ea de îndată ce mă văzu intrînd în casă cu sufletul la gură.

În loc de răspuns, am scrîșnit din dinți, mi-am pocnit degetele, iar apoi m-am trîntit pe banca lungă de sub fereastră, oftînd adînc. Pufnind ușor, ca cenușa adunată peste focul mocnind, nevastă-mea luă un pachet de țigări și o cutie cu chibrituri și le puse pe pervazul ferestrei. Însă frustrarea pe care o simțeam nu se lăsă deloc potolită de gestul ei plin de considerație. Cine știe... probabil că în acea zi eram prea afectat de poziția mea socială³. Eu, Lee Il-cheol, eram un om de rînd, un „element“ oarecare, iar taică-meu, un nimeni

care în trecut curmase viața răsadurilor de orez plantate în solar.

Incidentul avusese loc imediat după terminarea războiului, în vremurile în care sistemul socialist al cooperativelor agricole abia prinsese rădăcini în țara noastră. Umbla vorba că e unul dintre momentele de cotitură din istoria noastră ce aducea multe necunoscute în viața țăranilor. Așa a fost și cu solarul. Pentru oamenii simpli, care din moși-strămoși cultivaseră orezul plantându-l în apă abia după ce creșteau răsadurile în niște ghivece minuscule, noua metodă de cultivare în solar se dovedi a fi prea complicată, ca prima dușcă de tărie pe care o tragi ca începător într-ale bețiilor.

Ei bine, din cauza greșelii pe care o făcuse, taică-meu ajunsese peste noapte „un element antirevoluționar, un trădător al partidului“. Și mai era ceva: înainte de eliberarea de sub imperialiștii japonezi, taică-meu muncise pe brânci ca să plătească pentru o palmă de pământ de câteva pogoane. Când începu colectivizarea, bătrânul – blând din fire ca un mieluşel, care abia scotea o vorbă – nu vru nici în ruptul capului să renunțe la pământ. În toată chestiunea asta, taică-meu era precum plodul adus în gospodărie de a doua nevastă a unui bărbat: era de-ajuns să răstoarne capacul de pe chiupul cu sos de soia și începea scandalul. În cele din urmă, i s-au pus cătușele și a fost deportat într-un loc necunoscut. Eu, frate-meu și mama am fost dați afară din căsuța noastră binecuvântată cu pomi de *gam*⁴ și forțați să „migrăm“ într-un sat necunoscut, lângă puhoaietele asurzitoare ale fluviului Amnok⁵.

Eroul lui Choi nu-și pierduse speranța în lupta cu soarta crudă când a fugit din Manciu, „ținutul barbarilor“, cu tot cu nevastă, copii și părinți. Pentru maică-mea însă, care și-a văzut bărbatul încătușat și deportat și care a fost forțată să treacă strâmtoarea Gaema cu doi băieți mici ce se ascundeau sub poalele fustei ei, nu mai rămăsese nici un fir de speranță în vâlul greu al disperării ce căzuse peste ea. Pot spune că eroii lui Choi au fost într-o cârta fericiți să poată pleca din „ținutul barbarilor“ din proprie inițiativă, dacă stau și compar ce li s-a întâmplat lor cu situația îngrozitoare a familiei mele, forțată să „migreze“ sub amenințarea baionetelor într-un loc în care și munții,

și râurile aveau chip străin, departe de tot ce aveam mai drag în sătucul nostru natal. Acolo, în acel ținut dezolant și îndepărtat, neputincioasă în fața suferinței și a resentimentelor ce-i sfâșiau sufletul, maică-mea și-a dat ultima suflare prea devreme, când era încă în floarea vârstei. A murit cu ochii larg deschiși, iar gândul la ce avea să urmeze pentru copilașii ei bătuți de soartă îi străpungea inima ca bețișoarele pe care stăteau înșirate biluțele de înghețată pe care le mâncam în copilărie. Ce altă tragedie avea să tulbure spiritul neîmpăcat al mamei mele, cea care lăsase doi copii mici singuri pe lume?

Oh, Sang-ki! În ziua aceea nu am mai putut sta pe banca de lângă fereastră și am luat-o la goană, cu pliculețul de contraceptive ascuns în buzunar! Nici în ziua de azi nu-mi pot aduce aminte pe unde am rătăcit până noaptea târziu. M-am dus la mormântul măicuței mele, am ajuns și la trecătoarea Gaema! Da' pe unde n-am fost! Mi se ștersese complet din minte că se făcuse timpul să intru în tură. Tot ce-mi amintesc e că atunci când am ajuns acasă nevastă-mea mi-a ieșit în întâmpinare, așa cum o făcea întotdeauna. După ce luă ziarele de pe masă, așeză farfuriile cu mâncare cât mai aproape de lingura și bețișoarele mele. Cu alte cuvinte, dragostea și atenția ei pentru mine nu se știrbiseră deloc, deși eu, sincer să fiu, începusem din acea zi să-i urmăresc, neîncrezător, fiecare mișcare. Nimic nu se schimbase, de la privirea timidă, ce arăta bunătatea și blândețea ei, până la gesturile fine și vocea delicată. Cu cât trecea timpul, tot ce o caracteriza devenea mai intens, îngrijorându-mă și mai mult. Dar, cum o bănuială dă naștere alteia, începusem să plec urechea la tot felul de zvonuri ciudate.

Auzisem că din apartamentul de la etajul al treilea – adică al nostru – ieșea fum de două ori pe zi: o dată dimineața devreme și puțin mai târziu. Asta însemna că la noi în casă se gătea în fiecare dimineața de cel puțin două ori! Chiar dacă știam foarte bine că traiul la bloc nu face să iasă fum fără foc, nu am căzut în capcana zvonurilor. Nu voiam să o văd pe nevastă-mea încolțită de clevetirile răutăcioase ale vecinilor. Totuși după câteva zile ceva mi-a stârnit suspiciunile.

Încă de la primele ore ale dimineții, promisem sarcina să sudez cocoțat pe brațul unei macarale de o sută de tone de unde se vedeau uzina și satul industrial, în toată splendoarea lor. „Măi să fie!“, mi-am zis când am văzut ieșind fum pe coș pentru a doua oară în acea dimineață, după ce terminasem de mâncat și plecasem de acasă. A doua zi – iarna își intrase în drepturi și era un frig de crăpau pietrele –, sub pretextul că vreau să verific calitatea sudurii, m-am urcat din nou pe brațul macaralei. A treia zi am făcut la fel, doar că am coborât iute și, după ce am inventat o scuză plauzibilă în fața șefului de echipă, m-am dus direct acasă.

— Vai de mine! Ce cauți acasă? Țipă nevastă-mea din bucătăria plină de aburi, în care trebăluia de zor.

Luată prin surprindere, femeia mea încercă să schițeze un zâmbet forțat ce nu i se potrivea deloc.

— Păi... am plecat la lucru fără să-mi iau ruleta, i-am răspuns rușinat.

— Ruleta? Și te-au trimis acasă pentru atâta lucru?

Simțindu-se cumva vinovată că mă întorsesem de la uzină, se duse într-un suflet să mi-o aducă. De îndată ce dispăru din bucătărie, am profitat și am ridicat capacul de pe ceaun, de sub care se ridicau caiere groase de aburi. Ochii îmi căzură pe o amestecătură fără nici un gust, ce bolborosea întruna: mâncare pentru câini! Terciul ăla din câteva boabe de porumb și orez rătăcite printre frunzele uscate de ridiche nu putea fi decât mâncare pentru câini! Aha! Deci asta era: făcea mâncarea pentru câini!

— Da' ce faci? mă întrebă șocată nevastă-mea, ținând ruleta în mână.

Tocmai mă surprinsese precipitându-mă deasupra ceaunului, încercând să pun capacul la loc.

— Lasă asta! Ce faci tu aici? Fierbi mâncare pentru câini?

— Cum? Ah, da... e fiertură pentru câini...

— Și faci asta în fiecare zi?

— Îhî... eu... auzi, ia vezi-ți de ale tale și nu-ți bate capul cu treburile casei. Fii cu capul pe umeri și nu mai face greșeli dintr-astea, îmi spuse ea

punându-mi ruleta în mână. Secretarul de partid, bărbatul ce stă cu un etaj sub noi, a trecut și ieri pe aici. Mi-a spus că se gândește serios să te facă membru de partid și chiar m-a rugat să te sprijin cum pot ca să muncești cu și mai mult spor... doar că, tot ce pot face eu pentru tine...

Dintr-odată nevastă-mea începu să-și muște buza de jos, iar ochii i se umeziseră ca și cum cuvintele ce-i produceau suferință erau pe punctul să explodeze în lacrimi. Lăsă capul în jos, ferindu-și privirea. N-am mai putut rezista să mă uit la ea și am ieșit din casă.

În acea zi, ruleta pe care o pusesem în buzunar și pe care nu o folosisem deloc la muncă apăsa ca un pietroi greu în capul pieptului. Ciudat lucru, dar de atunci am încetat să mai fiu copleșit de griji și suspiciuni. Mă mustra conștiința pentru grosolănia cu care o tratasem, dar în sufletul meu încolțea tot mai tare gândul că lua contraceptive pentru un alt motiv decât cel pe care-l bănuiam eu. Dacă totuși lua pilule de frică să nu amestece sângele de „egretă albă“ cu cel al unui „cioroi negru“, atunci nu cumva toată dragostea pe care o arăta pentru mine era un teatru ieftin? Nu, nu! Era cu neputință! Simțeam că dacă aș fi îndrăznit să o bănuiesc, atunci, fără îndoială, Cerurile m-ar fi pedepsit! Și imploram din tot sufletul: „O! Fie ca totul să rămână o simplă neînțelegere din partea mea! Fie ca nevasta mea să fi rămas femeia pe care am cunoscut-o!“.

Timpul trecea lin, fără schimbări, iar eu continuam să sper în sinea mea că totul se va termina cu bine. Nepoțelul nostru ne vizita la fel de des, iar dărele de fum ce ieșeau pe coșul nostru de două ori pe zi ajunseseră doar niște palide amintiri ale vinovăției mele ce mă făceau să râd. Singura schimbare era nerăbdarea nevestei mele când voia ca puștiul să rămână la noi, peste noapte. Înainte nu era o problemă, dar acum spunea că-i e tare greu să adoarmă singură în nopțile în care trebuie să lucrez la uzină până târziu.

În urmă cu o lună, într-una din acele nopți în care rămâneam la uzină până târziu, lucrurile s-au limpezit și tot atunci m-am hotărât să țin acest jurnal al evadării mele. După masa de seară, nevastă-mea îmi cerea insistent

ca în drum spre uzină să trec pe la fratele meu și să-l aduc pe cel mic la noi. Doar că, în acea zi, nu i-am putut îndeplini dorința. Când am ajuns la ei acasă, cumnată-mea îmi spuse că puștiul e plecat cu taică-său să adune cabluri și sârme vechi. Frate-meu muncea din greu în mină, dar în timpul liber căuta fier vechi din care făcea ustensile casnice, pe care le vindea pentru puțină mâncare în plus, cu care să completeze rațiile ce nu ajungeau pentru toate gurile din familie.

S-a întâmplat ca în acea zi să termin tura de noapte mai devreme decât de obicei. Nu era ceva neobișnuit pentru secția în care lucram – cea de dezvoltare și implementare a noilor tehnologii – și în care programul de lucru era deseori dat peste cap de sarcini neprevăzute ce ne făceau să stăm până noaptea, târziu.

Mă grăbeam să ajung acasă, știind că în acea noapte nu puteam să i-l aduc nevestei mele pe nepotul ei. Abia trecuse de miezul nopții și nu se auzea nici un zgomot în blocul în care locuiam. Urcând câte două trepte odată, am trecut prin fața apartamentului de la etajul al doilea unde stătea secretarul organizației locale de partid și apoi am ajuns la etajul al treilea, ultimul, unde locuiam noi. Când am pus mâna pe clanță, am văzut lumină pe sub ușă. „Nu s-o fi culcat... cel mic nu a venit și i-o fi urât singurică“, mi-am spus. În clipa în care am încercat să împing ușa lumina a dispărut, brusc. „În sfârșit s-a dus la culcare“. Ușa părea blocată pe dinăuntru, așa că am bătut. Nu mi-a răspuns.

— Eu sunt... m-am întors! am spus, încercând din nou să intru.

Într-o clipită, lumina se aprinse iarăși. Mi s-a părut că aud ușa ce dă înspre bucătărie deschizându-se, dar nici urmă de nevastă-mea.

— Hei! Sunt eu!

— A, da... am auzit-o în sfârșit, și ușa s-a deschis.

— Ce faci? Nu te-ai dus la culcare?

— Am mai avut câteva ceva de făcut...

Sang-ki! Cum ar fi putut să-mi treacă prin cap că dincolo de ușa pe care intrasem se ascundea o umbră întunecată? În timp ce nevastă-mea era ocupată

cu aranjatul prin cameră, eu începusem să mă dezbrac de salopeta în care lucram în uzină. Și pac!, atunci am auzit o ușă deschizându-se și închizându-se la loc! Am auzit clar, fără urmă de tăgadă! Am lăsat totul baltă și, mânat de instinct, am ieșit din cameră valvârtej! Ecoul pașilor coborând cu grijă și tiptil arăta ca lumina zilei că individul era obișnuit cu scările din blocul nostru. Alergam după ecoul pașilor, dar brusc m-am oprit, căci felurite gânduri începuseră să se încolăcească în mintea mea.

„Da’ până la urmă de ce țin eu morțiș să-l urmăresc?“, m-am întrebat. M-am răsucit pe călcâie și am urcat din nou scările. Cu fiecare treaptă pe care puneam piciorul, simțeam cum sângele începe să-mi clocotească. Când am intrat în cameră, nu am avut puterea să dau ochii cu nevastă-mea: mă așteptam să fie albă ca varul, dar nu-mi închipuiam că o s-o găsesc prăbușită în vreun colț al camerei, plângând în hohote, cu fața la perete.

— Termină! Nu mai boci! am țipat la ea, proțăpit în mijlocul încăperii, țeapăn de parcă aş fi înghițit o scândură.

— Unchiul lui Min-hyuk! mă strigă ea cu glas tânguitor.

Chinuindu-se să stea în genunchi, ridică capul și mă privi cu fața scăldată de lacrimi. Eram obișnuit s-o aud pe nevastă-mea strigându-mă așa, „unchiul lui Min-hyuk“ – așa-l chema pe nepoțelul nostru – doar că, în acel moment, mi se părea că, de fapt, cam atât eram pentru ea: numai unchiul unui băiețel!

— Bine! Tu ai vrut-o! De acum încolo asta voi fi: unchiul lui Min-hyuk, și nu bărbatul tău!

— Unchiul lui Min-hyuk! Nu asta am vrut să spun... nu e ce pare...

— Tacă-ți fleanca!

Spumegând de furie, am smuls raftul cu cărți din colț, am scos plicul cu anticoncepționale pe care-l ascunsesem cu câteva zile în urmă și i l-am aruncat în față. Simțeam că-mi ies din minți!

— Ia zi! Nici astea nu sunt ce par? De ce înghiți așa ceva? Ce e? Ți-e frică să faci vreun plod cu sânge murdar? Cine-i nemernicul? Cine-i nemernicul, te-am întrebat!

Dintr-o mișcare am luat-o pe nevastă-mea de umerii lipsiți de vlagă, am scuturat-o cu putere și am ridicat-o în picioare.

— Nu! Nu! Să nu faci asta! Nu mă întreba cine e! Nu trebuie să știi cine e! mă imploră printre suspine, cu degetele încleștate de brațele mele.

Sunt sigur că pumnii mei ar fi lovit-o ca un trăsnet, dacă în clipa următoare nu m-ar fi eliberat din strânsoare ca să se repeadă spre cufărul din lemn în care țineam hainele bune, bolborosind întruna ca o femeie țicnită: „Nu! Nu! Să nu faci asta!“.

„Nu! Să nu faci asta!“ – delira ca o femeie ce-și pierduse mințile! Agitată, ridică iute capacul cufărului, scoțând de sub teancul de haine un carnet. Ținând strâns carnetul în mână ca și cum își juca ultima carte, se întoarse spre mine.

— Ce-i asta? am întrebat-o smulgându-i carnetul.

Am aruncat o privire și mi-am dat seama pe loc: era un jurnal.

— Trebuie să mă crezi! Nici nu mi-am dat seama când a intrat în casă! S-o fi furișat înăuntru când eram la baie! Dar sunt curată, fără de păcat! Trupul meu e curat! Trebuie să mă crezi! Să mă trăsnească Cerul, acum pe loc, dacă te-am înșelat!

Se prăbuși la podea, iar umerii începură să-i tremure din nou. A fost momentul în care ochii mei au văzut dovada: părul îi era răvășit, iar în partea din față a vestei îi atârna un fir de ață de la un nasture ce-i fusese smuls! Toate astea erau semnele clare ale luptei disperate, corp la corp, pe care o dusesse cu intrusul! Și totuși, furia ce-mi făcuse sângele să clocotească se mai potolise. Ceva începu să strălucească în mintea mea, de parcă ar fi fost luminată de un fulger. Lamentările și implorările femeii mi se păreau acum simple smiorcăieli. Brusc, ochii îmi căzură pe pagina la care era deschis jurnalul ce-mi atârna în mână.

4 decembrie

Și azi a venit. Sunt recunoscătoare că-și face griji pentru bărbatul meu, dar, nu știu de ce, au început să-mi pice greu vizitele astea atât de dese. Când bărbatul meu nu-i acasă, urăsc și mai mult prezența lui aici. De fiecare dată când vine, e altfel decât data trecută, e schimbat. Mi-e peste putință să cred că un bărbat trecut de patruzeci de ani ar putea avea sentimentele astea pentru mine... dar nu sunt sigură! Of! Ce să mă fac? Dacă încep să mă port cu răceală, să fiu distantă, mi-e teamă că bărbatul meu o să aibă probleme la muncă, dar mi-e frică să continui ca până acum... Trebuie să fiu tare! Trebuie să rezist! Dacă-mi primesc bărbatul în Partid, nici moartea nu ar fi o suferință prea mare pentru mine!

Sang-ki! În noaptea aia, am stat în picioare și am citit jurnalul pe nerăsuflăte, din scoarță în scoarță! Nevastă-mea nu a scris în fiecare zi, dar e o cronică a vieții ei din ultimii doi ani. Cum am spus? Că l-am citit? O, nu! Mai bine zis, cu fiecare pagină eram din ce în ce mai vrăjit, în asemenea măsură încât simțeam că am nervii întinși la maximum, că sunt pe care să o iau razna! Rândurile scrise de ea mi s-au întipărit în minte ca o fotografie! Îți reproduc aici câteva fragmente pe care le-am citit în acea noapte.

13 martie

Am primit un bilet din partea secretarului organizației locale de partid din care aflu că bărbatul meu are prea multă treabă și nu poate veni acasă, că trebuie să-i duc prânzul la uzină. Așa că, după foarte mult timp, azi am fost din nou în secția de inovații tehnologice. Acolo lucrează soțul meu. Și eu am muncit acolo. După cum îi spune și numele, e o secție ce se ocupă cu creșterea productivității muncii prin dezvoltarea și testarea noilor tehnologii. Secția e situată într-o clădire mică, departe de uzină, și doar o mână de angajați lucrează în ea. Min-hyuk era la noi când am primit mesajul, așa că l-am dus să-și vadă unchiul. N-a trecut decât o jumătate de an de când mi-am

dat demisia de la uzină după ce m-am măritat, dar azi, când am revăzut secția, mi-au strălucit ochii de bucurie! Acoperișul roșu, din tablă galvanizată, ce tremura ușor chiar și în zilele căldicele de iarnă, camera de planificare, ce părea o minusculă cutie de chibrituri pe lângă clădirea mare de care era lipită – totul mi-a adus zâmbetul pe buze! A, da! Am zâmbit când am văzut mica fereastră albastră de la care admiram ramurile salciei plângătoare, ce se unduiau în vânt în orice anotimp și mă făceau să visez cu ochii larg deschiși, pe mine, cea care era pe atunci o domnișorică! O! Și masa mea de lucru puțin înclinată unde desenam schițe tehnice era acolo, unde o lăsasem! Cum nu era nimeni în birou, m-am așezat din nou în fața mesei, unde obișnuiam să lucrez.

La acea masă am simțit primele bătaii puternice de inimă când mi-am cunoscut viitorul soț și tot acolo am simțit primele dezamăgiri și suferințe legate de el. Toate bucuriile și tristețile mă copleșeau de parcă le-aș fi trăit pentru prima dată, de parcă totul s-a întâmplat ieri!

O! Cum aș putea uita prima zi în care m-am așezat la acea masă, ca proaspăt absolventă a școlii profesionale de tehnologia utilajelor? Sau ziua în care numele de Lee Il-cheol mi-a atras atenția pe avizierul ce se zărea de la fereastra biroului meu, printre ramurile salciei plângătoare? Anunțul pe care l-am citit atunci pe avizierul uzinei – „Tovarășul Lee Il-cheol, Inventatorul: o nouă izbândă în eforturile de fabricare a rindelei automate!“ – mi-a adus aminte de afișul pe care-l văzusem pe avizierul școlii, când eram la gimnaziu: „Talent și muncă! Din experiența elevului Lee Il-cheol dobândită în procesul învățării“. Ce uimită am fost atunci să-i văd numele din nou!

Acolo, la primul meu loc de muncă, mi-a fost dat să-l am tovarăș de lucru pe unul dintre colegii mei mai mari de școală, un băiat pe care-l admiram și la care mă uitam ca la un copac falnic, uriaș, în care nu m-aș fi încumetat să mă urc vreodată! Eram atât de fericită că ajunseseam să lucrez umăr la umăr cu un astfel de tânăr destoinic, încât masa de lucru mi se părea cel mai bun prieten, și aveam impresia că ramurile salciei plângătoare nu se mai opresc din dansul

lor!

O! Dacă aş fi ştiut că bucuria se va transforma atât de repede în tristeţe şi suferinţă! Ce zi am trăit atunci! Spre sfârşitul programului, ni s-a spus că membrii de partid nu trebuie să plece acasă, fiindcă secretarul organizaţiei de partid din uzină urmează să dezbată nişte chestiuni importante într-o şedinţă.

A fost un şoc pentru mine să-l văd pe Inventator ieşind din sala de şedinţă – sala în care noi, muncitorii, ne odihneam în pauze – cu capul în jos şi umerii lăsaţi! Ce chestiune atât de importantă despre inovaţiile tehnologice s-ar fi putut dezbate în absenţa aceluia tânăr dotat cu o minte atât de ageră? Terminase doar şcoala profesională, dar prin studiu individual a ajuns să aibă mai multe cunoştinţe şi mai mult potenţial decât orice absolvent de facultate! Cum putea fi ignorat el, cel care, asemenea creaturii legendare cu trup de cal şi cap de dragon, lua totul pe umerii săi, şi ce ţinea de forţa minţii, a creierului, dar şi ce ţinea de forţa braţelor? Cum putea Inventatorul, cel laudat de atâtea ori cu astfel de cuvinte de către secretarul organizaţiei de partid din uzină, să iasă din sala de şedinţă ca un cocoş smotocit, fără nici o pană în coada-i semeaţă? Pe atunci nu înţelegeam de ce sufletul îmi era atât de sfâşiat din cauza dispreţului cu care îl tratau colegii lui! Şi asta nu a fost tot: când am aflat că nu a putut da la facultate din cauza „elementelor“ din familia lui, am simţit că, pentru el, anunţurile de la panourile de onoare din şcoala gimnazială şi de la uzină nu au fost decât steluţe făcute din hârtie colorată, dintr-alea pe care le primeam cu toţii la grădiniţă. Sufeream atât de tare, încât începusem să simt eu ura pe care, de fapt, el ar fi trebuit să o simtă! În acelaşi timp, în inima mea începuse să ardă flacăra unei simpatii pentru Inventator – sentiment pe care nu mai eram în stare să-l controlez –, acel bărbat cu privirea atât de pătrunzătoare şi arzătoare, atât de harnic şi modest, chiar dacă avea o minte strălucită!

În cărţi sau în cântece se spune că dragostea e ba una, ba alta. Dar, în acele vremuri, pentru mine, dragostea nu era altceva decât să simţi ce simte şi celălalt: acel sentiment pe care nu-l mai poţi îndura când te simţi neputincios,

când simți că nu-l poți ridica de jos pe cel răpus de soarta crudă și nedreaptă, acel impuls ce pune stăpânire pe tine și te face să-ți sacrifici propria viață pentru viața celuilalt...

În mijlocul acelei flăcări a simpatiei, dragostea mea pentru el înmugurise și, mai târziu, și-a deschis petalele ca o floare! În timp ce ședeam la fosta mea masă de lucru, cufundată în amintirea vremurilor de mult apuse, Min-hyuk nu stătea locului, intra și ieșea întruna din atelier și din sala de întruniri de parcă ar fi fost locul lui de joacă. Ba chiar începu să fredoneze un cântecel inventat de el, ridicându-l în slăvi pe unchiul său, pretinzând astfel că avea tot dreptul să cerceteze fiecare ungher...

Văzându-l pe Min-hyuk atât de încântat, neștiind nimic despre soarta tristă a unchiului său – o piatră nestemată ce căzuse pe mâna unor ignoranți –, am simțit cum ochii mi se împăinjenesc dintr-odată din cauza lacrimilor. Când? Când aveau să-l primească în Partid? Când aveau să-i descopere adevărata valoare?

23 aprilie

După-amiază târziu, când peticeam salopetele bărbatului meu, Min-hyuk a dat buzna în casă, cu ghiozdanul pe umeri. Plângea atât de tare, că nu era în stare să scoată o vorbă, iar în jurul ochilor și pe obraji era murdar.

— Min-hyuk! Ce e? De ce plângi?

— De... de azi... nu mai sunt co... comandant de... de detașament...

— Cum? Ce tot îndrugi acolo?

— A... așa mi... mi-a spus to... tovarășa în... învățătoare... î... hî... hî!

— De ce?

— Nu... nu știu...

Cu greu am putut să-l fac să nu mai plângă, și n-am mai fost în stare să pun mâna pe ac. Văzându-i ghiozdanul, mi-am dat seama că venise direct la noi, că nu trecuse pe acasă. Așteptările lui față de mine apăsau greu pe inima

mea.

Chiar dacă taică-meu ocupase o mică funcție de conducere în comitetul executiv local, pentru cei din familia bărbatului meu asta era mare lucru! Eram sigură că și cel mic credea la fel. Drept dovadă, în loc să se ducă la părinții lui, venise direct la mine. Se oprise din plâns, dar văzându-i ochișorii, umezi ca ai unui vițeluș, n-am mai putut sta cu mâinile în sân. Trebuia să fac ceva! După ce i-am spus să rămână acasă, să se joace singur, m-am răsucit pe călcâie și m-am dus direct la el la școală. Președinta organizației de pionieri nu era nimeni alta decât Moon Yeong-hee, o fostă prietenă din copilărie, cu care mă jucam când eram mică. Când am văzut cum mă privește după ce-i povestisem totul, mi-am dat seama că situația era mult mai serioasă decât smiorcăielile unui puști răzgâiat.

— Uite ce e, spuse Moon Yeong-hee, doar știi că noi două nu avem nici un secret, da? Ei bine, avem de-a face cu o problemă care apare de fiecare dată când se alege o nouă conducere a pionierilor, pe clase. Învățătoarea lor a venit la mine și l-a propus pe nepotul tău pentru funcția de comandant de detașament... e adevărat, nici un elev nu e ca el când vine vorba de note bune și comportament exemplar. Când m-am dus să iau aprobarea de la secretarul organizației de partid pe școală, știi ce m-a întrebat? „Tovarășă, chiar nu știți că tatăl acestui elev a fost deportat la Wonsan?” Asta e... pur și simplu, nu am avut ce să fac! Organizația de pionieri e primul nivel în ierarhia Partidului, așa că nu-i mai putem alege pe copii în funcții importante ca atunci când erau la grădiniță. Înțelegi ce vreau să spun?

Eram atât de șocată de vorbele ei, încât nu mai puteam deschide gura.

— Habar n-aveam că Min-hyuk e nepotul tău... la ce poziție are familia ta, cum de ai putut să...

— Gata! Să lăsăm povestea asta, i-am tăiat vorba.

Apoi, profitând de punctul în care ajunsese discuția, mi-am încercat norocul.

— Auzi... dacă tot ai pomenit de... știi, te simt aproape, de partea mea.

Vorbesc serios. De asta și vreau să te rog ceva. Soțul tău lucrează la Siguranță, la departamentul de evidență a populației, așa-i? Poți să-mi faci rost de o copie a dosarului familiei bărbatului meu?

Sigur că știam totul despre poziția socială a familiei lui, dar îmi era greu să cred că rădăcinile se întindeau atât de mult, încât să-i facă rău fragilului mugur de floare, Min-hyuk. Dar n-am avut încotro. Moon Yeong-hee își dăduse cuvântul că va face tot ce-i stă în putință să obțină o copie a dosarului, iar eu, temătoare și neîncrezătoare, am ieșit din curtea școlii cu picioarele tremurându-mi.

30 aprilie

Sunt zile în care cred că soarta mi-e potrivnică, în care viața mi se pare un șir neîntrerupt de încercări. În fiecare zi se întâmplă câte ceva ce-mi apasă greu pe suflet, ca o piatră. Azi am fost la centrul de distribuie a rațiilor alimentare și acolo m-am întâlnit cu Seon-hee. Am fost colege de gimnaziu, era într-o clasă mai mare, e cu doi ani mai mare decât mine. Fostă colegă de clasă a soțului meu, Seon-hee a fost întotdeauna drăguță cu mine. Era atât de multă lume la centrul de rații alimentare, încât, după ce ne-am ridicat cartelele pentru rația de orez, am mers afară și am așteptat mai bine de o oră. Și, în timp ce pălăvrăgeam despre una-alta, Seon-hee mă luă dintr-odată la întrebări.

— Ia zi, a trecut pe la tine acasă? Știi tu cine... el...

— Ce-ai zis? Cine?

— Ei, lasă că știi tu! Cum cine? Jang-hyuk, unul din cei trei elevi care a învățat în străinătate!

— A, da... băiatul procurorului...

— Exact! Corect! El...

— Așa, și? Ce-i cu el?

— Vrei să-mi spui că încă nu l-a căutat pe bărbatul tău?

— Păi... nu știu...

— Zilele trecute m-am întâlnit cu mai mulți foști colegi de clasă la mine acasă. A venit și Jang-hyuk, abia se întorsese din străinătate... nu arăta schimbat.

— Și?

— Înainte să ne așezăm la masă, unul din foștii colegi a întrebat de ce nu a venit și tovarășul Il-cheol. Și atunci Jang-hyuk a spus că Il-cheol e plecat la niște rude, că o să treacă pe la voi pe acasă... așa a spus.

Dacă în clipa aia nu aș fi auzit-o pe vânzătoare strigând numărul de pe cartela mea, sunt singură că aș fi leșinat în fața lui Seon-hee. „Dacă acest Jang-hyuk nu vrea să aibă de-a face cu cineva de poziția bărbatului meu, de ce nu a avut curajul să recunoască? De ce a mințit?“, mă întrebam. Simțeam că mă sufoc! Ca și cum nu era de ajuns că-l disprețuiam, acum se izolează de el de parcă suferă de vreo boală contagioasă, nu alta! Câtă disperare și tristețe mi-aduce în suflet situația cumplită în care e bărbatul meu!

9 mai

Tocmai mă întorceam de la cantina populară cu niște tăieței de casă, făcuți la comandă, când am simțit un copil apucându-mă strâns de mână. Era Jeong-ho, un băiețel ce locuiește în același bloc cu Min-hyuk.

— Tanti mătușica lui Min-hyuk! Min-hyuk plânge!

— Vai de mine! Unde-i?

— Acolo! Sub copacul ăla!

Străduindu-mă să nu scap tava cu tăieței ce o duceam pe cap, m-am lăsat târâtă de băiețel pe o alee unde era o frizerie. Min-hyuk stătea sub ramurile proaspăt înverzite ale copacilor de pe marginea aleii. Nu mai plângea, dar privea pierdut în depărtare, dus pe gânduri, sprijinit de trunchiul unui copac.

— Min-hyuk! Ce-i cu tine aici? Ce s-a întâmplat?

Nici n-am apucat să închid gura, că puștiul începu să se smiorcăie. Îmi

răspunse Jeong-ho în locul lui.

— Abia ce ne-am întors de la școală și Min-hyuk a trecut primul podul de piatră. Iar nemernicul ăla s-a legat de el: „Cum?! A cutezat nătărăul ăla care nu e comandant de detașament să treacă podul înaintea mea?“.

M-am înfuriat cumplit și l-am luat la rost pe Min-hyuk.

— Ce faci? Stai aici și bocești că nu ești comandant de detașament? Ia zi, Jeong-ho! Cine-i ăla care s-a legat de Min-hyuk? O fi vreun zdrahon, așa-i?

— Da' de unde! Pe lângă Min-hyuk parcă e o găză!

— Păi și-atunci de ce a stat și s-a uitat la el și n-a făcut nimic? De ce se smiorcăie ca un prost?

— Da' ce? Se putea pune cu el? Nici pomeneală! În orașul nostru, taică-său e mare și tare pe la Partid!

Vorbele micuțului Jeong-ho îmi străpunseseră inima! Ce dureros era să-l văd pe Min-hyuk privind spre cer cu ochii pierduți, sprijinindu-se de trunchiul unui copac! „Nu se poate! Copilul ăsta a început să sufere din cauza lui taică-său încă de pe acum?“, m-am întrebat. Nu m-am putut abține și l-am strâns tare la piept! Ah! Ce mult îmi doream să fiu în stare să topesc gheața ce copleșise inima lui mică și inocentă! Lacrimile îi scăldau obrăjorii, iar eu am plâns odată cu el.

15 mai

Astăzi m-am întâlnit întâmplător pe stradă cu șeful secției de inovații tehnologice. Încă din prima zi, de când începusem să fac planșe de desen tehnic, mă tratase ca pe propria fiică. Omul, care mă saluta întotdeauna cu jovialitate, mă opri pe stradă și mă luă la întrebări.

— Măi să fie! Auzi, îl mai ții minte pe redactorul de la editura aia pentru știință și tehnologie? ăla pe care l-am trimis la voi cu ceva timp în urmă...

— A, da... cel care venise să stea de vorbă cu unchiul lui Min-hyuk...

— Da, da! El! De unde a aflat sectoristul despre el? De la tine?

— Vai de mine! Cum aş fi putut să fac aşa ceva?

— Păi şi-atunci cum a ajuns la urechile securistului din uzină? M-a luat la întrebări şi mi-a atras atenţia că atunci când vine cineva străin în uzină el e primul care trebuie să afle, mi-a zis că ar trebui să mă gândesc serios în ce poziţie îl pun dacă află sectoristul de cartier înaintea lui!

— Nu am nimic de-a face cu aşa ceva...

— Mda... nu ştiu ce să zic... aşa ar trebui să fie... şi totuşi sunt sigur că i-a spus cineva, altfel nu m-ar fi luat la întrebări! Măi să fie! ȚȚ-țȚ-țȚ...

Indignat, îşi continuă drumul dând din cap. Rămasă ținută locului, începusem să mă frământ în fel şi chip, încercând să pun cap la cap cele întâmplare zilele trecute. Cu două zile în urmă, când bărbatul meu se întorsese la uzină după ce mâncase acasă la prânz, redactorul bătu la uşa noastră. L-am trimis înapoi la uzină, iar singura care ne-ar fi putut vedea e vecina ce stă la acelaşi etaj cu noi, la apartamentul patru. Femeia tocmai scotea pe hol nişte brichete de cărbune şi mă văzu discutând cu redactorul. La scurt timp după plecarea lui, la uşa noastră veni preşedinta asociaţiei de locatari, vecina ce stă sub noi.

— Of, mătuşica lui Min-hyuk! Fă repede un copil! Dumneata n-ai copii şi-mi ocup tot timpul storcându-mi creierii cum ar trebui să te strig!

Suspect de vorbăreaţă, nu mă slăbi deloc şi continuă tirul întrebărilor.

— Ia stai aşa! Nu cumva azi a fost rândul familiei dumitale să strângă îngrăşământ⁶?

— Aşa e...

— Vai! Niciodată nu mi-am închipuit că...

Chicotind, femeia începu să scrie ceva în carnetul pe care-l avea la ea. Apoi îmi aruncă o vorbă, aşa, „în treacăt“.

— Auzi dumneata...cum se face că la unchiul lui Min-hyuk vin numai oameni de seamă? Uite aşa ca tovarăşul care-a fost mai adineaori... ăla cu ochelari fumurii...

— O, tovarăşa preşedinte de asociaţie... chiar nu mă aşteptam să mă

întrebi și dumneata! Cine să fie? E redactor la o editură... a venit să se intereseze despre secția de inovații tehnologice de la uzină, i-am răspuns fără să mă gândesc prea mult, dar întrebându-mă în sinea mea cum de mă văzuse cu redactorul.

Apoi mi-am dat seama că, după ce mai mult ca sigur plecase urechea la clevetirile vecinei de la apartamentul patru, venise la mine să se asigure că tot ce auzise e adevărat. Nu mai încapе îndoială că apoi s-a dus direct la sectorist și i-a raportat totul, cu lux de amănunte. Toate astea au dus la o singură concluzie: apartamentul nostru e ținut sub strictă observație, în fiecare zi. O, nu! Cum se poate așa ceva? O fi fost socrul meu – bunicul lui Min-hyuk – acuzat de nu știu ce crimă, dar ce vină au cei doi copiii ai lui, bărbatul și cumnatul meu, pe atunci niște băieți de nici zece ani? Și chiar dacă, să zicem, cei doi copii merită să ducă povara tatălui lor, ce vină are Min-hyuk, care nu l-a cunoscut pe bunicul lui? E prea de tot! E mult prea crud ce li se poate întâmpla unor oameni simpli, cu sufletul curat, care nu știu decât să facă ce li se spune! Dacă bărbatul meu ar afla toate astea, inima lui ar plesni de atâta durere! Cum să trăiască cu atâta suferință? S-ar simți expus în fața tuturor, ca o șosetă întoarsă pe dos! Of! Ce mă fac? Ce trebuie să fac? Știu că bărbatul meu nu trebuie să afle nimic din toate astea, dar, înspăimântată că ar putea afla, simt deja cum tremur din toate încheieturile.

23 mai

Cam la o lună după ce am vorbit cu ea, Moon Yeong-hee mi-a adus copia dosarului. Mai bine nu l-aș fi citit! Habar nu am ce m-a făcut să-i cer hârtia aia.

Nume: Lee Il-cheol

Familie: clasa 149

Evaluare: element ostil

Tatăl: Lee Myeong-su

Născut într-o familie de agricultori bogați, în timpul dominației colonialiștilor japonezi. A protestat împotriva măsurilor politice de colectivizare agricolă impuse de Partid.

Acuzat de acțiuni răuvoitoare împotriva solarelor cu răsaduri de orez, în orașul Wonsan, comuna X satul Y.

Pedepsit ca element reacționar și antirevoluționar.

Mama: Jeong In-suk

Decedată la noul domiciliu din cauza furiei resimțite față de pedepsirea soțului ei.

Am rămas mult timp în picioare, privind pierdută pe fereastră, abia ținând hârtia în mâinile ce-mi tremurau îngrozitor. *Clasa 149, element ostil, element reacționar, element antirevoluționar...* În timp ce cuvintele astea ucigătoare se învâlmășeau în fața ochilor mei ca într-un vârtej, am simțit-o pe Moon Yeong-hee trăgându-mi încet hârtia dintre degete. Vorbele ei m-au îngrozit din nou.

— Dacă se află că bărbatul meu a sustras hârtia asta, suntem terminați amândoi. Asta înseamnă „clasa 149“. E hotărârea de guvern numărul 149^Z, în care se spune că dacă ești declarat trădător de Partid vei fi deportat cu tot cu familie, că întreaga familie va fi persecutată generație după generație.

Clasa 149! Ce îngrozitor sună! Nici măcar ștampila pusă pe document nu părea una simplă, ci un semn adânc, făcut cu fierul roșu, ca acelea de pe spatele animalelor! Semnul ăsta ce se făcea pe vremuri sclavilor e acum

adânc marcat pe trupul cumnatului și bărbatului meu, dar și a micuțului Min-hyuk. Cumva, am sperat în sinea mea că Moon Yeong-hee se va ocupa de problema lui Min-hyuk. Acum însă, în sufletul meu străpuns de mii de ace, nu mai e nici un firicel de speranță! În fața ochilor îmi apare chipul scăldat în lacrimi al lui Min-hyuk, nepotelul meu ce a venit prima dată la mine, și nu la ai săi, privirea pierdută, prea matură pentru vârsta sa, imaginea lui, sprijinit de trunchiul copacului. Pe nas îi văd semnul făcut cu fierul încins. Soarta grea a unchiului și tatălui său mi se par nimic pe lângă viața ce-l așteaptă pe Min-hyuk. Îmi simt sufletul sfâșiat de durere când mă gândesc că trebuie să meargă, încă de pe acum, pe același drum plin de sânge și lacrimi pe care au mers părinții lui o viață întreagă!

Fără să-mi dau seama, am pus pe pânțelele meu mâna în care ținusem documentul. O viață nouă creștea în mine, după lungi așteptări. Ce bine că nu i-am spus nimic bărbatului meu! Femeile din țara asta nu au decât o singură dorință pentru copilul pe care-l aduc pe lume: să aibă o viață binecuvântată. Nu există pe lumea asta vreo femeie care să vrea ca urmașii ei să-și croiască drum printre spinii ascuțiți ai sorții. Dar ce ar face dacă ar ști înainte să-i aducă pe lume că drumul lor va fi presărat cu spini? Atunci, fără îndoială, aducându-i pe lume, o astfel de femeie nu poate fi decât cea mai îngrozitoare criminală! Azi, cel mai târziu mâine, trebuie să mă duc la ginecolog.

28 octombrie

Ce repede trece timpul! Frunzișul roșu a dispărut odată cu toamna, lăsând printre ramurile golașe ale copacilor de pe stradă doar ecoul vântului. Vremea s-a răcit brusc și mă întreb dacă Min-hyuk s-a îmbrăcat bine când s-a dus la școală. De ce arată atât de trist de parcă ar fi orfan? Dacă o să vină de la școală înghețat bocnă, n-am să mă pot abține și-am să-l strâng iar la pieptul meu. Când îl strâng în brațe, mi se pare că pot topi cu căldura trupului meu toată suferința lui și a întregii familii. Doar așa pot simți cum și inima mea e

coplesită de căldura pe care ți-o poate da dragostea. O! Ce bine ar fi ca secretarul organizației locale să-l poată ajuta pe bărbatul meu să intre în Partid! Poate și tatăl lui Min-hyuk va fi primit cândva în Partid... Doar așa urma de fier încins va dispărea de pe trupurilor lor. Min-hyuk va putea trece din nou primul podul de piatră fără să fie disprețuit, iar familia noastră nu va mai fi privită cu suspiciune dincolo de lentile fumurii, de parcă am fi niște criminali. Ce bine ar fi să ne eliberăm de toate astea!

Când toate se vor împlini, fără îndoială că voi fi adus pe lume o nouă viață! Câteodată, când sunt singură acasă, visez cu ochii deschiși și gândurile mă duc spre secretarul organizației locale de partid. Unii ne evită, alții ne spionează, însă el își face timp și mai trece din când în când pe la noi. Mă încurajează, îmi spune să fac tot ce-mi stă în putință să-l ajut pe bărbatul meu. Îi sunt recunoscătoare pentru totdeauna.

13 noiembrie

În timp ce cotrobăiam prin dulapul în care ne ținem păturile și așternuturile, am simțit dintr-odată că inima îmi bate cu putere: pilulele contraceptive pe care le ascusesem într-un colț dispăruseră! Să le fi mâncat vreun șoricel? Peste putință! Să fi fost Min-hyuk? Nu, nu se poate! Nu face el năzbâtii dintr-astea! Și-atunci cine a fost? El e! Numai pe el îl puteam bănuî: bărbatul meu! Nu am nici cea mai mică îndoială: el a pus mâna pe pastile! Ce mă fac? Sper că nu și-a dat seama că sunt anticoncepționale... dar dacă nu m-a întrebat până acum ce fel de pastile sunt, asta nu înseamnă că nu știe nimic de ele! Ce-o să-mi spună? Când mă gândesc că așteaptă de atâta timp să rămân însărcinată! Oare ce scuză aş putea să inventez? Orice ar fi, nu trebuie să-l fac să sufere! A trecut prin atâtea încercări! Și totuși nu știu ce ar trebui să fac... e cumplit! E îngrozitor!

21 noiembrie

Azi bărbatul meu m-a prins când făceam pe ascuns mâncare pentru mine... și a crezut că era mâncare pentru câini! Mâncare pentru câini sau lături pentru porci... ce mai contează? Dacă nu bănuiește nimic, atunci răsuflu ușurată... o fi el atent la detalii, dar până la urmă, bărbatul tot bărbat rămâne... De vreo câteva luni fac în fiecare zi aceleași lucruri: dimineața, după ce pun mâncarea pe masă, îmi fac de lucru prin bucătărie și iau câteva linguri din mâncare abia când se face timpul să plece la uzină; porția mea o pun deoparte pentru el, ca să aibă ce mânca la prânz și, de îndată ce iese pe ușă, mă apuc să fac mâncare pentru mine. Fierb în oală tot ce găsesc. Joc teatrul ăsta mai ales în lunile în care rațiile de alimente nu-mi ajung, iar el habar nu are! „I-auzi! Cică e mâncare pentru câini! Ha-ha-ha!“, am izbucnit râs, de una singură, după ce i-am pus ruleta în mână și l-am văzut ieșind pe ușă. În timp ce râdeam, am simțit cum din ochi începuseră să-mi curgă lacrimi fierbinți. Nu plângeam de bucurie, dar nici nu-mi plângeam de milă că ajunseseam să-mi duc traiul mâncând fiertură pentru câini. Plângeam din cauza neputinței mele, căci teatru ăsta era tot ce puteam face pentru bărbatul meu.

19 decembrie

Nu m-am așteptat la așa ceva! E de necrezut ce mi s-a întâmplat! De ceva timp aveam niște bănuieli, dar nu mi-am închipuit că secretarul de partid o să facă așa ceva. Abia ce plecase bărbatul meu din casă după masa de prânz când am auzit ușa de la intrare deschizându-se. A intrat direct în dormitor! Mă obișnuisem cu felul lui de a fi... o fi din cauză că trece des pe la noi, că deschide ușa casei noastre ca și cum ar fi a lui!

Nu știu de ce, dar azi a fost prima dată când am simțit fiori reci de îndată ce l-am văzut intrând pe ușă. Obișnuia să mă strige: „Mătușa lui Min-hyuk“, dar azi m-a strigat pe nume: „Myung-ok!“. De cum a deschis gura, m-a trăsnit un miros îngrozitor de tărie.

— Myung-ok! Ai încredere în mine! Te rog să ai răbdare! mi-a spus

îngenunchind în fața mea. Fac tot ce-mi stă în puteri! Pentru cineva cu dosarul bărbatului tău, e foarte greu să fie primit în Partid! Înțelegi ce vreau să spun?

Cu fiecare cuvânt se apropia și mai mult de mine, târându-se în genunchi și gâfâind din ce în ce mai tare. Cu cât se apropia de mine, cu atât mă trăgeam mai tare înapoi, până am ajuns cu spatele într-un ungher al dormitorului și nu mai puteam scăpa de el. Se opri abia când ajunsese aproape de genunchii mei.

— Nu te îngrijora! Fii pe pace! Primirea bărbatului tău în Partid e în mâinile mele! În mâinile mele!

De cum a spus „În mâinile mele!“, m-a și apucat strâns de încheieturile mâinilor ce-mi tremurau groaznic. În clipa aia am văzut negru în fața ochilor. Nici nu vreau să mă gândesc ce aș fi făcut dacă nu l-aș fi auzit pe Min-hyuk strigându-mă de dincolo de ușă! Îngrozită, m-am repezit spre ușă și am deschis-o. Secretarul de partid a venit după mine și, după ce a stat puțin cu spatele lipit de ușa deschisă, s-a făcut nevăzut, fără ca Min-hyuk să-și dea seama! Mi-am mușcat tare buzele tremurânde, dar tot nu am fost în stare să-mi ascund lacrimile.

— De ce plângi, mătușico? m-a întrebat Min-hyuk.

Văzând în ce stare eram, micuțul începu să plângă și el.

— Nu... nu mă simt prea bine, i-am răspuns, bâlbâindu-mă.

Nu l-am mințit, căci simțeam cum fierb de mânie: fusesem folosită, și mă simțeam de-a dreptul patetică și naivă! În tot acest timp în care trăisem cu gândul că mă pot baza pe el nu am fost decât ținta înșelătoriei și bătaii de joc a unui suflet de mișel! Nu mă mai opream din plâns, dar lacrimile nu mă ajutau să-mi ușurez sufletul îndurerat. Nu aveam unde să mă duc ca să-mi descarc greutatea ce-mi apăsa pe inimă. Mă ia cu amețeală când mă gândesc că bărbatul meu ar putea afla ce s-a întâmplat. Oricât aș fi de rănită și oricât aș suferi, știu că nu este altă cale și că să tac și să înghit, să trăiesc cu povara asta pe umeri toată viața. Decât să afle bărbatul meu, mai bine rabd și îndur orice ar fi, chiar de ar fi să vomit sânge atunci când o să ajung la capătul

puterilor...

Sang-ki! Mai pot fi numit *om* după ce m-am îndoit de nevastă-mea? Ce fel de soț, ce ființă umană ar vedea doar fiertura pentru câini și ar închide ochii în fața dragostei care arde în sufletul soției sale ca o minge de foc? De ce un nemernic ca mine nu a fost încă trăsnet de pedeapsa Cerurilor? Ce mai așteaptă stăpânul iadului? Cum de nu mă pedepsește? Nevasta mea, care de dragul meu a suportat tot felul de umilințe, care a îndurat totul de una singură, care mă iubește și pe mine prin dragostea ce i-o poartă lui Min-hyuk, nu doar că a trăit mâncând fiertură pentru câini, dar a fost în stare să-și suprimă instinctul pe care-l are orice femeie – de a naște și a crește copii –, acceptând cu durere în suflet situația mizeră în care suntem eu și familia mea!

Sang-ki! După ce am închis jurnalul m-am pomenit cu ochii în lacrimi, pus în fața unei realități pe care nu o puteam accepta, dar pe care trebuia să o accept, o realitate pe care nu o puteam evita. Așezat pe pat, cu mâinile încleștate de mâinile nevestei mele, am plâns ca un copil... nu mă mai puteam opri. Apoi, pe loc, am hotărât să evadăm din țara asta a minciunii și falsității, a despotismului și umilinței, în care nu poți supraviețui oricât de onest și harnic ai fi!

S-a întunecat. Limbile ceasului atârnat pe perete se grăbesc să treacă peste ultima oră pe care eu și nevasta mea o mai avem de petrecut aici, în această țară. În câteva minute ne vom urca în trenul ce ne va duce undeva, într-un loc lângă țărmul mării. Acolo, ascunsă, ne așteaptă o barcă mică pe care am făcut-o cu mari sacrificii, strângând din dinți. Bărcuța va purta pe valuri cinci destine... familia fratelui meu mai mare ni se alătură. Știu că încercarea de a evada pe mare e periculoasă: am putea fi împușcați de cei de la paza de coastă, de patrurile marine, am putea fi măturați ca niște frunze de valurile mării furioase. Dar am ales să ne riscăm viața încercând să scăpăm de aici. Decât să trăim în continuare persecutați de cea mai îngrozitoare tiranie, mai bine murim în uitare. Și dacă destinul va fi de partea noastră prin mâna pe

care ne-o întinde un salvator, probabil că atunci vom fi găsit o nouă viață. Dacă nu vom fi salvați, avem o ultimă dorință: ca mica noastră barcă să însemne pe valurile mării, asemeni unui fier încins, imaginea acestei țări – un tărâm dezolant, al disperării, în care orice urmă de viață piere!

Al tău Il-cheol,
ce nu știe când ne vom revedea.

12 decembrie 1989

1. *Talchulgi* – proză scurtă publicată de Choi Seo-hae (1901-1932), în 1925, relatând experiența grea a unei familii de coreeni din Manciuria, aflată sub ocupație japoneză.
2. 15 august 1945.
3. În original *Songbun* – sistem nord-coreean de clasificare socială, datând din 1957, care împarte populația în trei categorii (elemente prietenoase, neutre/ambigue și ostile) și cincizeci și cinci de subcategorii, în funcție de poziția individului și a familiei acestuia față de regimul comunist nord-coreean.
4. Fruct rotund și tare, de culoare portocalie, mai cunoscut sub denumirea de *kaki*.
5. Denumirea coreeană a fluviului Yalu, aflat la granița dintre China și Coreea de Nord.
6. Referire la obligația nord-coreenilor de a colecta fecale umane și animale pentru a asigura îngrășământul necesar fertilizării terenurilor agricole.
7. Referire la decretul nr. 149 din 30 mai 1957, prin care s-au stipulat regulile deportării celor catalogați drept elemente ostile partidului comunist și regimului lui Kim Il-sung.

Orașul fantomelor

Cu o zi înainte de Ziua Națională¹, întreaga capitală Pyongyang strălucea într-un roșu aprins. Era de așteptat, căci era ultima zi a pregătirilor pentru ceremoniile de sărbătorire, pregătiri ce începuseră în urmă cu trei luni. Abia când metroul opri în stația Pungnyeon, Han Gyeong-hee reuși să se așeze, făcându-și cu greu loc printre călătorii ce o împingeau din toate părțile. La fel ca străzile capitalei, și metroul forfotea de lume. Fiecare stație era asaltată de valuri de oameni ce urcau sau coborau din vagoane: soldați, studenți, tineri agricultori ținând în mână machete din polistiren sau carton pregătite pentru defilare, oameni de rând cu brațele pline de flori, elevi de gimnaziu îmbrăcați în uniformă de pionier și echipați cu măciuci de gimnastică ritmică. Oricine vedea cum erau îmbrăcați și ce duceau în mână își dădea seama că aceștia erau doar o parte din cei un milion de participanți la repetițiile pentru ceremoniile și defilările în masă de a doua zi.

În timp ce se întorcea când spre dreapta, când spre stânga ca să-și potrivească trupul athletic și solid în spațiul din jur, ce se strâmta din ce în ce mai mult din cauza mulțimii de călători, Han Gyeong-hee nu-și putea lua ochii de la băiatul ei. Cel mic, în vârstă de trei ani, era strâns lipit de ea, strivit între servieta mamei și corpul ei masiv. Cu obrăzorul înghesuit în sânii ei planturoși, băiețelul se uita în jurul lui cu teamă și neliniște. Aerul fierbinte, sufocant, și hărmălaia infernală din vagon se mai potoliseră de îndată ce metroul se puse în mișcare și, datorită curenților de aer, Gyeong-hee

putea, în sfârșit, să respire. Tocmai când se simțea mai bine, vocea ascutită și răsunătoare a educatoarei de la grădiniță începu să-i zgârie brusc timpanul. În acea zi, la grădiniță, de îndată ce-i puse băiețelul în brațe, femeia – a cărei constituție athletică și temperament agitat îi făceau pe mulți să spună că era sora mai mare a lui Gyeong-hee – o făcu ținta prelegerilor ei foarte lungi, de față cu ceilalți părinți ce veniseră de la serviciu să-și ia odraslele acasă.

— Tovarășa șefă a magazinului de produse pescărești! Nu cumva i-ai spus băiatului dumitale povestea aia cu Eobi? Știi prea bine despre ce vorbesc! Povestea monstrului hidos care bagă copiii neascultători într-un sac și-i aruncă într-un puț! Știi de ce spun asta? Ei bine, azi, când toți copiii dormeau liniștiți, băiatul dumitale s-a trezit brusc din somn, transpirat learcă și a început să urle cât îl ținea gura: „Eobi! Eobi!“. Nu pot deloc înțelege cum un suflețel atât de pipiriu a ieșit dintr-o femeie atât de corpulentă ca dumneata!

— Ha-ha-ha! Așa e! Dacă ar semăna cu mine, sigur nu ar arăta așa! O fi semănând cu altcineva, doar așa cât să vă calce pe nervi, tovarășă educatoare! răspunse Gyeong-hee, forțându-se să zâmbească.

Han Gyeong-hee, în vârstă de treizeci și șase de ani, șefă a unui magazin cu produse pescărești, era renumită în oraș pentru constituția masivă și, mai ales, pentru personalitatea puternică. Cu toate astea, își simți demnitatea lezată când auzi din gura educatoarei numele monstrului Eobi. Știa foarte bine că, spunând asta, femeia nu a încercat decât să-i sugereze cum să gestioneze crizele de plâns ale copilului. Însă, pentru ea, acele cuvinte însemnau mai mult. „Să-și fi dat seama educatoarea de problema celui mic? Dacă nu, atunci de ce a pronunțat atât de răspicat Eobi? Cât de mult știe?“, se întrebă în sine ea. Apoi se consolă: „Numai oamenii slabi, nesiguri, își fac griji din atâta lucru!“.

Coborî la stația Seungri. În drum spre casă, nu-și putu lua mintea de la cuvintele educatoarei. Însă uită de toate îndată ce ajunse în apropierea Pieței Kim Il-sung, unde soldații repetau pasul de defilare, strigând din toți

rărunchii: „Uraaa!, Uraaa!“. Deasupra caschetelor militarilor se vedea fereastra apartamentului ei cu numărul trei, de la etajul al șaselea al blocului. În zilele obișnuite doar traversa piața și ajungea acasă imediat. Azi însă era cu neputință – dar nu din cauza repetițiilor pentru defilare. De îndată ce ar intra în piață, la vederea portretului lui Marx, cel mic s-ar agita din nou și, cu ochii bulbucați, ar urla din răsuferință: „Eobi! Eobi!“.

— Of, ce copil mai am și eu! Moale ca o cârpă, la fel ca taică-său! mormăi Gyeong-hee, dând vina pe cel mic, în timp ce face cale înapoi spre magazinul cu haine pentru copii.

Băiețelul semăna cu taică-său bucățică ruptă, slab la trup și molâu la minte ca un mugur de soia. De n-ar fi fost așa, atunci de ce s-ar isteriza în halul ăla doar la vederea unui portret? Dacă bărbatul ei nu s-ar împotrivi, s-ar fi dus cu cel mic la spital și ar fi cerut un tratament, ceva. Ținea morțiș ca nevastă-sa să nu sufle nimănui o vorbă despre asta. În zadar îi spusese bărbatului că e doar un copilăș de nici trei ani. Având în vedere că soțul ei era supervisor în biroul de propagandă al Partidului, Gyeong-hee știe prea bine că sperietura groaznică pe care o trage băiețelul ei de fiecare dată când vede portretul lui Marx poate să aibă consecințe serioase pentru întreaga familie. Unde mai pui că tocmai azi era ultima zi a pregătirilor pentru ceremoniile dedicate Zilei Naționale! Oamenii erau atât de agitați încât, la un simplu ordin, ar fi fost în stare să vină alergând, cu pumnii încleștați, gata de luptă, chiar și în toiul nopții! Bărbatul ei îi spusese că după ceremonii se va face un bilanț foarte strict al evenimentelor. Prin urmare, pe durata pregătirilor și a bilanțului trebuie să fie foarte vigilenți ca nu cumva să-și atragă reproșuri. La urma urmei, mai rămăseseră doar câteva zile.

Cam ăsta era remediul „original“ propus de bărbatul ei pentru fobia pe care o avea cel mic. Gyeong-hee avu senzația că băiețelul cântărea de două ori mai mult decât de obicei în brațele sale. Norii cenușii ce acoperiseră cerul vreo câteva zile se împrăștiară, făcând loc unui vânt puternic ce bătea dinspre sud. De pe aleea cu magazinul de haine pentru copii, unde rafalele de vânt

răscoleau frunzele galbene și pungile de plastic, Gyeong-hee ieși pe marele bulevardul central. Mai era puțin timp până la începerea ceremoniilor, iar bulevardul arăta ca o fiară sălbatică mânioasă ce-și scutură coama, scoțând un răget înspăimântător: mii de steaguri roșii fluturau puternic în vânt, de o parte și de alta a bulevardului; pancartele imense, pe care erau scrise cu uriașe litere roșii, mesaje de felicitare, străluceau atât de tare, încât te usturau ochii când te uitai la ele; șuieratul asurzitor și puternic al fluierelor agenților de securitate îți spărgea timpanele; din megafoanele montate pe niște mașini albastre ce treceau în viteză pe bulevard se auzeau niște strigăte imposibil de înțeles; avioanele decolau sau planau la mică înălțime cu un zgomot infernal, nemaiauzit până atunci, făcându-i pe oameni să fugă care încotro.

La fel ca ceilalți trecători, și Gyeong-hee se grăbea să ajungă acasă. De îndată ce intră în apartament, aruncă toate jucăriile celui mic pe podea.

— Micuțul meu Myeong-shik, uite ce ai aici! Ce-ar fi să te joci cu astea? I-auzi cum fac! Dong-dong-dong! Bi-bi-bi!

În timp ce băiețelul se juca pe podea, Gyeong-hee se duse la fereastră și trase draperiile groase de culoare albastră. Ferestrele apartamentului lor de la etajul al șaselea, situat în primul rând de blocuri, dădeau spre sud și spre vest. De la fereastra dinspre sud se vedea portretul lui Karl Marx, agățat pe peretele Ministerului Apărării, iar de la fereastra ce dădea spre vest se vedea portretul lui Kim Il-sung, tronând deasupra tribunei oficiale, chiar în Piață. Myeong-shik nu trebuia să vadă portretele celor doi, dar primul rând de perdele albe din nailon nu le acoperea suficient de bine. Mai rău era că de după perdelele de nailon contururile celor două portrete se vedeau ca prin ceață, devenind astfel și mai înfricoșătoare. Imaginea încetoșată nu putea decât să-i stârnească imaginația celui mic, care se panica când dădea cu ochii de portretul lui Marx.

Totul începuse într-o sâmbătă seara, săptămâna trecută. În Piața Kim Il-sung avea loc o demonstrație cu scopul de a încuraja cetățenii să se implice și mai activ în pregătirea ceremoniilor de sărbătorire a Zilei Naționale. Toată

lumea era presată de timp, așa că demonstrația trebuia să aibă loc tocmai când oamenii se întorceau de la serviciu. Cel mic era cumplit de răcit, dar chiar și așa Gyeong-hee îl luă în spate și se duse la demonstrație. Nu era nimic neobișnuit, căci Myeong-shik răcea deseori, probabil din cauza constituției sale fragile. Totuși în acea zi trupul micuțului ardea din cauza febrei, făcându-l pe Gyeong-hee să-și dea seama că nu era o simplă răceală. Cei din cartierul lui Gyeong-hee se adunaseră într-o coloană, pe partea stângă a Pieței Kim Il-sung, chiar sub portretul lui Karl Marx. Chiar și cei mai în vârstă și mai înțelepți ar fi simțit fiori reci pe șira spinării când ar fi dat cu ochii de fața aia roșie, încadrată de o claie de păr grizonat, ce arăta înspăimântător în lumina palidă a soarelui ce apunea peste Piața în care luminile încă nu fuseseră aprinse. Fără îndoială că tot portretul lui Marx îi aduse aminte lui Gyeong-hee de prima frază din *Manifestul Partidului Comunist*, pe care-l citise în anii studenției: „O stafie bântuie prin Europa – stafia comunismului“.

Să-și fi scris Karl Marx autobiografia atunci? În orice caz, acea frază se potrivea în mod bizar cu felul în care apărea portretul lui Marx în acel moment, în Piață: nu era portretul unui om ce trăise în realitate, ci, mai degrabă, imaginea unei stafii desprinsă dintr-o legendă înspăimântătoare. Cu siguranță că starea de spirit în care se afla o făcea pe Gyeong-hee să aibă astfel de gânduri. În realitate, era îngrijorată că cel mic îi va face probleme în timpul demonstrației. Ce urmă îi dovedi că temerile ei fuseseră întemeiate.

Abia începuse demonstrația, că fiul ei, speriat sau poate iritat de vocea agitatorului care rostea de la tribună mesajul de deschidere ce răsună din ce în ce mai tare prin difuzoare, începu să plângă. Gyeong-hee fu cuprinsă de panică. Chiar dacă plânsul băiețelului nu era atât de deranjant, ei i se păru că aude reproșurile celor din jur, certându-o că venise cu un copil în spate la o demonstrație atât de importantă și făcându-i semn să-l potolească. Gyeong-hee îl dădu jos din spate și-l luă în brațe. Apoi, ca ultimă soluție, începu să murmure: „Eobi! Eobi!“.

Însă cel mic nu se opri din plâns. Îl ridică și mai sus, îl întoarse cu fața

spre portretul lui Marx și bolborosi din nou: „Eobi! Eobi!“. Ca prin minune, copilul se opri din plâns. Gyeong-hee răsuflă ușurată, însă în secunda următoare simți cum trupul băiețelului, ce ardea ca o minge de foc la pieptul ei, fu cuprins de niște convulsii groaznice.

— Myeong-shik! Myeong-shik! Ce are copilul ăsta?

Privindu-l, Gyeong-hee se îngrozi: din colțurile gurii i se scurgea o spumă albă, iar ochii dați peste cap erau încețoșați. Din fericire, în mulțime s-a întâmplat să fie și un medic, iar astfel a evitat tragedia. După episodul din piață, Myeong-shik mai avu încă două reprize de convulsii, înspăimântat de acel Eobi ce se întrezărea de după perdelele transparente. Gyeong-hee ar fi putut evita cu ușurință ultima criză dacă ar fi fost mai atentă. Trebuia să tragă perdelele și peste fereastra ce dădea spre vest, nu doar peste cea dinspre sud. În ochii celui mic, ce-și pierdea cunoștința în timpul crizelor, și portretul lui Kim Il-sung era un Eobi.

Myeong-shik se juca pe podea, fascinat de jucăriile din jurul lui, iar ea trase peste toate ferestrele și al doilea rând de perdele. Cu toate astea, Gyeong-hee era neliniștită. Se aștepta ca dintr-un moment în altul să audă vocea pițigăiată a secretarei de partid responsabilă de cartierul în care locuia, urlând de afară cât o ținea gura: „Apartamentul numărul trei de la etajul al șaselea!“. Ar fi fost a treia oară când secretara țipa la ea, dar și ultima dată când femeia ar fi închis ochii în fața problemei celui de al doilea rând de perdele de la ferestrele apartamentului ei.

— Apartamentul numărul trei de la etajul al șaselea!

I s-a părut? Sau chiar a strigat la ea?

— Apartamentul numărul trei de la etajul al șaselea!

— Da, da... răspunse Gyeong-hee trăgând de timp, încercând să pară calmă.

— Tovarășa! Ia' coborâți un pic!

— Era și timpul, mormăi Gyeong-hee în timp ce cobora scările, ținându-l pe cel mic în brațe.

— Tovarășa șefă de magazin! După tot ce ți-am spus, cât timp mai ai de gând să mă ignori? o întrebă secretara de partid pe un ton glacial.

Trecută binișor de patruzeci de ani, secretara de partid nu se sfia să-și facă buzele cu un ruj roșu, strident, și să poarte o pereche de ochelari cu lentile fără dioptrii.

— Tovarășa secretară de partid, știți, eu...

— Gata, ajunge! E deja a treia oară! De câte ori să-ți mai spun? Cum să-ți mai explic?

Gyeong-hee se aștepta ca femeia să tacă, însă secretara de partid nu ajunsese nici pe departe la sfârșitul prelegerii.

— Tovarășa șefă de magazin! Ai ceva împotriva perdelelor albe de nailon pe care le-ai primit prin grija Partidului? Da, da! Vorbesc de grija și atenția Partidului pentru strada noastră, care are onoarea să fie în centrul evenimentelor la care sunt invitați mulți oaspeți din străinătate! Ce-i drept, nu ai primit perdelele pe degeaba, a trebuit să dai bani pe ele, dar chiar și așa...

— A, nu! Nici pe departe! Știți, eu...

— Uite cum stau lucrurile, tovarășă! Toate apartamentele au aceleași perdele, numai ferestrele de la apartamentul duminical sunt altfel, ies ca păduchele în frunte!

Cu o privire feroce și acuzatoare, secretara de partid ridică arătătorul spre fereastra apartamentului lui Gyeong-hee.

— Știți... doar v-am spus că...

— De fiecare dată mă duci cu vorba... ba că-i asta, ba că-i cealaltă! Nu mai pricep nimic! De ce ești așa de încăpățânată? Știu că ai o personalitate puternică, dar aici nu ești la dumneata la muncă! Aici e vorba despre regulile traiului în colectivitate, de la care dumneata te sustragi!

— Ați cam întins coarda...

— Ce-ai spus? Că am întins coarda prea tare? tună secretara de partid, pufnind de parcă ar fi un elefant. Ia ascultă, tovarășă! Vrei să-ți arat eu cât de departe am mers? Chiar vrei asta?

Nervoasă, secretara de partid scoase de sub braț un *caiet de activități* cu coperti roșii și începu să-l răsfoiască foarte nervoasă.

— Tovarășă! Eu cred în loialitatea familiei dumitale față de Partid, așa că ce am de spus îți spun drept în față, fără ocolișuri. Pe data de 6 septembrie am primit un denunț care zice așa: *„În fiecare zi, de la ora șase seara până a doua zi, când oamenii pleacă la muncă, ferestrele apartamentului numărul trei, etajul al șaselea, din blocul numărul cinci, sunt acoperite cu perdele groase de culoare albastră. Mi se pare foarte ciudat. E posibil să fie vreun cod secret de comunicare cu spionii“*.

Cu o mișcare bruscă, secretara de partid închise caietul și continuă s-o mustre pe Gyeong-hee, fixând-o cu privirea.

— Doar nu-ți închipui că denunțul a ajuns numai la mine, tovarășă! Și tocmai dumneata te-ai găsit să-mi spui că am întins coarda?!

Șocată pentru o clipă, Gyeong-hee făcu ochii mari și nu mai putu scoate o vorbă. Apoi, simți dintr-odată cum ceva greu și de neoprit urca înăuntrul ei, gata să explodeze. Oamenii solizi și cu personalitate puternică – așa cum era și ea – știu cum să-și țină în frâu emoțiile. Cel puțin așa se spune. Însă odată încălcate limitele răbdării, personalitatea lor iese la iveală cu și mai mare forță, iar Gyeong-hee nu făcea excepție.

— Ce-ai spus? Un cod secret pentru spioni? Ha-ha-ha!

Pur și simplu nu se mai putea opri din râs. Râsul acesta neobișnuit îl sperie pe Myeong-shik ce stătea în brațele ei.

— Mami... îngăimă băiețelul, speriat.

De data asta fu rândul secretarei de partid să facă ochii mari.

— Fie, o să vă spun cum stau lucrurile, zise Gyeong-hee pe un ton ferm, așezându-l mai bine pe cel mic în brațele ei.

Ca și cum râsul ar fi fost o strecurătoare cu găuri mari, toate grijile și fricile din sufletul ei dispăruseră, lăsând în urmă un curaj nebunesc, tare ca stânca. La urma urmei, de ce ar trebui să-i fie frică?

Încă de când era tunsă castron și era elevă la școala primară, Gyeong-hee

purta banderola cu două sau trei trese roșii, semn că făcea deja parte din rândul tinerelor cadre de partid. Niciodată nu desprinsese banderola de pe uniformă, nici măcar pe timpul studenției. După ce intră în câmpul muncii, poziția ei de cadru de partid o urmărise ca un fir de ață băgat în ac. Chiar și atunci când greșea, poziția ei era de neclintit, iar celelalte cadre de partid o priveau cu respect tocmai pentru că era urmașa unei familii ce fusese asasinată de armata din Sud, în timpul războiului coreean². Cât despre bărbatul ei, în ciuda aparentei mediocrități, absolvise prestigioasa academie revoluționară³. Timid din fire, i se făcea frică din orice și începea să tremure. Și totuși, se întreba Gyeong-hee, de ce se temea și voia să se ascundă când, la urma urmelor, nu era vorba decât de un copilaș irascibil? E adevărat, celui mic îi era frică de portretul lui Marx, dar asta nu însemna că ea și bărbatul ei erau împotriva ideologiei lui!

— Vă spun totul, dar... ha-ha-ha! Vă dați seama? Ce rău mai mare mi se poate întâmpla decât să fiu acuzată și detestată că aș fi spioană?

Stăpânindu-și cu greu râsul nervos, Gyeong-hee îi povesti totul secretarei de partid: începu cu demonstrația din Piața Kim Il-sung, îi spuse de fobia celui mic și sfârși cu rândul al doilea de perdele.

— Bun, și atunci de ce trageți perdelele și pe fereastra de la care nu se vede portretul lui Marx? o întrebă secretara de partid.

— Pentru că de la cealaltă fereastră se vede portretul Marelui Conducător.

— Așa, și?

— Doar știți proverbul: copilului speriat de o broască țestoasă îi e frică și de capacul pus pe ceaun!

Gyeong-hee nu avu încotro și-i povesti cum Myeong-shik avusese o criză de plâns când văzuse portretul lui Kim Il-sung.

— Cum? Se sperie când vede portretul Marelui Conducător?!

Dincolo de lentilele fără dioptrii, secretara de partid îi arunca priviri tăioase, dar Gyeong-hee prinsese prea mult curaj ca să mai bage de seamă asta.

— Ei, acum, că v-am spus adevărul, contez pe puțină înțelegere și clemență pentru rândul al doilea de perdele! Nu pot să fiu tot timpul cu ochii pe cel mic, nu-l pot închide între patru pereți! Dar mâine, în timpul ceremoniilor, promit să nu acopăr ferestrele cu rândul al doilea de perdele!

— Nici în ruptul capului! o repezi secretara de partid, a cărei voce ascuțită ca o lamă de cuțit era din ce în ce mai agresivă. Tovarășă, asta nu e doar o chestiune legată de perdele! E o chestiune ce atinge ideologia unică a Partidului nostru! Bilanțul ce va fi făcut după ceremonii se va concentra pe devierile de la ideologia Partidului! Dumneata ești sau nu la curent cu chestiunea asta? Gata! Asta e tot ce-am avut de spus!

Gyeong-hee nu mai avu timp să reacționeze, că secretara de partid plecă înfuriată ca un șoim negru ce-și ține prada în gheare, îndreptându-se către cinematograful Daedongmun. Două ore mai târziu, rândul al doilea de perdele dispăruse de la ferestrele apartamentului lui Gyeong-hee. Nu ea le dăduse jos, ci chiar soțul ei, Park Sung-il. Tulburată de vorbele secretarei de partid, Gyeong-hee nici nu băgase de seamă când bărbatul ei ajunsese acasă, mai devreme decât de obicei. Nervoasă, stătea în bucătărie și pregătea masa de seara, trântind oalele și pufnind întruna.

— Draga mea, de ce nu ai dat la o parte al doilea rând de perdele? o întrebă contrariat.

Gyeong-hee ridică privirea și-l văzu pe bărbatul ei stând sub tocul ușii din bucătăriei, cu o mână pe clanță, arătând precipitat, ca și cum ar fi trebuit să rezolve ceva urgent. Sprâncenele lui negre ca smoala, ce contrastau puternic cu fața palidă, îi desenau pe frunte ideograma chinezească răsturnată a cifrei opt.

— Da' ce aveți azi de vă legați toți de mine? Ce-ți veni? îi întoarse vorba Gyeong-hee, oprindu-se din tăiat o vânătă.

În timp ce trebăluia prin bucătărie, îi adresa vorbe de alint celui mic, pe care-l vedea cum se joacă în cameră prin ușa deschisă. Auzind întrebarea bărbatului, sprâncenele ei încruntate desenară pe frunte trei linii paralele –

ideograma chinezească pentru râu.

— Nu înțelegi nimic! Nimic! se răsti bărbatul la ea.

În secunda următoare, Sung-il intră în cameră și, cu o mișcare violentă, smulse al doilea rând de perdele de la ferestre. Gyeong-hee ieși din bucătărie, se duse în cameră și-l ridică pe cel mic de pe podea. După ce Park Sung-il smulse perdelele, femeia intră din nou în bucătărie cu băiețelul în brațe.

— De câte ori ți-am spus să le dai jos? Îți intră pe-o ureche și-ți iese pe alta! A trecut atâta timp de când ai plecat de la ai tăi, din provincie, și tot nu înțelegi cum se trăiește în Pyongyang!

Exasperat, fără să-și ia ochii de la Gyeong-hee, Sung-il se așeză pe pragul bucătăriei.

— Ți-aduci aminte că alaltăieri ți-am spus așa, în glumă, povestea iepurelui ce-și făcuse trei ascunzători ca să se adăpostească la nevoie? Trebuie să fim la fel de prudenți. Înainte să traversăm un pod de piatră, trebuie să călcăm ușurel pe el, să vedem dacă ține. Cam astea sunt regulile dacă vrei să trăiești aici, în Pyongyang.

— Ce v-a apucat azi pe toți?

În loc să-i răspundă, Sung-il o privi pentru o clipă, apoi, după ce scotoci puțin prin buzunar, scoase o țigară și o aprinse. Plescăind din buze, trase cu sete din țigară de vreo trei, patru ori și expiră un caier de fum.

— Femeie, spuse oftând adânc, arătând spre portretul lui Marx ce se vedea de la fereastră. Știi tu care-i cea mai importantă teorie din gândirea lui Marx?

— Aoleu! Da' ciudat mai ești azi! Ce e? Ții neapărat să mă întorc la vremurile în care am fost studentă?

— Nu mă lua peste picior și ascultă-mă cu atenție! Bineînțeles, totul se leagă, dar să știi că cea mai importantă teorie a lui Marx nu e nici teoria capitalismului, nici cea a construirii comunismului științific, ci teoria dictaturii proletarietului! De ce? Pentru că arma societății socialiste în care trăim este dictatura proletarietului, în timp ce arma capitalismului este

capitalul! Dictatura proletariatului! Toți locuitorii capitalei știu prea bine ce înseamnă asta. Tocmai de asta trăiesc ca iepurii cu trei ascunzători! Iar tu ce faci? N-ai nici o grijă și trăiești bazându-te pe o singură ascunzătoare, și anume că ești urmașa unei familii ce a fost victima Războiului Coreean! La ce o să-ți mai folosească statutul tău de urmașă a victimelor războiului în ziua în care vei fi prinsă pe picior greșit de dictatura proletariatului? Știi pe de rost ce face Eobi din poveste, dar trăiești fără să ai habar de ce este în stare Eobi din realitate!

Ochii lui Sung-il ardeau de entuziasm. Când a mai fost cuprins de entuziasm bărbatul ăsta atât de moale și fără nerv? Gyeong-hee avea prea multe griji pe cap ca să mai aibă răbdare să ajungă la o concluzie. Drept urmare, îi tăie rapid vorba bărbatului:

— Gata! Ia mai scutește-mă! Nu știu ce ți s-a întâmplat la birou de ai venit acasă așa întors pe dos, dar să știi că nu am nici un chef să-ți ascult prelegerile filozofice!

— Vezi? Vezi cât ești de naivă? se răsti bărbatul, bătând cu piciorul în podea. Știi unde am fost chemat azi? La șeful Departamentului de Informații din cartier!

— Ce-ai spus? Șeful Departamentului de Informații?

Albă ca varul, dar cu o mină serioasă, Gyeong-hee îl fixă cu privirea. Când prinse firul, izbucni brusc în râs.

— A, da! Asta e! Gata, știu! E vorba despre codul secret pentru spioni, așa-i? De asta te-au chemat! Ha-ha-ha! Ha-ha-ha!

— Ce-ai zis? Te-au chemat și pe tine?

— A, nu! Mai adineaori a venit secretara de partid pe cartier și mi-a spus că denunțul nu a ajuns doar la ea...

— Și ce-ai făcut? I-ai spus totul? I-ai spus despre rândul al doilea de perdele?

— Bineînțeles, i-am povestit cum stau lucrurile! Crezi că chestia asta cu perdelele e mai gravă decât să fim acuzați că avem coduri secrete cu spionii?

Auzi la ei! Cod secret! Ha-ha-ha!

— Termină! Ce-ai găsit de râs? M-am apărat în fața șefului de la Informații și i-am spus că băiatul nostru a moștenit trupul meu fragil, că de asta s-a și îmbolnăvit. Știi ce mi-a zis?

— Ce ți-a spus?

„— Tovarășe! Nu moștenim de la părinți doar constituția fizică, ci și starea lor de spirit, modul de gândire! Să nu-mi spuneți că nu știți asta!”

— „Stare de spirit“?

— Întocmai! Ce-ai zice dacă cel mic a moștenit de la unul dintre noi frica de portretul Marelui Conducător? Ai înțeles acum? Ce scuză ai putea să încropești în fața șefului?

— Asta-i culmea!

— Ia zi! Ești în stare să găsești o scuză? Ce i-ai spune șefului de la Informații?

Gyeong-hee nu mai era în stare să răspundă. Dincolo de ferestre strălucea o lumină orbitoare ca o lamă de cuțit, iar de pe casa scării se auzi un zgomot ciudat, ca și cum o cutie metalică s-a rostogolit pe scările blocului. Vântul izbi ușa de la intrare pe care bărbatul lui Gyeong-hee uitase s-o închidă și, într-o clipită, picături grele de ploaie începură să cadă pe geamuri. Până târziu în noapte, aversele puternice au alternat cu picăturile leneșe de ploaie. În acea noapte, Myeong-shik, care avea de obicei un somn foarte ușor, tresări și se trezi o dată la câteva minute. Ca să-l liniștească, Gyeong-hee a stat toată noaptea la capătul patului său. Era noaptea dinaintea ceremoniilor pentru sărbătorirea Zilei Naționale, și toți locuitorii orașului munceau din greu pentru pregătiri. De fiecare dată când ploaia se potolea, luminile torțelor electrice, decorate cu mesaje de felicitare ce clipeau necontenit, desenau flori multicolore pe geamuri. Tot acest spectacol nu făcea decât să umbrească și mai mult sufletul lui Gyeong-hee. Știa că ceremoniile de a doua zi nu au nimic de-a face cu Anul Nou Chinezesc sau cu Festivalul Lunii Pline.

Gyeong-hee adormea pentru câteva clipe, apoi se trezea brusc și-l

mângâia pe cel mic. Repeta aceleași mișcări ca un roboțel, dar nu rezista prea mult și capul îi cădea iar, tresărind din când în când. Răpăitul ploii și rafalele de vânt erau în disonanță cu forfota orașului cufundat în noapte și plăsmuiau în fața ochilor lui Gyeong-hee o lume nouă, necunoscută.

Dintr-odată, din depărtare, ecoul unui strigăt traversă întregul oraș. *Eooobiiii!* „De ce nu-ți găsești locul? Ar trebui să te duci acasă și să te culci! Ai cumva de gând să strici sărbătoare de mâine?“ „Maică măicuța mea! Ce-a fost asta?“ Nu cumva a fost un monstru păros, stând cu câte un picior pe acoperișul celor mai înalte blocuri din oraș? Da! Da! El a fost! *Eobi!* Gyeong-hee era atât de îngrozită, încât crezu că o să-și piardă cunoștința, dar găsi puterea să o ia la goană. Chipurile ce se iveau de la ferestrele înghesuite ca fagurii într-un stup, fixând cu privirea fiecare mișcare de afară, nu erau fețe de oameni, ci de... iepuri! Erau chiar iepurii din povestea pe care bărbatul ei o știa pe de rost! Iar Gyeong-hee era captivă în poveste! Pe jumătate adormită, femeia privi disperată în jurul ei și văzu un iepuraș stând întins pe pat, fără vlagă. I se rupea inima când îl vedea lungit și sforăind zgomotos cu gura larg deschisă. Era atât de pirpiriu! Fără îndoială urletul monstrului Eobi stoarse și ultima picătură de vlagă din trupul fragil! Aoleu! Da' ce-i cu rîndul ăla de dinți albi? Nu era un iepure! Era chiar bărbatul ei, Park Sung-il!

— Ma... mi!

— Myeong-shik! Gata!... așa, dormi, dormi...

Chiar dacă era pe jumătatea adormită, Gyeong-hee continua să-și mângâie băiețelul. Puțin câte puțin, mișcările mâinilor ei încetiniră până când căzu într-un somn adânc, la fel ca orașul extenuat de vuietul rafalelor de vânt.

De cum se luminează, oamenii ieșiră la ferestre ca să se uite în sus, spre cer. În acea dimineață nu a fost nici măcar un om care să nu se fi uitat la cer. Tinerii, bătrânii, femeile și bărbații priveau spre cer încercând să-și dea seama cum va fi vremea de Ziua Națională. Ca și cum ploaia nu era de ajuns, cerul se acoperi cu nori groși și negri. Când ploaia se potolise în jurul orei șase, toată lumea răsuflă ușurată. În unitățile militare, în școli, în fabrici și

uzine, pe străzi, sutele de mii de participanții la ceremonii începuseră să forfotească. După nici jumătate de oră, ploaia izbucni din nou. De data asta nu era o aversă trecătoare. Cerul acoperit de nori slobozea stropi grei și deși de ploaie, năpustindu-se cu putere asupra capitalei. Apa ce țâșnea bolborosind prin gurile de canalizare înfundate începu să se reverse pe străzi. Speriați, oamenii alergau care încotro, încercând să se adăpostească în pasajele subterane din stațiile de metrou, în stațiile de autobuz, în holurile blocurilor, sub streșinile clădirilor publice sau în fața ușilor principale ale unor instituții.

Trecu și ora opt, și ora nouă... Ca și cum cerul ar fi făcut semn tuturor să se pregătească, ploaia se opri brusc abia când limba minutarului ajunsese la patruzeci și cinci de minute, înainte de ora zece, ora la care ceremonia trebuia să înceapă. Între Insula Yanggak și parcul de pe colina Moran se ivi un curcubeu, ca și cum pe el ar fi fost scris: „Ceremoniile nu pot avea loc la ora stabilită“. Spre răsărit, cerul începu să arate frânturi de albastru senin, prevestind o vreme splendidă. Dacă mulțimea de un milion de oameni s-ar putea strânge în Piața Kim Il-sung, ceremoniile pentru Ziua Națională se vor desfășura conform planului, în capitala proaspăt spălată de ploaie. Și totuși asta ar fi ca și cum toată lumea ar aștepta ca niște copaci uscați să înverzească. Locul picăturilor de ploaie a fost luat de transmisiunile în direct ale unor posturi de radio. Printre ele se auzi și vocea unui jurnalist trimis de o țară occidentală: „Pregătite cu trei luni în avans, ceremoniile pentru Ziua Națională a Coreei de Nord au fost amânate din cauza ploii torențiale!“ – o dovadă a naivității străinilor, ce nu știu nimic despre Pyongyang.

În atenția tuturor cetățenilor: ceremoniile se desfășoară conform planului. Toți participanții și toate organizațiile trebuie să se adune la locul stabil! Nu se admit excepții!

Transmisiunea radio a canalului trei⁴ răsună tunător în timpanul capitalei.

Ca și cum ar fi fost urmăriți de gloanțe, oamenii țâșneau din pasajele subterane ale stațiilor de metrou, de sub streșinile instituțiilor publice, din holurile blocurilor, din fața ușilor principale ale clădirilor, din stațiile de autobuz, din gurile de metrou... Gyeong-hee era singura care asculta toate mesajele din apartament. Nu fusese inclusă pe lista participanților la ceremonii din partea organizației de partid din cartierul ei, tocmai pentru că trebuia să aibă grijă de Myeong-shik. Însă, datorită poziției bune a apartamentului, putea să vadă ceremoniile în toată splendoarea loc. Prin difuzoare se auzea necontenit mesajul canalului trei – *Nu se admit excepții!* –, dar Piața Kim Il-sung era goală. Gyeong-hee se uită la ceasul de pe perete: mai erau treizeci și cinci de minute.

Treizeci de minute... douăzeci și cinci... Miracolul începea să prindă contur: una câte una, coloanele de participanți se așezau ordonat în Piață, aliniate ca feliile de tofu. Coloanele creșteau văzând cu ochii, de parcă acel magic *Nu se admit excepții!* înghesuia locuitorii capitalei pe un bețișor de frigăruie pentru ca, într-o clipită, să-i împingă în Piață, în grupuri masive. Cu doar cinci minute înainte de începerea ceremoniilor, Piața era plină ochi de mulțimea multicoloră. Coloanele de participanți se întindeau de-a lungul Magazinul Universal numărul 1, treceau prin fața Palatului Copiilor și ajungeau până la intersecția Changjeon. Cadrele de stat și de partid începeau să intre în tribuna oficială, iar Piața fremăta de entuziasm și emoție, ca un ocean ce-și găsește încet liniștea după furtună.

În atenția tuturor cetățenilor: aici, în această zi, am înfăptuit un miracol ce a făcut întreaga planetă să se cutremure! Acum, la ora nouă și cincizeci și cinci de minute, un milion de participanți sunt prezenți aici, în Piața Kim Il-sung. În doar patruzeci și cinci de minute de când s-a oprit cea mai cumplită ploaie, ne-am adunat un milion de oameni!

Fără să-și dea seama de ce, Han Gyeong-hee își puse mâinile pe piept:

inima începu să-i bată cu putere. „Tremur!“ Era cuvântul cel mai potrivit! Gyeong-hee nu vedea în asta un miracol ce ar fi stârnit uimire și extaz, ci un spectacol îngrozitor ce o făcea să tremure de frică! Nici moartea nu ar fi putut face atât de obedientă mulțimea adunată în Piață. Ce-i făcuse pe acei un milion de oameni să se adune în patruzeci și cinci de minute? Ce forță, ce putere înspăimântătoare transformase acel oraș într-un pântec ce a dat naștere unei nenorociri imposibil de înțeles? În doar două săptămâni, Gyeong-hee avea să găsească răspunsul la toate întrebările ei.

Timp de o săptămână, într-o atmosferă încordată, în toate orașele din țară avuseseră loc ședințe în care s-au făcut analiza și bilanțul ceremoniilor de Ziua Națională. Fiecare sală de ședință răsună de vocile pițigăiate ale secretarilor de partid ce-și întăreau discursul bătând puternic cu palma în pupitrul instalat în fața audienței. Suspinând disperați și oftând adânc, învinovații țineau capul în jos, înghițind lacrimile amare ce li se scurgeau pe obraji. Fiecare gest – de la cel mai neînsemnat la cel mai evident – catalogat ca obstrucționând bunul mers al ceremoniilor, a fost sancționat cu severitate. Cea mai grea pedeapsă era cea a deportării din capitală. Nemiloși, secretarii de partid dădeau verdicte de deportare pe bandă rulantă, trimițând acuzații în locuri în care erau forțați să facă munci fizice, murdare. Cei deportați nu aveau voie nici măcar să-și ia câteva lucruri personale cu ei. De îndată ce acuzația și verdictul erau pronunțate – „Tovarășe, atitudinea dumitale din timpul ceremoniilor de sărbătorire a Zilei Naționale a creat mari probleme. Conform hotărârii luate de partid, vei locui în mediul rural“ –, deportarea începea în cel mai scurt timp. Sub stricta supraveghere a unui reprezentant al Departamentului de Informații, câțiva membri de partid veneau cu saci de rafie și bocceluțe făcute din paie de orez în care erau îngrămădite câteva lucruri ale acuzatului. Atât de strâns erau legate, că nu mai era timp de proteste. Totul era aranjat astfel încât deportatul să se urce în primul tren ce-l ducea la noua destinație. Omul de la Departamentul de Informații nu se dezlipea de deportați. Mergea cu ei în camionul ce-i ducea la gară și urca chiar și în tren.

Nu-și lua ochii de la ei până nu-i vedea ajunși în satul unde fuseseră deportați – un loc atât îndepărtat de orașele în care locuiau, încât victimele aveau impresia că ajunseseră în străinătate.

Gyeong-hee și familia ei avea să cunoască aceeași soartă. Într-o noapte, pe la ora unsprezece, cu două ore înainte ca trenul să-i ducă undeva înspre nordul țării, Gyeong-hee și familia ei au fost urcați într-un camion. În mare, verdictul suna astfel: *„Neglijând să-și educe băiatul în spiritul principiilor revoluționare, această familie nu doar c-a afectat desfășurarea ceremoniilor pentru sărbătorirea Zilei Naționale, dar a făcut și remarci vulgare la adresa portretului părintelui comunismului, Karl Marx, comparând, totodată, portretul Marelui Lider Kim Il-sung cu un capac pus pe ceaun. Prin urmare, cei acuzați se fac vinovați de comiterea greșelii capitale de a se fi împotrivit eforturilor de înfăptuire și menținere a ideologiei partidului unic...”*.

În camionul ce străpungea aerul rece de la jumătatea lunii septembrie, patru oameni stăteau înghesuiți printre bagajele ce se zdruncinau neconținut: Han Gyeong-hee, bărbatul ei, Park Sung-il, băiețelul lor, Myeong-shik și reprezentantul Departamentului de Informații. Locul de lângă șofer era liber, însă omul de la Informații se urcase alături de cei trei, în remorca camionului. Cel mic se trezise și începu să plângă. Scâncetele băiețelului și baticul lui Gyeong-hee, strâns legat sub bărbie, conturau îndeajuns suferința întregii familii. Park Sung-il scotea fum după fum. Când o scânteie din pipa lui căzu pe una din legăturile în care erau îngrămădite cele câteva lucruri, făcând o mică gaură în sac, nimeni nu se ridică să o stingă.

Înainte de plecare, șoferul zăbovise aplecat peste motor, chinându-se să-l facă să pornească. În cele câteva clipe, în mintea lui Gyeong-hee se învălmășeau mii de gânduri și amintiri, aparent fără nici o legătură între ele. În copilărie, când se juca de-a mama și de-a tata, obișnuia să pună nisip în cioburi de farfurii – în inocența ei, pregătea masa pentru familie. Apoi își aduse aminte de momentele în care se lua la trântă cu băiatul vecinilor ce îndrăznise să-i spună că e băiețoasă. Când era studentă, în timpul vacanței de

iarnă, coborâse din tren în toiul nopții. De la gară până acasă, mersese de una singură pe jos, vreo treizeci de ri⁵. „Măiculiță! Copila asta nu se teme de nimic! O fi posedată de spiritul unui general de pe lumea ailaltă!“, o întâmpinase bunică-sa plescăind admirativ din buze de îndată ce intrase în casă. Han Gyeong-hee, urmașa unei familii ce fusese victima Războiului Coreean și care avea un curaj înnăscut, trăise până acum fără să știe ce înseamnă cuvântul frică. Abia acum veni momentul să-i înțeleagă sensul!

Șoferul izbi cu putere ușa cabinei. Zdruncinându-se din toate șuruburile, camionul porni la drum. Zgomotul risipi toate gândurile lui Gyeong-hee. Tot ce vedea în fața ochilor erau luminile aprinse dincolo de ferestre, ca un semn de rămas-bun. Simțea că se sufocă, simțea că din pieptul ei stă să iasă aer fierbinte, că ceva îi înăbușește toate emoțiile și simțurile. Să fi fost privirea tăioasă a omului de la Informații, așezat alături de ea? Sau poate erau luminile decorative atârinate sub acoperișul sediului aparatului de stat, strălucind atât de orbitor, de parcă ar fi strigat la ea „vino-ți în fire!“.

Gyeong-hee își întoarse privirea spre stânga și văzu cele două portrete din Piață, luminate puternic: portretul lui Marx, al cărui chip era îngropat într-o barbă stufoasă, și cel al lui Kim Il-sung ale cărui buze strâns lipite arătau înspăimântător. Cele două fantome roșii se răsteau la ea: „Tovarășă! Lasă prostiile și nu te mai împotrivi! Dacă ți s-a dat ordin să pleci de aici, nu mai cârâi și pleacă odată! E un ordin! Orașul ăsta nu-ți aparține, ai priceput? Sau poate nu știi cine e stăpân aici?!“.

Orice speranță că și-ar fi putut elibera sufletul de durere dispăruse odată cu vorbele otrăvitoare spuse de cele două fantome ce luaseră prizonieră până și tristețea ce-i copleșise sufletul. Gyeong-hee începu să tremure. Știa prea bine că nu era din cauza vremii reci de septembrie. O frică teribilă îi sfârteca sufletul – o frică cu care trebuie să te naști ca să poți supraviețui în această țară. Abia atunci a realizat ce i-a făcut pe cei un milion de oameni să se adune în Piață, în patruzeci și cinci de minute, ca și cum ar fi fost niște păpuși trase de sfori: *frica*.

Dacă bărbatul ei ar fi întrebat-o acum „știi care e cea mai importantă teorie din gândirea lui Marx?“, cu siguranță i-ar fi răspuns în termeni mult mai „academici“ decât de obicei, mult mai sigură pe ea. Pentru că abia acum știa răspunsul.

Camionul gonea pe șoseaua ce ducea spre gara Pyongyang. Ciudat, dar luminile aprinse la ferestrele blocurilor de pe ambele părți ale șoselei îi aminteau de visul pe care îl avusese cu o noapte înainte de ceremoniile pentru Ziua Națională: „iepurele cu trei ascunzători“. Era aproape miezul nopții, dar Gyeong-hee simți cum milioane de ochi o pândeau, ițindu-se de dincolo de ferestre ca niște iepuri din ascunzători. Un milion de iepuri se uitau la Gyeong-hee și la familia ei, arătându-i, acuzator, cu degetul.

„Ia aminte! Dacă Marele Eobi ar da chiar acum, pe loc, un ordin, ne-am aduna cu toții în Piață, în mai puțin de patruzeci și cinci de minute! Toți! Fără excepție!“.

aprilie 1993

1. Ziua proclamării Republicii Populare Democrate Coreene (9 septembrie 1948).
2. 1950-1953.
3. Înființată în anul 1947, academia este rezervată urmașilor luptătorilor antijaponezi și celor din războiul coreean, precum și copiilor cadrelor superioare din partid și guvern.
4. Post de radio ale cărui transmisiuni pot fi auzite în stațiile de metrou, locurile și instituțiile publice din Coreea de Nord.
5. Unitate tradițională de măsurare a distanței. Un *ri* are cca 0,393 km.

Viața armăsarului iute ca fulgerul

E frig de crapă pietrele. Viscolul împrăștie milioane de fulgi între cer și pământ. Coșul scuiă nervos caiere groase și lungi de fum ce-și pierde urma în văzduh. Jeon Yeong-il se grăbește să ajungă la birou. Agitat, deschide repede ușa de parcă îl urmărește cineva. Tremurând din toate încheieturile, își pune mai întâi mâinile deasupra radiatorului. Telefonul de pe biroul lui sună în neștire, dar asta e ultima lui grijă. Radiatorul nu încălzește mai deloc, e mai țeapăn și mai rece decât aerul scos pe nări de un mort. Boilerul, care pe vremuri era încălzit cu brichete de cărbune, abia se mișcă deasupra plitei în care e aruncat niște rumeguș umed. Așa că nu-i mai rămâne decât să tremure, zgribulit de frig. Cum statul a oprit rațiile de cărbune pentru fabrici și locuințe, până și familiile muncitorilor din uzina unde lucrează Yeong-il depind de rumeguș. E cumplit de dureros pentru oameni să se întrebe de ce traiul de zi cu zi s-a degradat atât de mult.

— La naiba! mormăi de unul singur Yeong-il.

Telefonul zbârnâie întruna, dar mâinile lui sunt prea înghețate ca să ridice receptorul. Yeong-il e enervat la culme: ca și cum i-ar fi făcut în ciudă, aburul ce iese din gura lui topește florile de gheață amestecate cu praful de pe geam, făcându-le să se scurgă pe sticlă în picături mari și negre ca smoala. Aici nu radiatoarele îi încălzesc pe oameni. Mai degrabă oamenii, prin căldura trupurilor lor, dezmoțesc încăperile. Dacă asta e situația în biroul polițiștilor detașați la uzină, ce umblă purtând un revolver la brâu, ce să mai vorbim de

celelalte hale din uzină?

— Lua-te-ar naiba să te ia! răbufni mânios Yeong-il ridicând receptorul telefonului ce făcea un vacarm de nedescris.

— Alo! Biroul polițiștilor din uzină? Întrebă de la celălalt capăt al firului o voce atât de stridentă, încât Yeong-il simți că-i bubuie timpanul.

După felul în care vorbea, își dădu seama imediat că interlocutorul lui nu era nimeni altul decât Chae Gwang, șeful serviciului de comunicații de la secția locală de poliție – un bărbat peltic ce pocea cuvintele din cauza limbii prea scurte. Înghețat bocnă, Jeon Yeong-il nu avu chef nici măcar să mormăie „îhî”. Răbdător, așteptă să audă următorul cuvânt.

— Alo! Hei! Se-aude? Sunt eu, Chae Gwang!

— Ah, da! Să trăiți, tovarășe șef al serviciului de comunicații! Ce onoare să mă sunați tocmai pe mine! spuse Jeon Yeong-il, prefăcându-se încântat să-l audă.

— Azi nu sunt Chae Gwang de la serviciul de comunicații! O să fac puțin pe șeful serviciul de supraveghere!

— Ce-ați spus? Șeful serviciul de supraveghere? Aoleu! Da' ce s-a întâmplat?

— Ăăăă... cum îl chema? Ăăăăă... Ah, da! Idya Madya! Știi dumneata cine... A lucrat la dumneata în uzină, așa-i?

— *Idya Madya*? A! Da! Da! Vorbiți cumva de *Irya Madya*? E o poreclă... numele lui adevărat e Seol Yong-su.

— Seol Yong-su?

— Da... cât despre poreclă... cum să vă spun... cu vreo zece ani în urmă i s-a dus buhul la noi în oraș că nimeni nu-l întrece când vine vorba de trânt¹! Ce bărbat puternic era! Când își doboră adversarii, striga cât îl ținea gura *Irya Madya*! Acum e bătrân, au trecut ceva ani de când s-a pensionat...

Luat de val, Jeon Yeong-il îi povesti în linii mari despre viața renumitului personaj numit Seol Yong-su și despre momentele lui de glorie din armată.

— Ia nu-mi mai împuia capul cu povestioare dintr-astea! Dumneata știi

prea bine că sunt de puțin timp aici... de unde să am eu habar ce-a fost pe aici în urmă cu zece ani? Las-o baltă!

— Iertare! Așa e! Aveți dreptate!

— Tocmai asta spuneam și eu! Auzi, da' ia zi dumneata, porecla asta caraghioasă vine de la isprăvile pe care le-a făcut?

— Nici pe departe! Toată viața lui a fost căruțaș și când își mâna calul striga din toți bojocii *Irya Madya!* Să vă spun ce a făcut odată... era la o ședință a muncitorilor din uzină, era pentru prima oară în viața lui când lua cuvântul și deja uitase ce voia să spună... și începuse să mormăie: „*Irya Madya... ăăă... cum era? Ăăă... cum să-i zic? Irya Madya...*“. De-aici îi vine porecla...

— Ha-ha-ha! Ha-ha-ha! Ha-ha-ha!

— Hi-hi-hi! Hi-hi-hi! Hi-hi-hi!

Chae Gwang era cât pe ce să se înece, atât de tare râdea. Nu se mai putea opri din râs, iar Jeon Yeong-il nu avu de ales și-i ținu companie, râzând cu el.

— Ei, nu-i de mirare... era abia un băiețel și deja făcuse mușchi, era bine clădit... da' niciodată n-a trecut pragul unei școli. Ce să vă mai spun, tovarășe? Când gonea pe uliță cu căruța plină ochi de bagaje, stând în picioare și țipând din spatele calului din toți rărunchii *Irya Madya!*, rămâneau toți cu gura căscată! În viața lor nu mai văzuseră așa bărbat!

— Mda... din câte îmi spui dumneata, e un bărbat nostim, dat naibii! Da' în realitate are fond bun? Care-i adevărata lui față?

— Adevărata lui față?

Jeon Yeong-il tăcu preț de câteva clipe. Presimțea că discuția avea să se lungească mai mult decât își imaginase. Cu o mână trase scaunul în fața biroului, apoi îl puse aproape de radiator. Ca să-și încălzească palmele, își duse brațele cât putu de mult în spate, chinuindu-se să-și țină urechea lipită de receptorul prins între bărbie și umăr. Întins la maxim, cablul ce ieșea din receptor începu să tremure ușor.

Jeon Yeong-il nu se mai simțea în largul lui. Ce începuse ca o conversație

banală, ajunsese mult prea departe, la profunzimea caracterului lui Seol Yong-su. Toți cei ce lucrau în uzină știau foarte bine că legătura dintre Jeon Yeong-il și Seol Yong-su nu era una obișnuită. Seol Yong-su și tatăl lui Jeon Yeong-il au fost frați de sânge încă de pe timpul când munceau împreună pe un șantier, în timpul ocupației japoneze. Până când tatăl lui Jeon Yeong-il s-a dus pe lumea cealaltă, cei doi au fost foarte apropiați. Nu era om care să nu știe de prietenia și dragostea frățească dintre ei. Și asta nu e tot. Yeong-il îl striga pe Yong-su unchiule, iar fiul celui din urmă, ofițer în armată, îl striga la fel pe tatăl lui Yeong-il. Așa că nu e de mirare că întrebarea lui Chae Gwang despre Seol Yong-su i-a răscolit sufletul lui Jeon Yeong-il.

Jeon Yeong-il ridică receptorul pe care-l pusese puțin deoparte, pe birou, și suflă peste el. De la capătul celălalt al firului, convins că interlocutorul său răsfoia niște dosare cu documente oficiale despre Seol Yong-su, Chae Gwang aștepta răbdător, tușind cu subînțeles.

— Tovarășe, Seol Yong-su are un comportament exemplar, nu avem ce să-i reproșăm, îi curmă Jeon Yeong-il așteptarea pe un ton ferm.

— Dumneata îmi povestești vrute și nevrute... ba una, ba alta, nimic nu se leagă! Nu pricep nimic! Eu vreau ceva concret!

— Fie! Ei bine, după eliberarea de sub colonialiștii japonezi, a fost un membru marcant al Partidului Comunist. E veteran de război și s-a remarcat prin actele de eroism din timpul confruntărilor. De la încheierea războiului și până în ziua de azi, de acolo, din căruța lui, și-a dedicat toate eforturile construirii socialismului în țara noastră. Abia ce m-am întors din sala de activități culturale a uzinei. Azi s-a ținut ceremonia de acordarea a medaliilor, iar Seol Yong-su a primit medalia Ordinul Drapelului clasa a doua. E a treisprezecea medalie pentru el!

— Bun, și atunci de ce a făcut isprava cu pricina?

— Păi ce-a făcut, tovarășe șef? îi puse Jeon Yeong-il întrebarea ce-l frământa de la începutul discuției.

— N-are cumva în grădina casei un ulm mare?

— Da, da! Așa e! E uriaș!

— Și n-ai auzit dumneata că un cablu de la poliție, de la serviciul de comunicații, trece pe lângă ulm?

— Da, da! Cum să nu știu? Așa, și?

— Alaltăieri, când s-au dus acolo să inspecteze problema, băieții noștri au văzut că tot cablul se încâlcise în ulm. Și au vrut să taie o creangă.

— Așa, și?

— Ai dumneata habar cum a reacționat ăsta... ăăă... cum îi zice? Așa! ăsta cu *Idya Madya*! La început a făcut o criză de nervi, apoi i-a amenințat pe băieți: „Dacă îndrăzniți să vă atingeți de ulmul meu chiar și cu un vârf de unghie, o s-aveți de-a face cu mine! În bucăți vă tai cu toporișca!”. Omul nu s-a lăsat și a început să-și agite toporișca în aer!

— Vorbiți serios?

— Da, da! Băieții mei nu și-au făcut treaba și s-au întors la secția de poliție așa cum au plecat. Sunt șireți ca niște pisici sălbatice, se pricep să convingă pe oricine, numai pe el n-au fost în stare să-l dea pe brazdă! N-au avut nici o vină, da' când s-au întors la secție, i-am luat tare, i-am criticat dur! Chiar crede moșneagul ăla ramolit c-o să scape așa ușor?

Nici nu-și termină bine vorba, că izbi nervos cu pumnul în birou. Auzind bubuitura de la celălalt capăt al firului, lui Jeon Yeong-il îi veni în minte corpul mic și îndesat ca un chiup și izbucni în râs, chiar dacă situația părea destul de gravă. Chae Gwang, un bărbat tare de cap, îndărătnic, în stare să treacă prin zid dacă ușa era închisă, avea darul să facă din țânțar armăsar. Conștient că ar fi putut transforma un amănunt banal într-o tevatură, Jeon Yeong-il știa că mai întâi trebuie să-l calmeze pe Chae Gwang, să-l convingă că situația nu era atât de gravă pe cât își închipuia el.

— Ha-ha-ha! Tovarășe șef al serviciului de comunicații! Dacă vă agitați în halul ăsta, riscați să vi se facă mititică burta generoasă pe care o aveți!

— Cum?

— Vreau să spun că dacă vă enervați pentru atâta lucru, o să vă facă rău

la sănătate, tovarășe șef! În spatele ulmului se ascunde o poveste lungă...

— Ce naiba îndrugi dumneata acolo? Ce-am eu a face cu asta?

— Tovarășe șef, Seol Yong-su a plantat ulmul în 1948, ca omagiu pentru intrarea lui în partid.

— Vrei să-mi spui că vorbim de un copac de mare importanță? Vai! Mi-e frică! Sunt mișcat! îi răspunse ironic Chae Gwang.

Jeon Yeong-il știa prea bine că era luat peste picior, dar nu puse receptorul deoparte, ci continuă cu mult calm.

— Evident, tovarășe. Ulmul e foarte important...

Încercând să fie cât mai convingător, Jeon Yeong-il începu să-i povestească în detaliu despre ulm. Îi spuse lui Chae Gwang că în aceeași zi, în grădina casei lui, și tatăl său plantase un ulm, din același motiv. Cei doi frați de sânge – ce înainte de eliberarea de sub colonialiștii japonezi lucraseră împreună pe șantiere, trăgând trunchiuri de copaci cu hamurile legate de cai sau boi – fuseseră primiți în partid în aceeași zi. Pentru ei, cei doi ulmi simbolizau speranța și visul lor de a avea un viitor strălucitor, de aur!

Jeon Yeong-il își aduse aminte de un episod din trecut, când era mic și umbla cu capul ras. Nu mai ținea minte anul, dar știa precis că se întâmplase cu câteva zile înainte de 1 mai, Ziua Internațională a Muncii. Enervat la culme că nu se mai oprea din smiorcăit pentru că ai lui nu-i cumpăraseră un trening nou, taică-său îi trase un pumn drept în ceafă. Micuțul Yeong-il începu să plângă și mai tare, ducându-se glonț la unchiul Seol Yong-su care frământa de zor niște lut cu picioarele goale. Avea de gând să cârpească pereții grajdului, ca să nu-l prindă iarna nepregătit.

L-a primit cu brațele deschise pe Yeong-il. Suspinând și înghițindu-și lacrimile ce-i curgeau pe obraji și muci ce i se scurgeau din nas, cel mic își vărsă amarul. Iar Seol Yong-su l-a ascultat.

— Cum?! Sălbaticul ăla bărbos de taică-tu a îndrăznit să dea în micuțul meu Yeong-il? Ei, lasă că-i arăt eu lui!

Așa-l consola Seol Yong-su care, după ce-și puse deoparte săpăliga, îl luă

pe genunchi.

— Yeong-il! Vezi copacul de-acolo? Ai și tu acasă unul la fel, așa-i? îl întreabă arătând spre ulmul care prinsese rădăcini dincolo de grajd, chiar lângă o căpiță de tulpini de sorg și trestii pregătite pentru un gard nou.

Celui mic nu-i trecuse supărarea și, în loc de răspuns, încuviința ușor din cap.

— Știi ce fel de copac e?

— Cum să nu știu! E un ulm! răspunse Yeong-il bosumflat că unchiul ce tocmai îi luase partea îi puneă o întrebare prostească.

— Așa e! E un ulm... dar nu e un ulm oarecare. E unul magic!

— Ulm magic?

— Întocmai! Când ulmul ăla o să crească înalt cât coșul de ciment al fabricii de sosuri și condimente, ai să vezi că o să-ți dea bomboane, prăjiturile și tot felul de bunătăți!

— Cum așa? Astea-s aiureli!

— Ba nu! E adevărat! Te-am mințit eu vreodată?

— Și-n crengile lui o să atârne și treninguri?

— Mai încape vorbă? Și n-o să-ți dea numai treninguri! O să ai orez alb, carne, haine din mătase, casă cu acoperiș din țiglă!

— Uau! Ce bine! strigă fericit micul Yeong-il, bătând din palme.

— Dar ascultă-mă cu atenție, Yeong-il: până în ziua în care ulmul o să ne dea tot ce vrem, trebuie să muncim cu toții și mai mult, să strângem din dinți. Ca să construiesc o nouă Coree de Nord, democratică, și eu va trebui să conduc și mai bine căruța! Iar tu, Yeong-il, va trebui să-ți dai silința să înveți bine să scrii și să citești!

— Și dacă facem toate astea, sigur o să vină ziua aia?

— Mai încape vorbă? N-are cum să nu vină!

— Promiți? întreabă Yeong-il ridicând degetul mic, gata să-l încrucișeze în semn de promisiune cu degetul mic al unchiul său.

— Pro-mit!

În memoria lui Jeon Yeong-il, strigătul lui Seol Yong-su e încă viu, plin de entuziasm și încredere, când își agăță degetul lui mic – mare ca un dinte de greblă – de degetul mic al băiețelului, legănându-l ușor. Dar povestea pe care o auzise în acea zi nu era doar rodul imaginației unchiului său. Un cadru de partid, ce fusese detașat la ei în oraș tocmai din Pyongyang, le spuse aceste vorbe celor doi frați de sânge, îmbrăcați în geaci subțiri de bumbac, tocmai în ziua în care s-au dus la sediul organizației locale să ceară să fie primiți în partid. Seol Yong-su a legat visul său modest de momentul intrării în partid, și așa s-a născut povestea ulmului magic. În ea se reflecta credința tare ca oțelul și speranțele sale de neclintit într-un viitor mai bun. Povestea vieții lui Seol Yong-su era acolo, în ulmul cu rădăcini puternice.

Jeon Yeong-il trebuia să-l facă pe Chae Gwang să înțeleagă această poveste. Pentru el, singura cale era să-i spună despre un articol ce apăruse cândva în revista *Literatura nord-coreeană*. Articolul pe care-l învățase pe de rost în tinerețe era și acum intact în memoria lui. Hotărât să-i spună lui Chae Gwang despre articol – fără să menționeze însă numele tatălui său – Jeon Yeong-il duse din nou receptorul la gură.

— Tovarășe șef, am să vă spun povestea ulmului...

— Bine! Zi odată! Vreau și eu să știu ce e atât de extraordinar la ulmul ăla...

— Cu mult timp în urmă, în revista *Literatura nord-coreeană* a fost publicat un articol cu titlul „Viitorul armăsarului iute ca fulgerul”². Ascultați, vă rog, ce scria în articol...

Pentru Seol Yong-su, ulmul e simbolul speranței, stindardul luptei sale necontenite și promisiunea unui viitor luminos. Ca un stindard ce flutură în vânt, întotdeauna a păstrat vie în fața ochilor imaginea ulmului ce-l întâmpina cu crengile încărcate de fructe poleite cu aur, adevărate comori. Pe timpul războiului când a trecut cu a lui căruță încărcată cu muniții peste un pod de lemn cuprins de flăcări, în perioada grea de după război, când

ridica colibe din paie uscate pe linia ferată dintre Haeju și Haesong, atacat de roiuri de țăntări, tot ulmul a fost cel ce i-a dat curaj în luptele sale eroice. Legătura profundă dintre Seol Yong-su și ulm este pe deplin exprimată de același nume pe care l-a dat fiecărui cal pe care l-a avut, chiar și celui de-al treilea, pe care îl are acum: Calul-Fulger. „Dii! Irya Madya, calul meu, fulgerul meu!” exprimă speranța în viitorul comunismului, un viitor în care toți vor avea pe mese, din belșug, supă de carne, în care vor îmbrăca haine de mătase și vor locui în case acoperite cu țiglă. Irya Madya! e refrenul vieții sale, e întreaga lui existență.

Din cauză că vorbea de mult timp, pe receptorul prins între bărbie și umăr se scurgeau picături de transpirație.

— Gata! Ajunge! Nu-mi plac discursurile astea intelectuale! Îi tăie vorba Chae Gwang, iritat. În orice caz, dacă moșneagul ăla e așa cum spui dumneata, atunci ar trebui să coopereze cu noi, mai ales acum când elementele reacționare din lumea întreagă critică și defăimează socialismul din țara noastră! Am dreptate? Nu se poate așa ceva, tovarășe! Pe cine crede el că amenință cu toporișca? E foarte grav ce s-a întâmplat! Foarte grav! Oricât de bun comunist o fi fost în tinerețea lui, nu pot să închid ochii în fața unui comportament destabilizator și atât de violent! Dacă am zis nu, atunci nu rămâne! În orice caz, acum știu cu cine am de-a face!

După ce-și termină vorba, Chae Gwang trânti cu mânie receptorul în furcă. Pentru câteva momente, Jeon Yeong-il rămase înlemnit pe scaun, exact în aceeași poziție ca în timpul conversației. Gândul că nu Chae Gwang, ci chiar el, Jeon Yeong-il, trebuie să ia în serios incidentul, nu-i dădea deloc pace. Se gândea la memoria tatăl său, plecat pe lumea cealaltă, și știa totodată că trebuie să facă ceva ca tot ce construisese Seol Yong-su prin munca de-o viață să nu se năruie peste noapte. Dacă incidentul ar aduce o pată cât de mică imaginii unchiului său, atunci fără îndoială că și imaginea, și cariera sa ar avea de suferit.

* * *

Jeon Yeong-il ieși din casă, nu înainte să-și strecoare în buzunarul paltonului o sticlă cu tărie făcută din sorg, pe care o primise de la nevastă-sa. Locuia foarte aproape de Seol Yong-su și deseori își treceau pragul. Yeong-il simți că nu se poate duce la unchiul său cu mâna goală, tocmai azi când avea să discute cu el o chestiune mai delicată. După apusul soarelui, se făcu și mai frig. Însălmântată de zgomotul făcut de pojghița de gheață de pe râu, ce se crăpa neconținut, luna palidă în formă de seceră stătea ascunsă după copacii dezolant de goi de pe crestele munților dinspre nord-est. Degeaba lăsă în jos urechile căciulii groase și ridică gulerul paltonului. Era atât de frig, încât fruntea îi înghețā bocnă, iar pe nări prinse promoroacă. Cu toate astea, Yeong-il era preocupat de altceva: nu înțelegea de ce Seol Yong-su avusese o reacție atât de violentă în fața celor trimiși de secția de poliție. La fel ca toți oamenii cu fizic impozant, și Seol Yong-su era milos, avea o inimă mare, dar, în același timp, era dur, de neclintit. Niciodată nu dăduse prea tare cu biciul în caii lui. Dacă-i ameninșase pe cei de la poliție cu toporișca, avusese cu siguranță motivele lui.

Jeon Yeong-il intră în curtea unchiului său preocupat de gândul că trebuie să afle de ce reacționase atât de violent. Era conștient că trebuia să știe totul înainte ca Chae Gwang să ridice sabia deasupra capului lui Seol Yong-su. Înfruntând vântul ce bătea cu putere, ulmul stătea în întuneric, încovoidu-și crengile maiestuoase peste gardul și acoperișul casei. Din ungherul grajdului, Fulger, calul lui Seol Yong-su, simți prezența lui Yeong-il și începu să forăie. Yeong-il puse mâna pe clanța ușii de la bucătărie, la fel cum făcea și acasă la el. Clanța de care a tras de atâtea ori în copilărie încă avea urmele degetelor lui.

— A! Tu erai? îl întâmpină Seol Yong-su, întorcând capul spre ușă, ca și cum ar fi știut că Yeong-il venea la el.

Bătrânul stătea în capul oaselor pe podea și-și încălzea mâinile între

picioare.

— Unde-i mătușa? îl întrebă Yeong-il.

— S-a dus la târg. A plecat ieri, cu trenul de navetiști. Ni s-au terminat toate proviziile. A plecat să ia oleacă de porumb, da' încă nu s-a întors...

— Fără ea casa asta e pustie și rece...

— Stai jos, aici, îi spuse bătrânul, trăgând de pătura veche pe care era așezat. Știi, podeaua-i cam rece...

Nu era rece, era înghețată bocnă. Peretele din fundul camerei, din spatele dulapului pentru așternuturi, vechi și scorjit, și televizorul mare, model foarte vechi, erau și ele acoperite cu un strat alb de gheață. Yeong-il își scoase căciula și se așeză lângă bătrân, lăsându-și paltonul pe el. Abia atunci îi sări în ochi vesta plină de decorații strălucitoare. Cum stătea ghemuit pe pătură, vesta îi ajungea până la genunchi. Fără îndoială, începuse să fie nostalgic după ce prinsese pe vesta lui, într-un loc ales cu grijă, medalia pe care o primise în acea zi.

Frigul cumplit din cameră și expresia sobră a unchiului său i-au dat lui Yeong-il de înțeles că amintirile trezite de medalii nu erau deloc dintre cele mai plăcute, că trebuia să trateze cu prudență incidentul cu ulmul. De obicei, Seol Yong-su era blând și liniștit, dar când își pierdea cumpătul era ca un leu dezlănțuit. Încurcat, neștiind de unde și cum să înceapă, Yeong-il scoase din buzunarul paltonului sticla cu băutură.

— Am adus o tărie de sorg... s-a făcut cam frig în ultima vreme. Nu vrei să te-ncălzești puțin, unchiule?

— Ai picat la țanc! Mi se uscasse gâtul, nu glumă!

Când Yeong-il se ridică să se ducă în bucătărie, bătrânul îi făcu semn să nu-și bată capul.

— Stai jos! Nu te deranja. Am tot ce-mi trebuie aici, lângă mine, spuse Yong-su.

Fără să se ridice, bătrânul întinse mâna spre peretele din spatele lui și trase o măsuță cu picioare scurte, pe care erau îngrămădite o farfurie cu

bețișoare și linguri, un bol de ceramică cu niște resturi de kimchi³, capacul bolului și o cană pentru apă, goală. Încurcat din cauza dezordinii de pe măsuță, Yeong-il nu știa ce să facă.

— Ce stai și te uiți? Nu torni? Uplete și tu o cană, un bol, ceva, îi spuse bătrânul încercând să-l liniștească.

Yeong-il turnă tăria de sorg în cană și în capacul bolului de ceramică.

— Să bem! spuse entuziasmat Seol Yong-su.

Yeong-il abia-și atinse buzele cu licoarea tare și simți că se sufocă din cauza mirosului puternic. Bătrânul Yong-su, însă, dădu peste cap cana dintr-o suflare, de parcă ar fi fost plină cu bere, și nu cu tărie din sorg, ca și cum doar așa s-ar fi eliberat de amarul ce-i apăsa pe suflet. După ce bău două căni, una după alta, Yong-su începu să ruleze o foiță de țigară în care pusese niște tutun uscat, de proastă calitate. Captivat de decorațiile ce-i atârnavă prinse de vestă, bătrânul abia își mișca degetele. Fără să-și dea seama, Jeon Yeong-il rămase cu privirea ațintită la medaliile unchiului său. Le știa pe toate pe de rost. Nici el nu mai ținea minte de câte ori le povestise cu entuziasm colegilor săi de școală isprăvile eroice ale tatălui și unchiului său, pentru care cei doi fuseseră recompensați cu atâtea decorații.

Pe primul rând de sus stătea prinsă medalia de onoare pentru curajul în luptă; Seol Yong-su o primise când trecuse peste podul în flăcări cu căruța încărcată cu muniție. Sub ea atârna medalia Ordinul Drapelului clasa întâi, recompensă pentru munca grea depusă pe șantierul de cale ferată ce lega Haeju de Haseong. Pe cel de-al treilea rând erau prinse două medalii pentru merite în câmpul muncii: una primită pe șantierul de construcție a fabricii de fibre sintetice 8 Februarie, cealaltă pe șantierul hidrocentralei de la Seodusu.

Privind la fiecare decorație, Yeong-il realizase că Seol Yong-su petrecuse patruzeci de ani din cei cincizeci și șase pe câmpurile de luptă sau pe șantiere. Sub ploaia gloanțelor de foc și în norii de praf ce se ridicau de pe drumuri, căruța unchiului Yong-su își căpătase faima legendară și nume de pomină: „bolidul fără număr de înmatriculare“, „căruța revoluționară ce nu are nevoie

de hamal“, „armăsarul-fulger al comunismului“. E adevărat, datorită staturii impozante și corpului său solid, Seol Yong-su nu avusese vreodată nevoie de ajutor. Căruța sa era mereu gata să transporte bagaje. În orice anotimp, pe orice vreme, fața bătrânului era scăldată de transpirație, iar tocurile și tălpile pantofilor nu rezistau mai mult de zece zile. Decorațiile primite erau roadele sudorii unui bărbat care muncise de două ori mai mult decât oricine, înfruntând rafalele de ploaie și de vânt. Fără îndoială, ultima medalie primită răscolise un val de amintiri în sufletul lui.

Când Seol Yong-su scoase un pufăit zgomotos, Yeong-il își ridică ochii de la medaliile unchiului său.

— Azi ai primit a treisprezecea decorație, unchiule. Ai căzut puțin pe gânduri, nu-i așa?

— Așa-i. Înainte să vii, m-am gândit îndelung la adevăratul posesor al decorațiilor... da, da... adevăratul posesor.

— Adevăratul posesor? Cine poate fi, dacă nu tu, unchiule? Ai sacrificat totul pentru țara asta! De ce ai îndoieli?

Seol Yong-su ezită câteva clipe, apoi continuă.

— Adevăratul posesor e acolo, în curte!

— Cum adică, afară?

— De ce te miri? Numai ulmul meu din grădină m-a făcut să gonesc o viață întreagă cu căruța, să nu mă menajez, să vărs sânge și sudoare! Toată viața mea l-am văzut în fața ochilor legănându-și ramurile încărcate cu fructe de aur, strălucitoare, așa cum ți-am povestit când erai copil. La urma urmelor, lui îi datorez toate decorațiile astea sclipitoare...

— Of! Vorbești la fel ca tata! Așa mi-a spus și el cu o seară înainte să-și dea duhul, în timp ce se uita la ulm, de la fereastră. Acum aud aceleași vorbe de la dumneata, unchiule...

— Așa e! Frățiorul meu a muncit din greu o viață întreagă! A zecea decorație a fost și ultima pe care i-au dat-o, nu?

— Da... a fost ultima lui decorație.

— A zecea decorație... da... totul datorită ulmului!

— Unchiule, din câte văd eu, toată seara te-ai gândit la ulmul dumitale...

Jeon Yeong-il nu voia să piardă ocazia să se apropie cât mai mult de problema ce-l frământa.

— Cum să nu mă gândesc la el? Din prima zi când am primit carnetul de membru de partid și până azi, ulmul a fost stâlpul vieții mele! Și tot el te-a adus aici, în seara asta, la mine, nu-i așa?

— Ah, nu... păi...

Luat prin surprindere de întrebare, Yeong-il descoperea că în Seol Yong-su, ce-i lăsase până azi impresia unui om simplu și naiv, se ascundea un bărbat înțelept și profund. În orice caz, răsuflă ușurat că unchiul său făcu primul pas, întrebând despre o chestiune pentru care el nu reușea să găsească momentul potrivit.

— Gata! Nu te mai învârti atâta în jurul în cozii! Vrei să-mi spui că nu ai venit la mine din pricina ulmului? insistă Seol Yong-su, încercând să ridice și ultima cortină după care Yeong-il se ascundea.

— Ai dreptate, unchiule! De asta am venit la dumneata! recunosc, în cele din urmă, Yeong-il, zâmbindu-i bătrânului cu recunoștință.

— Știam eu! Era peste puțină ca cei de la poliție să-nchidă ochii!

— Spune-mi, unchiule, ce s-a întâmplat de fapt? îl întrebă Yeong-il, mai puțin încordat decât la început. Am auzit că i-ai amenințat că-i tai în bucăți cu toporișca... e adevărat?

— O fi adevărat... sau poate nu-i adevărat. Trăsnetul cade întotdeauna peste broscuțele nevinovate...

— Broscuțe? Nu pricep nimic din ce-mi spui dumneata, dar dacă tot ai adus vorba, spune-mi mai multe.

— Fie! La urma urmelor, nu am de ce să-mi fie frică. Adevărul e că ieri după-amiază, înainte să vină cei de la secția de poliție, m-am certat cu nevastă-mea.

Seol Yong-su tăcu pentru câteva clipe. Jeon Yeong-il profită de moment

și începu să-și ruleze tacticos o țigară. În ultimul timp, până și rațiile distribuite la Ministerul Siguranței erau din ce în ce mai mici. Chiar și polițiștii ca Yeong-il fumau țigări făcute din tutun de proastă calitate.

— Știi de ce ne-am luat la harță? reluă Seol Yong-su. Ei bine, la prânz, după ce am lăsat căruța în curte, am intrat în casă și am mâncat în mare grabă. Nevastă-mea a strâns masa într-o clipită, s-a îmbrăcat cu o pufoaică groasă și s-a încins la mijloc cu o centură. Crezând că are lucruri urgente de rezolvat, nu am întrebat-o de ce se îmbracă... tocmai începusem să-mi răsucesc o țigară și atunci știi ce mi-a spus? „Auzi, bărbate, doar știi că iarna nici n-apucă bobul de mazăre să se rostogolească de pe scăfârlia rasă a unui călugăr, că soarele s-a și dus la culcare! Așa că fă bine și fumează-ți țigara pe drum, nu în casă!“ Să-mi zică ea una ca asta!

Dârele de fum, subțiri ca niște scame încâlcite, pe care Yeong-il le scotea din gură în timp ce-l asculta pe bătrân umpleau încet spațiul dintre cei doi bărbați.

* * *

— Pe drum? Păi unde să mă duc? întrebă mirat Seol Yong-su.

— Vrei să spui că azi nu mai plecăm de-acasă? îi răspunse nevastă-sa, privindu-l aspru, cu ochii ei mari umbriți de sprâncenele încruntate.

Abia atunci Seol Yong-su își aduse aminte ce-i spusese femeia cu o zi în urmă.

„Am tăiat toate crengile și am luat toată scoarța de pe un copac. N-a mai rămas decât matahala de trunchi, gol-goluț. Nu-i departe de-aici, în valea Jeoldang. Vii cu mine să-l aducem acasă?“

Fără îndoială, era singura cale a femeii să-l facă părtaș la îngrijorarea ei că nu găsea lemne de foc, corvoadă de care se ocupa doar ea. De fiecare dată când se întorcea acasă, bătrânul aducea pe ascuns puțin rumeguș ud pe care-l procura cu mare greutate. Nici vorbă să le ajungă să încălzească camera. Abia

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

reuşeau să fiarbă nişte boabe de porumb ca să aibă ce pune în farfurie. Mai rău era că rumeguşul ud se aprindea greu şi, atunci când se-aprindea, ardea cu flăcăruie mică ce se stingea într-o clipită. De ceva vreme, din ce în ce mai mulţi muncitori ajungeau târziu la muncă pentru că nu reuşeau să-şi gătească masa de dimineaţă. Nevasta-sa încărunţise, dar încă era voinică şi descurcăreaţă. De n-ar fi fost ea, s-ar fi numărat şi el printre cei ce întârziiau la serviciu.

Seol Yong-su ştia foarte bine că nevastă-sa se dusesese tocmai în valea Jeoldang pentru că nu găsisese nimic de băgat în sobă prin împrejurimi. Dacă uzina n-ar fi trecut prin vremuri tulburi, n-ar fi aşteptat ca nevastă-sa să-l roage s-o ajute, cu atât mai mult cu cât pe capul ei cădeau toate corvezile casnice. Dar Seol Yong-su nu avea de ales. La fel ca toţi angajaţii, se ocupa şi el de întreţinerea cazanului cu apă caldă folosită la încălzirea instalaţiilor. De fiecare dată când puneau rumeguş acolo unde altădată puneau cărbune era ca şi cum ar fi turnat apă într-o cană fără fund. Chiar dacă muncitorii nu mai pridideau cărând materia primă cu roabele, cu braţele sau în spate, nimic nu potolea foamea cazanului.

Dintr-o maşină echipată cu megafoane – ce-şi făcea de obicei rondul în fiecare zi, la începutul şi sfârşitul programului de lucru – cineva urla din răsputeri la muncitori să fie atenţi să nu se oprească cazanul, altfel conductele prin care treceau vaporii de aer cald ar fi îngheţat şi explodat!

— Măi nevastă! Şi eu mă tot frământ cum să-mi fac oleacă de timp, dar ştii prea bine că agitatorul din maşina cu megafoane ne urmăreşte peste tot, ne ţine legaţi de mâini şi de picioare! Sunt vremuri grele pentru uzina noastră, ştii şi tu. Ai răbdare, o să găsim noi momentul potrivit...

Auzind răspunsul sfâşietor de sincer al bărbatului ei, femeia nu mai stăruia. A doua zi, nimic nou: vocea continua să urle în megafon, iar cazanul tânjea după combustibil. Nevoit să se întoarcă la uzină cât mai repede, Seol Yong-su înghiţi mâncarea pe nemestecate, lăsându-l pe Fulger în curte, înhămat la căruţă. Femeia şi-a închipuit că bărbatul voia să profite de pauza de prânz ca

să meargă cu ea în valea Jeoldang.

— Măi femeie! Doar auzi și tu cum își scuipe ăla plămânii prin megafon! Nu mă mai bate la cap!

Seol Yong-su mai trase un fum din capătul de țigară. În timp ce-l strivea de marginea scrumierei, îi aruncă o privire plină de compasiune nevastei care, ca întotdeauna, aștepta încruntată un răspuns.

— Doar ți-am zis că o să găsim momentul potrivit, dar nu ți-am zis că mergem azi!

— Las' că știu eu că nu-ți pasă nici cât negru sub unghie! se lamentă nevestă-sa, cu vocea găuită.

— Măi nevestă! Gândește-te puțin! Toată lumea strigă la uzină că o să ne lase cazanul! Că o să crape din cauza gerului! Cum aș putea eu, Seol Yong-su, cu căruța mea – nu o căruță oarecare, ci una trasă de Fulgerul meu! – să vin acasă și să căutăm lemne de foc? Alții or putea, însă eu nu îndrăznesc să fac așa ceva!

— Vai de mine! Grele zile am mai ajuns să trăim! Iar începi să mă bați la cap cu ulmul ăla? „Ulmul meu! Căruța mea! Fulgerul meu!“ Ți s-a răsucit limba de când vorbești numai despre el! Chiar așa! Ia hai să vorbim despre „ulmul tău“! Ia zi-mi unde sunt fructele alea cu care ne-ai înnebunit pe toți? Hm? Unde sunt sacii cu orez alb, bolurile pline cu supă de carne!?

— Ho! Oprește-te, femeie! Ce te-ai aprins așa? Măine am ceremonie la uzină, sunt decorat. Cum o să stau eu în fața oamenilor dacă azi nu mă duc la lucru?

— Ia mai lasă-mă! La ce bun să-ți salvezi reputația în fața oamenilor? Doar ca să primești o decorație care nu ne dă nici haine de mătase, nici casă acoperită cu țiglă? O decorație care nu ne potolește burțile flămânde și nici nu ne ține de cald?!

— N-ai terminat?

— Poți s-acoperi capul Fulgerului tău cu gablonzurile alea de metal și tot ți-ar mai rămâne vreo câteva! Oho!! Avem destule!

— Căţea nenorocită! se dezlănţui Seol Yong-su, aruncând cu scrumiera în nevestă-sa.

Înainte să se sfărâme de peretele bucătăriei, scrumiera atinse faţa femeii.

* * *

— Nu ştiu ce m-a apucat de am reacţionat atât de violent, dar era cât pe ce s-o omor! Tocmai atunci au venit poliţiştii de la secţie, îmbrăcaţi în uniforme cu epoleţi.

Seol Yong-su se opri pentru câteva clipe, încercând să-şi potolească năduful ce-i clocotea în suflet.

— Mătuşa ta ieşise în grabă afară din cauza scrumierei, iar la puţin timp am auzit-o certându-se cu cineva, atunci am ieşit şi eu din casă, să văd ce se întâmplă. Când am dat cu ochii de ei m-am pierdut şi mai tare cu firea, de parcă ar fi turnat gaz peste foc! Cei de la poliţie erau tineri, dar nu s-au dat în lături şi au început să o îmbrâncească! Dacă nu aş fi ieşit, era cât pe ce să taie o creangă din ulm, să-l facă rumeguş! Ai auzit şi tu de vorba aia: un idiot când e luat peste picior, se supără de două ori mai tare decât om întreg la minte. Aşa am fost şi eu, negru de furie, am înşfăcat toporişca pe care o sprijinisem de peretele grajdului şi am început să urlu ca un turbat, privindu-i ameninţător: „dacă puneţi fierăstrăul pe o creangă din ulmul meu, vă fac pe toţi bucăţi cu toporişca! Tai şi copacul, vă tai şi pe voi, nenorociţilor!“. Eram din cale-afară de mânios! Dacă n-ar fi fugit din calea mea, s-ar fi întâmplat o tragedie!

Brusc, Seol Yong-su tăcu. Apoi, ca şi cum ar fi vrut să-şi potolească focul din inimă, bău pe nerăsuflata tăria rămasă pe fundul căinii. Mijindu-şi ochii din cauza fumului celei de-a treia ţigări ce-i ardea între degete, Jeon Yeong-il examinează cu atenţie gesturile bătrânului. Acesta îi spuse toata povestea, dar Yeong-il, probabil din cauza unui defect profesional, intuia că bătrânul ascundea ceva dincolo de vorbe. Şi nu şi-a dat seama până când bătrânul nu-

și încheie povestea. Încă de când intră în casă, Yeong-il simți că Seol Yong-su se juca de-a v-ați ascunselea cu nervii și răbdarea lui. În calitate de polițist detașat la uzină, se obișnuise deja ca mulți din cei pe care îi interoga să încerce astfel de tertipuri. Niciodată nu-l bănuise pe bătrân. Abia acum, când se întâmplă incidentul cu polițiștii, Yeong-il observase atent comportamentul unchiului său.

Ca să-l scoată pe bătrân din raza de acțiune a lui Chae Gwang, avea nevoie de cât mai multe detalii. Mai mult decât orice, trebuia să înțeleagă adevăratul sens al vorbelor sale.

Mai întâi, bătrânul spuse că nu știa ce-l împinse să arunce cu scrumiera în nevastă-sa. Cum adică nu știa? se întrebă Yeong-il. De fapt bătrânul știa foarte bine de ce reacționase atât de violent: în doar câteva secunde, femeia lui redusese întreaga lui existență la un cal fără coadă, comparând decorațiile pe care le-a primit cu niște gablonzuri din metal atârinate de capul lui Fulger. Asta l-a făcut să nu-și mai poată ține în frâu mânia.

Apoi, Yeong-il se gândi la vorbele unchiului său: „un idiot, când e luat peste picior, se supără de două ori mai tare decât un om întreg la minte“ și „tai și copacul, dar vă tai și pe voi, nenorociților!“. La cine făcea aluzie când spusese „idiot?“ . Ce-a vrut să spună cu „tai și copacul, dar vă tai și pe voi, nenorociților!“? Dacă ar fi vorbit deschis ar fi trebuit să le spună că înainte să se ocupe de ei, de polițiști, voia, de fapt, să scape de „idiotul ăla de ulm“. În loc să aibă ramurile încărcate cu orez alb, în loc să-i fi dat o casă acoperită cu țigla – și multe alte lucruri la care visase, muncind pe brânci o viață întreagă –, „idiotul ăla de ulm“ îi dăduse niște gablonzuri din metal rece care nu-i foloseau la nimic!

Lui Yeong-il nu-i venea să creadă. Îi era greu să-și imagineze că în „vă tai în bucăți cu toporișca“ se ascundea atâta emoție și mânie strânse în sufletul unui om! Și totuși ce l-a surprins și mai tare a fost propria reacție. Acum, când pătrunsese în sufletul unchiului său, cum se făcea că el, polițist în uniformă cu epoleți pe umeri, nu simțise nici cea mai mică urmă de indignare

și dispreț? Să fi fost oare din cauza legăturii atât de apropiate dintre ei? Era mai mult decât atât. Yeong-il realizează că tot ce spunea unchiul său era adevărat, că mărturia lui oglindea toate greutatea prin care trecuse. Ce i se putea reproșa? De ce ar fi putut fi acuzat, la urma urmelor? Ajuns în acest punct cu gândurile, Yeong-il se simți atât de copleșit de compasiune pentru unchiul său, încât îl prinse o durere surdă în piept. *Oh, Seol Yong-su! Bietul de tine! Ce viață dureroasă ai dus!*

Nimic de pe lumea asta nu se putea compara cu dezamăgirea și tristețea pe care Seol Yong-su le simțise atunci când își dăduse seama că toate speranțele și convingerile lui – care-l făcuseră să strige atunci „pro-mit!“, strângându-și degetul mic de cel al lui Yeong-il – nu fuseseră decât un miraj! Luase asupra lui durerea adevărului că nu putea învinovăți sau urî pe nimeni pentru ce i se întâmplase. Suferea de unul singur, în tăcere. Nu era în stare să spună ce simte, de parcă ar fi fost mut! Amenințarea „vă tai în bucăți cu toporișca“ nu fusese nici pentru agenții de poliție, nici pentru ulm. O spusese pentru el, Seol Yong-su, omul căzut în cercul propriilor contradicții. Nu a făcut decât să se acuze pe sine, printr-un strigăt disperat!

Chae Gwang! Într-o zi vei înțelege durerea lui Seol Yong-su, un bărbat atât de blând, cu o inimă atât de mare, ce a fost înșelat și mințit o viață întreagă! Și acea zi va veni cât de curând! Ai să vezi!

Jeon Yeong-il își stinse țigara pe jumătate arsă, strivind-o în scrumieră. Dându-și seama că vizita se apropia de sfârșit, bătrânul făcu și el la fel. Afară era un frig domol, de început de ianuarie. În odaie însă totul înghețase bocnă, era îngrozitor de frig. Deși stătea pe pătură, lui Yeong-il îi înghețase fundul. Înfrigurat, se foia tot timpul, iar pe buze începuse să i se depună promoroacă. În cele din urmă se ridică.

— Ce faci? Pleci?

— Unchiule... acum am înțeles ce s-a întâmplat. Lasă totul în grija mea, o să mă ocup personal...

— Fă ce vrei...

— Cum ai să stai la noapte în odaia asta? E-un frig cumplit aici.

— Păi știu și eu?!... Asta-i odaie? Uită-te la nasul meu! Mi-a înghețat bocnă! răspunse bătrânul, încercând să-și oprească mucii cu mâneca.

Înghețat cum era, Seol Yong-su părea cu zece ani mai bătrân decât în realitate. Un păianjen uscat, pe jumătate mâncat de o insectă, stătea atârnat pe pânza ce se legăna la fiecare rafală de vânt ce trecea prin crăpăturile ferestrei.

— Unchiule, încearcă să te odihnești, și pune pe foc un braț de paie poate mai dezmorțești puțin podeaua...

— Așa am să fac...

Jeon Yeong-il nu-și imaginase că era pentru ultima oară când auzea glasul lui Seol Yong-su.

* * *

În dimineața următoare, Jeon Yeong-il primi un telefon prin care fu anunțat că unchiul său murise. Cu sufletul la gură, alergă spre casa bătrânului ce închise ochii în singurătate, în odaia cu pereții acoperiți de gheață. Înainte să descopere trupul fără suflare al unchiului său, Yeong-il dădu cu ochii de ulm. Rămase șocat: la fel ca Seol Yong-su, trunchiul mort al ulmului zăcea în mijlocul curții. Bătrânul îl retezase de jos, aproape de rădăcină, cu toporișca. Fără îndoială că Seol Yong-su lovise cu toată puterea lui în ulmul magic. Așchii mari cât podul palmei săriseră tocmai pe acoperișul grajdului.

Yeong-il deschise ușa bucătăriei și găsi câțiva oameni discutând aprins. Câteva crengi din ulmul pe care bătrânul îl tăiasă în toiul nopții încă mai trosneau în sobă. Medicul legist puse diagnosticul: bătrânul Seol Yong-su murise din cauza unui stop cardiac.

29 decembrie 1993

[1.](#) În original *ssireum* – sport tradițional coreean, asemănător cu sumo.

[2.](#) În original *chunma* – cal ce aleargă foarte repede. Metaforă pentru ideea progresului prin curaj și

muncă.

3. Garnitură obținută prin fermentarea verzei chinezești și a altor legume prin adăugarea de pastă de ardei iute roșu, sos de pește, usturoi, ghimbir etc. Metoda de preparare, ingredientele folosite și gradul de iuțime diferă în funcție de regiune.

Atât de aproape, atât de departe

„Oh, nu!...”

Speriată de zgomotul ușii trântite, Jeong-suk se ridică, țipând. Scutecele copilului îmbibate cu urină, pe care abia le schimbase, îi căzură din mână. Nu avea nici o îndoială că cel ce intrase pe ușă e bărbatul ei, însă era șocată de starea lui jalnică: fața îi era numai piele și os, hainele, murdare și ude, iar din rucsacul gol, pus pe umăr, atârnavu zdrențe... E adevărat, întotdeauna fusese slab și puțin aplecat de spate, dar, privindu-l, Jeong-suk avu impresia că în fața ei nu stătea soțul ei de treizeci de ani, ci un bărbat trecut de cincizeci. „Cum se poate schimba un om atât de mult în douăzeci de zile de când a plecat de-acasă?”, se întrebă în sinea ei. Ce i se întâmplase? Doar fusese acasă, în satul natal. De ce arăta în halul ăla?

— Draga mea! De ce te uiți la mine atât de speriată?

— Tatăl lui Yeong-min! Te-ai întors în viață! Ești viu! Începu femeia să plângă, îmbrățișându-l cu putere.

— Ce-ți veni? Mai încet că trezești copilul...

— Știi cât de mult te-am așteptat? Știi că am stat cu sufletul la gură? suspină Jeong-suk, lovindu-l pe bărbat cu pumnii în piept.

— Nu trebuia să-ți faci griji...

— De ce? Ar fi fost mai bine să nu te aștept? Crezi că nu mi-am făcut griji pentru tine? Nu tu ai plecat la drum fără să te pregătești, fără să-ți iei permisul de călătorie? Nu te-ai urcat din mers în tren? Erai beat crișă și te-ai agățat de

scara vagonului!

— Îmi pare foarte rău pentru ce-am făcut...

— A! Unde mi-o fi capul? Am și uitat să te întreb cum se simte mama soacră! Cum stă cu sănătatea?

— Mama...

— Hm? Ce-ai spus?

— N-am reușit s-o văd...

— Ce vorbă-i asta?

— Nici măcar nu am ajuns în sat...

— Ce-ai spus? Și unde ai stat atâta timp?

— Draga mea... mai bine dă-mi un pahar cu apă rece, și pe urmă am să-ți povestesc totul.

Cu un scrâșnet, bărbatul trase fermoarul și-și deschise geaca. Încordat, înghiți în sec de câteva ori. De îndată ce Jeong-suk îi aduse apa, o bău pe nerăsuflăte. Apoi, sleit de puteri, se prăbuși pe podea, aruncând o privire spre băiețel.

— Ce mult a crescut Yeong-min!

Vocea lui, ce semăna cu a unui bărbat ajuns la capătul puterilor, flămând și suferind, o sperie și mai mult pe Jeong-suk.

— Ai un pic grijă de el... eu mai am ceva treabă de făcut, spuse femeia, îndreptându-se spre bucătărie. Dragul meu, te-ai spălat pe mâini și pe față cu apă rece? Îl întrebă în timp ce clătea orezul în mare grabă.

Dar bărbatul ei nu răspunse.

— Dragul meu...

Femeia deschise ușa și făcu ochii mari de uimire: bărbatul ei dormea buștean. Gura căscată și fața albă ca varul îl făceau să arate de parcă ar fi plecat pe lumea cealaltă. O ploșniță albă ce ieșise de sub betelia pantalonilor negri începu să se târască încetișor, spre tivul unui crac. Jeong-suk reuși să prindă ploșnița, dar, privindu-și bărbatul, ochii i se umplură din nou de lacrimi. Ce nenorocire i se întâmplase acelui om – pe cât de înalt, pe atât de

blând și calm –, de se întorsese acasă în asemenea hal? Extenuat, bărbatul dormi neîntors trei zile. Abia a patra zi reuși să-și adune puterile ca să-i povestească nevastei sale încercările prin care trecuse.

* * *

Îmbrăcată în alb, mama lui stă pe vârful colinei ce se ridica pe partea opusă râului cu ape limpezi, de culoarea cerului. E bolnavă, dar s-a încumetat să iasă din casă. Barcagiul izbește vâslele de apă cu putere, dar lui Myeong-chol i se pare că barca abia înaintează.

— Fiule! Tatăl lui Yeong-min!

Clipa revederii îi dă bătrânei mame puteri noi. Cu brațele deschise, femeia aleargă spre mal, dornică să-și îmbrățișeze fiul. Simțind că-și pierde răbdarea, Myeong-chol nu mai așteaptă ca barca să ajungă lângă ponton. Agitat, sare din ea. Picioarele nu-l ascultă și... bândâbâc!, pică în apă. Mai avea atât de puțin până la mal, însă râul era mai adânc decât își închipuise! Myeong-cheol se adâncea tot mai mult spre fundul râului albastru. Când reușea cu chiu, cu vai să scoată capul la suprafață, valurile mânioase îl împingeau mai tare, trăgându-l în mijlocul vârtejului.

— Myeong-chol! strigă bătrâna, albă la față ca varul, alergând de-a lungul malului.

— Mamă! Mamă! țipă disperat Myeong-chol, dând din mâini și din picioare, încercând cu disperare să înoate spre mal.

— Hei ! Frățioare! Frățioare! se auzi vocea cuiva ce-l zgâlțâia cu putere.

— Da... ce... ce e? întrebă Myeong-chol de îndată ce se trezi din vis.

Oare cine era tânărul ce se uita la el atât de îngrijorat? Abia după ce-și reveni, Myeong-chol auzi zgomotul roților de tren trecând peste macaz și simți cum vagonul se hurducăie din toate încheieturile. Speriat, se ridică de pe banchetă. După ce-și îndreptă trupul ce stătuse atât de mult timp ghemuit spre fereastră, se așeză la loc. Cât timp să fi dormit? Culoarul vagonului era

plin de lume. Să fi fost noaptea atât de lungă? Stând pe vine, cu capul pe genunchi, călătorii ce-și găsiseră un loc pe holul vagonului păreau căzuți într-un somn adânc.

— În sfârșit, te-ai trezit! îi spuse tânărul pe un ton calm și binevoitor. Vino-ți în fire, frățioare! Ai grijă ce faci de acum încolo! Te-ai urcat în tren beat criță! Nu ai nici bilet, nici permis de călătorie!

— Cum? Ce-ai spus?! Întrebă Myeong-chol șocat, ca și cum ar fi fost lovit în moalele capului de un șuvoi de apă rece ca gheața.

Brusc, simți că se întoarce din nou la realitate și începu să-și aducă aminte ce s-a întâmplat înainte să urce în tren.

* * *

Aerul din sala de așteptare a Direcției Doi, unde se eliberau certificate și permise de călătorie, era sufocant. De vină nu era mulțimea de oameni ce așteptau să le vină rândul la ghișeu, nici razele arzătoare din toiul verii. Câteva cuvinte intransigente de pe anunțurile privind „regulamentul de călătorie“ le sfredeleau ochii cu forța unor lame de cuțit: *amendă, muncă forțată, urmărire penală*. Anunțurile erau lipite de jur împrejur pe cei patru pereți ai sălii de așteptare, mici și strâmte ca o cutie de chibrituri. Nu aveai unde să pui un deget, atât de multe erau. Peste toate apăsa tensiunea copleșitoare dintre funcționarul ce vocifera dincolo de ghișeul cu geam de sticlă – la fel de mic cât ghișeul de bilete dintr-o stație de tren – și glasul tânguitor al vreunui om din sala de așteptare, implorând ajutor. Toți cei de acolo erau curioși să afle dacă cel de la ghișeu fusese respins sau dacă primise documentele solicitate. În sala de așteptare, în care plutea un aer greu și sumbru ca într-un cimitir, nimeni nu îndrăznea să întrerupă nici măcar cu un tușit discuția dintre solicitantul de documente și funcționarul ce le emitea.

Doar unul din zece oameni primea documentele de care avea nevoie. Când norocosul se întorcea de la ghișeu cu ochii plini de recunoștință, ținând

în mână un permis de călătorie mic cât podul palmei, abia atunci se auzea un oftat colectiv, plin de invidie. După patruzeci de minute de așteptare, Myeong-chol se văzu, în sfârșit, în fața ghișeului mic cu geam de sticlă.

— Da, tovarășe! îl luă în primire funcționarul de vârstă mijlocie.

Cu fruntea îngustă și bărbia lată, bărbatul semăna mai degrabă cu un brotăcel verzui de baltă, potrivindu-se de minune cu arșița verii. Ca un judecător din dinastia Goryeo¹, stătea așezat pe un scaun atât de înalt, încât până și Myeong-chol fu nevoit să-și aplece capul ca să-l poată vedea.

— În ce problemă pe la noi? îl întreabă din nou funcționarul răstindu-se la el, iritat că petentul nu-i răspunse.

Luat prin surprindere de vocea tăioasă a bărbatului, Myeong-cheol nu mai era în stare să scoată o vorbă. Așa era firea lui: de fiecare dată când era într-o situație dificilă, cuvintele îl apăsau pe piept și nu-i ieșeau pe gură. Sau poate că nu reușea să vorbească tocmai pentru că avea prea multe de spus. Era conștient că trebuie să spună prea multe adevăruri: că primise din satul natal trei telegrame consecutive cu același mesaj: *Mama e bolnavă. Stare critică. Vino de urgență*; că nu s-a putut duce la ea pentru că i-au respins de fiecare dată cererea pentru un permis de călătorie; că dacă azi sau, cel târziu, mâine nu ajunge la ea, s-ar putea să nu o mai prindă în viață. Cât de multe voia să-i spună funcționarului!

— Știți... eu...

Atât reuși să îngaiame Myeong-chol, intimidat de ochii bulbucați ai funcționarului, întinzându-i prin ghișeu telegrama pe care o ținea strâns în pumnul transpirat.

— Și asta ce mai e? întreabă bărbatul ca pentru sine.

— O telegramă.

— Crezi că nu știu cum arată o telegramă? De ce ai venit cu ea la mine? La locul dumitale de muncă nu ai un funcționar care se ocupă de permisele de călătorie?

— Ba da... am trimis cererea prin el, dar am fost respins...

— Și dacă ai primit înștiințare că nu ți-a fost aprobată cererea la ce-ai mai venit la noi?

— Știți... e a treia oară când sunt respins, spuse Myeong-chol scoțând de la piept încă două telegrame scrise pe o hârtie subțire și moale, pe care le împinse prin ghișeul mic. Vă rog să vă gândiți la situația mea... sunt singurul bărbat din familie. În satul meu natal le mai am doar pe mama și pe sora mai mică, măritată...

— Bine! Gata! Ajunge...

Funcționarul aruncă cele trei telegrame prin gaura din geamul de sticlă al ghișeului, ca și cum ar fi vrut să-i închid gura lui Myeong-chol.

— E ordin de sus, pricepi? În provincia asta se fac pregătiri pentru evenimente de gradul 1 la care va participa și Marele Conducător. În perioada asta avem nevoie să emitem numai certificate și adeverințe... ce trebuie să fac ca să înțelegi? Trebuie să-ți spun și informațiile secrete?!

— Știți... aici scrie că mama e pe moarte...

— Tovarășe! Fii atent la ce-ți spun! Aici nu e tarabă de iarmaroc ca să te târguiești cu mine! Aici e Direcția Doi, pricepi? Direcția Doi! răspunse nervos funcționarul, agitându-și ochii bulbucați când în sus, când în jos.

Myeong-chol scoase un oftat disperat. Direcția Doi se afla în curtea comitetului economic, dar aparținea de Departamentul de Siguranță. Nu era om care să nu știe că sub hainele civile ale funcționarilor – angajați la Siguranță – se ascundeau epoleți. Myeong-chol își dădea seama că bărbatul cu ochi bulbucați îi repetase nervos „Direcția Doi“ ca să-l facă să înțeleagă că în cei treizeci de ani de când i se îngropase cordonul ombilical² în pământul nord-coreean, ar fi trebuit să fie obișnuit cu mersul lucrurilor în această țară.

Cu un gest politicos, Myeong-chol plecă din fața ghișeului. Brusc, îi apărură în minte imaginea mamei sale, zăcând bolnavă în pat. Apoi o văzu pe sora lui mai mică așteptându-l cu nerăbdare să vină acasă. Fata lăsase totul baltă la casa socrilor și plecase în grabă să stea la căpătâiul mamei, rămasă văduvă încă din tinerețe. Femeia își crescuse singură cei doi copii, muncind

din greu. Era numai piele și os, avea un trup firav, dar muncise cu bucurie la câmp doar ca să-și crească copiii!

După ce terminase serviciul militar obligatoriu, Myeon-chol plănuise să se întoarcă în satul natal, să-și câștige traiul ca simplu agricultor, muncind cu mama lui în puținii anii care-i mai rămăseseră femeii până la pensie. În sinea lui spera să-i facă viața mai ușoară.

În același sat, mai era o tânără femeie ce-i promisese că-l va iubi și aștepta toată viața. Nu-și abandonase puținele vise nici după ce fusese trimis cu întregul regiment să muncească la mina din munții Geomdeok, după armată. Ca să fie împreună cu mama lui, încercase în fel și chip să fugă din mină, însă toate încercările lui au fost sortite eșecului. A strâns din dinți și a făcut economii doar ca să cumpere cadouri scumpe pentru secretarul de partid de la mină; s-a dus acasă la șeful de echipă și i-a reparat instalația de încălzire în pardoseală; a implorat un prieten ce lucra la un spital să-i scrie un certificat medical fals pentru mama lui. Dar societatea strictă în care trăia Myeong-chol nu-i permitea să facă nici măcar un pas în afara regulilor. În cele din urmă, nu avu de ales și-și lăsă mama singură în satul natal. Reuși totuși să o aducă lângă el pe femeia pe care o iubea. Anii au trecut și lui Myeong-chol i se născu un băiețel, iar mama lui împlinise vârsta de pensionare. După terminarea recoltatului, plănuia să o aducă în casa lui, ca să trăiască împreună cu familia. Dar Myeong-chol nu avea de unde să știe că toate speranțele se vor năruî într-o clipită.

Tremurând din toate încheieturile, Myeong-chol abia reuși să iasă pe ușa Direcției Doi. Simțea cum lacrimi tăcute îl sufocau, apăsându-l pe capul pieptului. Ochii lui, inocenți ca ai unui vițeluş, erau plini de lacrimi. De ce Solmoe, satul în care se născuse și crescuse, era la fel de departe ca Tokyo sau Istanbul? Cum era posibil ca satul lui, din țara sa, din pământul lui natal, să fie atât de departe? De ce era imposibil să ajungă acolo? Ar fi mers tot drumul pe jos, dacă i s-ar fi dat voie. Dacă „regulamentul de călătorie“ i-ar da voie, ar fi în stare să meargă pe jos o mie și chiar zece mii de *ri*. Ce mult își

dorea să nu-și înăbușe plânsul, să-și poată vărsa amarul lovind cu piciorul în pământ! Însă era conștient că în această țară și plânsul putea fi luat drept un act de rebeliune pentru care nu exista decât o singură sancțiune crudă, nemiloasă: moartea. Să râzi oricât de mult ai suferi, să taci și să înghiți chiar dacă suferința te arde pe dinăuntru: aceasta e legea supraviețuirii în țara asta.

Frustrarea, neputința, nedreptatea determinate de această putere despotică îi devoraseră și ultimul strop de forță. Se simțea distrus și trupește, și sufletește. Fără să știe încotro se îndrepta, Myeong-chol continua să rătăcească pe străzi. Detesta tot ce-l înconjură: bâzâitul asurzitor de cicadă – ce altă dată îi dădea senzația de răcoare în timpul caniculei din luna iulie – îl obosea cumplit acum; pământul pe care călca, cerul ce se întindea deasupra lui, aerul pe care-l respira – toate îi erau nesuferite. Asta nu a fost decât una din multe zile ale existenței sale, ce mai avea până să ajungă la capăt, ziua în care dăduse piept cu realitatea în care trăia.

La fel a fost și cea în care s-a urcat în tren după ce primise ordin de intrare în Armata Poporului. Era tânăr, abia terminase gimnaziul și visul lui era să dea examen de admitere la facultate după absolvirea studiilor liceale. La fel a fost și ziua în care tocmai terminase serviciul militar. Nerăbdători să se întoarcă acasă, el și camarazii lui din regiment au fost trimiși cu forța să lucreze în mină. Încolonați, mergeau în spatele unui ofițer ce ținea în mână o pancartă pe care era scrisă noua lor destinație, iar apoi au fost urcați într-un camion acoperit cu o prelată groasă. La fel ca atunci, și azi simțea că sufletul lui era sfâșiat de o disperare mută, neputincioasă.

— Myeong-chol? Hei! Myeong-chol!

Auzindu-și numele, ridică privirea din pământ și realizează că ajunsese la piațeta din fața gării. Din direcția opusă venea alergând pe un drum ce abia fusese inaugurat nimeni altul decât prietenul lui, Yeong-ho, un bărbat îndesat și cu părul ondulat.

— Cum a fost? Ai primit aprobarea? Întrebă nerăbdător de parcă s-ar fi

interesat de propria cerere pentru permis de călătorie.

Cei doi prieteni se întâlniseră în fața cinematografului când Myeong-chol era în drum spre Direcția Doi. După ce se despărțiseră, Yeong-ho se duse să cumpere ceva de băut pentru a sărbători vizita mult așteptată a fratelui său mai mic. Nu l-a lăsat pe Myeong-chol să plece până când nu i-a ascultat toate necazurile.

— Haide, spune-mi odată! Ți-au dat sau nu permisul de călătorie?

Conștient că vestea îl va întrista pe Yeong-ho la fel de mult ca pe el, Myeong-chol nu putu să deschidă gura. Deși erau născuți și crescuți în sate diferite, cei doi intraseră în aceeași zi în același regiment. Prietenia lor devenise și mai puternică după ce au fost trimiși să lucreze la mina din Geomdeok. Amândoi aveau acum copii, nevestele lor se înțelegeau foarte bine. Erau foarte apropiați, se vizitau foarte des, ca niște rude.

— Nu am reușit să iau permisul...

— Știam eu! Nu mă așteptam să fie altfel! Începu Yeong-ho să turuie, de teamă să nu-l podidească lacrimile pe amicul lui. Când ne-am întâlnit mai devreme, înainte să ajungi la Direcția Doi, nu ți-am spus nimic pentru că n-am vrut să te descurajez. Of! Dacă ai ști de câte ori le-am călcat eu pragul! Fratelui meu i-au aprobat demult cererea, dar tot amânau să-i dea permisul. Știi, permisul l-au dat pentru două persoane – pentru el și un coleg de muncă. Dacă nu se prezintă amândoi să ridice permisul, atunci e o problemă. În ziua cu pricina, colegul fratelui meu s-a îmbolnăvit. Le-a explicat situația, dar în zadar. Le-a intrat pe o ureche și le-a ieșit pe alta. Fratele meu spera să fie tratat cu puțină compasiune, dar nenorociții ăia sunt de neclintit, au inimile de piatră!

— Măcar de m-ar fi lăsat să le explic în ce situație mă aflu... dacă m-ar fi ascultat, poate că...

Myeong-chol nu mai era în stare să vorbească. Glasul începuse să-i tremure, era pe punctul să izbucnească din nou în plâns.

— La naiba! Vino cu mine! se răsti Yeong-ho, apucându-l pe amicul său

de mână. Trebuie să te îmbeți, Myeong-chol! Altă soluție nu ai, dacă vrei să uiți ce ți s-a întâmplat azi! Pricepi? zise și încercă să-l convingă agitând de zor în fața lui o butelcă plină cu tărie.

În acea zi s-a întâmplat întocmai cum spusese Yeong-ho: Myeong-chol își bău mințile, se făcu praf și pulbere, nu mai știa de el. Goliseră butelca, bând pahar după pahar. Yeong-sam, fratele mai mic al lui Yeong-ho, luă doar o înghițitură de frică să nu piardă și ultimul tren. Pentru prima dată în viața lui, Myeong-chol se îmbătase groaznic! Yeong-ho, la fel de beat și el, îi sugeră să folosească una din cele trei telegrame în loc de permis de călătorie, mai ales că erau la fel de mici ca permisul.

— Să-ndrăznească vreun nenorocit să se ia de tine când o să vadă telegramele! Până și un animal sălbatic are o mamă! Până și un câine are o mamă a lui! Ce mai contează dacă ai sau nu permis de călătorie? Pleacă! Du-te! se răsti Yeong-ho la prietenul lui.

Dar oricât ar fi fost de beat, Myeong-chol nu ar fi fost în stare să gândească la așa ceva. Yeong-sam nu se lăsă nici el mai prejos și veni cu altă idee: permisul lui de călătorie era valabil pentru două persoane, și cum celălalt coleg nu veni, îi sugeră lui Myeong-chol să meargă cu el până la gară, să încerce să urce în tren.

— Nu pot să fac așa ceva, spuse Myeong-chol. Nu sunt eu omul care să mintă...

— Aoleu! Mă omori cu zile, nu alta! se răsti Yeong-ho la el, izbind furios bețișoarele de masă. Vai! Da' bine te-au m-ai „educat“ în cătunul tău! Ascultați ce vă spun: în țara asta, oamenii sunt ca oile!

— Și ce? Tu nu ești la fel? îl întrebă frate-său. Dacă n-ai fi fost „bine educat“ ai fost în stare să supraviețuiești în țara asta?

— Așa o fi... Myeong-chol! Hai mai bine să cântăm cântecul nostru! Hm? Îl mai ții minte?

Sirena trenului ce răsună în cerul nopții de smoală

Îi face omului necăjit viața o și mai grea povară!

Povestea ciocârliei, pe care Yeong-ho le-o cântase în acea seară, îl făcu pe Myeong-chol să se oprească sub colivia atârnată sub streșini. Cu chiu, cu vai ajunse acasă, merse pe patru cărări, abia ținându-se pe picioare. Odată, când nevastă-sa plecase în satul natal, cumnatul lui îi trimisese colivia cu cele două ciocârlii ca să-i mai aline dorul de casă. Îngropase cordonul ombilical al băiatului lui aici, în acest oraș minier, dar nu renunțase niciodată la visul de a se reîntoarce lângă mama lui. În perechea de păsări din colivie vedea cerul albastru și șesurile din satul lui ce străluceau ca aurul sub razele de soare. În ciripitul lor din fiecare dimineață și seară auzea susurul pâraielor ce străbăteau satul și vocea măicuței sale pe care n-o uitase. Oprindu-se în fața coliviei, amețit de băutură, Myeong-chol simți cum un val de căldură îi copleșește inima. Când luă colivia din cui, în fața ochilor îi apărură imaginea mamei pe patul de moarte.

— Mamă! Mamă! Mai ai puțin și te duci pe lumea cealaltă, dar fiul tău... fiul tău nu poate veni la dumneata! Mamă! Nu pot veni la dumneata!

Speriată de strigătul lui, Jeong-suk ieși în grabă și-l ajută să se ridice de jos.

— Hai în casă și întinde-te pe pat! Nu e vina ta că nu poți pleca! Ascultă-mă! Nu e vina ta! Ce vremuri grele am ajuns să trăim! Ce om cu suflet ar face ce-au făcut nenorociții ăia?

Lacrimile lui Jeong-suk îi sfâșiau și mai tare sufletul.

— Așa e... nu e vina mea... eu nu am nici o vină... suntem ca păsărelele astea... trăim închiși ca într-o colivie!

Scoțând un urlat înspăimântător, Myeong-chol se repezi și deschise ușa coliviei. În semn de recunoștință, ciocârliele începură să ciripească. Apoi, după ce și-au întins aripile ce fuseseră atât de mult timp captive în colivie, și-au luat zborul.

— Da! Da! Zburați! Și voi aveți un cuib! Și voi aveți o mamă! spuse

Myeong-chol privind sus spre cele două păsări ce se făceau tot mai mici pe cerul senin.

Apoi brusc, cuprins de mânie, aruncă colivia goală. Invidios pe cele două ciocârlii ce zburau libere pe cer, Myeong-chol simți cum curajul îi făcea sângele să clocotească.

— Plec! Dacă voi ați plecat, plec și eu! Plec și eu!

Myeong-chol intră în casă valvârtej și își puse pe umăr rucsacul aruncat într-un ungher al odăii. În el pusese un pachet plin cu fructe uscate de păducel pe care nevastă-sa le culesese toamna pe munte. Știa de la ea că erau bune pentru boala de inimă de care suferea maică-sa.

— Dragul meu! Ce faci? Unde pleci?

Myeong-cheol reuși să desprindă mâinile nevestei ce-l apucase strâns de brațe și, cu picioarele tremurându-i, ieși pe ușa casei.

* * *

Myeong-chol nu-și mai amintea ce s-a întâmplat după ce a plecat acasă. Din câte avea să-i povestească mai târziu Yeong-sam, a fost o coincidență că se urcase în același vagon cu el. Tot fratele lui Yeong-ho îl ajutase să-și găsească un loc. De îndată ce căzu pe banchetă, Myeong-chol adormi și începu să sforăie. Reușise să treacă fără nici o problemă de patru controale tot cu ajutorul lui Yeong-sam. Tânărul spusese că bărbatul beat criță ce dormea buștean nu era nimeni altul decât cel al cărui nume era scris pe permisul lui de călătorie.

— Frățioare, eu o să cobor la următoarea stație. Ce te faci? N-ai altă cale decât să trăiești ascuns în munți, ca partizanii!

Deși era înspăimântat de vorbele lui Yeong-sam, Myeong-chol încuviință din cap. Gândul că ar trebui să pribegască precum partizanii îi dădea fiori reci pe șira spinării. I se făcuse atât de frică, de parcă o pasăre de pradă l-ar fi prins, smulgându-i din trup bucăți mici de carne. Acea pasăre de pradă avea

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

să se năpustească asupra lui mai repede decât și-a imaginat vreodată.

Trecuseră vreo douăzeci de minute de când Yeong-sam coborâse din tren. Bolborosind ca niște ceaune, vagoanele gemeau de călătorii ce coborau și urcau în gări. Dintr-odată, somnul adânc al călătorilor sfârșiți de oboseală fusese întrerupt de glasul răsunător al controlorului.

— Dintr-un moment în altul va începe controlul permiselor de călătorie. Vă rugăm să le aveți pregătite!

Era deja al cincilea control, dar vocea bărbatului pe care Myeong-chol o auzea pentru prima oară îi pătrunsese în inimă ca un briceag. Venind din cele două capete opuse ale culoarului și ținând în mână lanterne aprinse, doi controlori îmbrăcați în uniforme verzi, ca niște șerpi veninoși, căutau nervoși prin vagon. Lui Myeong-chol începuse să-i bată inima cu putere, iar transpirația lipicioasă i se scurgea pe trup.

— Ridicați-vă, slinoșilor! Mișcați-vă!

Glasurile disperate ale celor ridicați cu forța de pe banchete îl loviră direct în timpan pe Myeong-chol. Simți cum i se întunecă privirea, iar vorbe precum onoare și rușine nu-i mai spuneau nimic. Instinctul de a face tot ce-i stă în putință să nu fie prins de controlori pusese stăpânire pe el. Myeong-chol își făcu loc printre picioarele celorlalți călători, încolăcite ca niște țipari într-o mlaștină, și începu să se înghesuie sub banchetă: mai întâi gleznele, apoi genunchii, fundul și capul... Un miros înțepător pe care nu-l simțise când fusese așezat pe banchetă îi sfredelea acum nările, iar de gene i se lipiseră pânze de păianjen. În zadar încerca din răputeri să-și țină genunchii lipiți de bărbie. Trupul lui mare și osos ieșea din când în când de sub banchetă. O pereche de pantofi gri și una de teniși negri îi ajungeau drept la nas, dar lui nu-i păsa câtuși de puțin. Ba chiar era recunoscător că se putea ascunde după picioarele călătorilor ca după un gard. Dar recunoștința nu ținu prea mult timp. Copleșit de nedreptatea ce i se făcuse, simți cum sângele începe să-i clocotească. „La urma urmelor, am făcut vreun păcat? Am furat? Am omorât pe cineva? În țara mea, pe pământul meu e o crimă să te duci să-ți

vezi mama pe patul de moarte!“, își spuse el. În momentul în care, frământat de întrebări și ademenit de impulsul de a ieși de sub banchetă, începu să se zbată cu putere sub banchetă, ochii i-au fost orbiți de lumina unei lanterne. Îngrozit, se gemui la loc.

— Permisul de călătorie!

Vocea controlorului îl lovi drept în moalele capului, ca o bâtă din fier. Ținându-și respirația, Myeong-chol urmărea cu atenție de sub banchetă fiecare mișcare. Pe sub poalele hainei lungi a controlorului ce examina cu lanterna permisele de călătorie, văzu o frânghie groasă atârându-i de brâu. Când dădu cu ochii și de două pistoale, simți fiori reci pe șira spinării. Cine și-ar fi închipuit că după atâția ani avea să vadă din nou frânghia pătată de sângele vieților curmate? Teama că propria viață era în pericol îl lovi ca un fulger, făcându-l să-și aducă aminte de încercările grele prin care trecuse până atunci.

Într-o zi de primăvară, pe când era elev în clasa a cincea, el și colegii de școală au fost duși pe câmpul unei cooperative agricole, unde se treierau cerealele, un loc unde se aplicau și măsuri disciplinare elementelor antirevoluționare. Odată ajunși, elevii primiseră ordin să se așeze pe jos. În fața lor, un condamnat la moarte stătea legat de trunchiul unui piersic cu ramurile pline cu boboci de floare. Acuzat printre altele că mânjise cu fecale niște mere ce urmau să fie exportate în URSS, condamnatul începu să se zbată cu disperare de îndată ce investigatorul începuse să-i citească acuzația. Nu era pentru nimeni o noutate să vadă un condamnat legat încercând să-și elibereze brațele și scoțând strigăte înfundate prin prosopul cu care era legat la gură. Cu fiecare clipă, bărbatul se zbătea din ce în ce mai tare. Apoi, dintr-odată, ca și cum ar fi simțit că frânghia era pe punctul să cedeze, începu să se smucească și mai violent. Un bărbat cu caschetă din forțele de ordine veni spre el alergând. Cu mișcări ce-i trădau antrenamentele speciale, luă o frânghie prinsă de brâu și începu să o strângă tare în jurul trupului condamnatului.

După doar câteva clipe, au răsunat focuri de armă asurzitoare. Aerul curat și proaspăt de primăvară se amesteca cu mirosul îngrozitor de sânge și praf de pușcă. Un camion se apropie cu partea din spate de piersic, hurducându-se înfiorător. Doi ofițeri începuseră să taie frânghia din jurul copacului cu niște cuțite. Doar bărbatul cu caschetă dezlegă frânghia pătată cu sânge și, după ce o răsuci în formă de melc, o băgă în buzunarul pantalonilor. Văzând ce face și fiind cuprins de spaimă, micul Myeong-chol începu să tremure mai tare decât atunci când auzise împușcăturile.

Imaginea frânghiei îl obsedase mult timp. De fiecare dată când nu era în stare să-și facă temele sau să ducă la bun sfârșit sarcinile de munca patriotică, avea coșmaruri cu frânghia pătată de sângele condamnatului la moarte. Încă din acele vremuri, Myeong-chol începu să fie din ce în ce mai obedient față de ordinele profesorilor sau organizației de pionieri.

Frânghia – lucrul înfiorător ce făcuse ca obedița să prindă rădăcini adânci în mintea lui – îi apăruse nu într-un coșmar, ci în realitate, în ziua în care, fără să protesteze, părăsi cazarma cu camarazii din regiment și plecă să muncească în mină. Însărcinat cu misiunea să-i ducă până la mina din munții Geomdeok pe militarii ce abia fuseseră eliberați, ofițerul ce urcase alături de ei în camion avea lângă pistolul de la brâu și o frânghie. Iar Myeong-chol o zări preț de câteva secunde. Niciodată nu-și imaginase că avea să o vadă din nou, ghemuit sub o banchetă de tren. Cu ochii ațintiți asupra ei, simți că destinul nu e decât o frânghie ce-i leagă pe oameni unii de alții. O frânghie pe care, oricât de mult am vrea, nu putem s-o rupem.

Meong-chol își ținu respirația până când cei doi controlori se făcură nevăzuți în alt vagon, împingându-i de la spate pe cei prinși fără permis de călătorie. Ar fi rămas mult timp sub banchetă dacă nu ar fi fost o pană de curent. De îndată ce se făcu întuneric în tren, Myeong-chol ieși de sub banchetă și fugi în alt vagon, ținând într-o mână rucsacul în care avea pachetul cu fructele de păducel pentru mama lui.

* * *

O zi și-o noapte cât a mers cu trenul au fost de ajuns să-l facă pe Myeong-chol să devină cu totul alt om. În propriul chip reflectat pe geamul compartimentului vedea un bărbat cu ochii adânciți în orbite, consumat de o boală incurabilă. Și nici nu avea cum să arate altfel. Reușise să treacă de două controale: o dată se ascunsese în toaletă, îndurând cu greu mirosul pestilențial ce-i întorcea stomacul pe dos, a doua oară, în afara vagonului, agățându-se cu greu de cadrul geamului de la ușă. Plânsul disperat al celor dați jos din tren fără milă, la fiecare stație de tranzit, îl făcea de fiecare dată să aleagă, fără să clipească, soluția cea mai riscantă. Dar toate astea erau doar niște amintiri. Acum, când se apropia de gara din satul natal, simțea că inima stă să-i sară din piept de emoție. Uitându-se pe geam văzu aievea chipul mamei ținute la pat de boală, dar întâmpinându-l zâmbind foarte fericită, și simți că se îneacă de emoție și începu să mângâie săculețul cu fructe de păducel.

Când Myeong-chol coborî din tren, soarele abia se ridica din văile munților Seokda. Reuși să sară gardul ce împrejmua gara fără să fie observat. Cu fiecare pas pe care-l făcea pe pământul provinciei natale, sentimentul de vinovăție că venise fără permis de călătorie, că se furișa ca un criminal, îl chinuia și mai mult. Știa însă că n-avusese de ales și c-a trebuit să riște călătorind fără permis. Ajuns la capătul străzii, începu să urce trecătoarea Maldeung. Sub el, fluviul Soyang își etala șerpuirile magnifice. Era deja pe malul celălalt al apei atât de dragi sufletului său, dar mai avea de mers încă vreo zece *ri*. Abia după ce traversase un șes și înconjurase un munte, intră, în sfârșit, în Solmoe, satul lui. După răsăritul soarelui se făcuse cald, dar curenții ce veneau dinspre Soyang erau foarte reci.

Susurul apei ce se legăna în valuri mici, cântecele înduioșătoare ale păsărilor îi răsunau în urechi. Pentru oamenii din satul înconjurat de munții Hyang, scăldatul în apele fluviului blând și înduioșător ca o mamă rămăsese singura oază de relaxare ce le plăsmuia amintiri de neuitat.

Și Myeong-chol păstra în sufletul lui amintiri tulburătoare cu Soyang. Într-o zi de toamnă, pe când avea șase ani, traversase fluviul cu mama lui ca să ajungă la casa bunicilor. La întoarcere, de îndată ce coborâseră de pe bac, începu să o sâcâie pe maica-sa să mai treacă o dată fluviul. În zadar încercă femeia să-l potolească, cel mic nu se lăsă înduplecat. Nu avu de ales și scoase din nou bani din buzunar pentru bătrânul cârmaci.

— Aoleu! Păi n-ați plătit o dată? De ce-mi dați bani din nou? o întrebă bărbatul.

— V-am plătit, dar cel mic mă bate la cap să mai urcăm o dată pe bac...

— Adică vreți să treceți încă o dată? Un dus și-un întors?

— Da... știu că ți-este greu, la anii dumitale, dar te rog...

— Ha-ha-ha! E doar un copil! Lăsați, n-am nevoie de nici un ban! Hai, puștiulică, urcă repede! Tii, da' năzdrăvan mai ești!

Chicotind de bucurie, micuțul Myeong-chol mai trecu încă o dată fluviul cu bacul. Maică-sa însă, de cum puse piciorul pe mal, începu să vomite.

— Sunteți însărcinată, dar tot îi faceți toate mofturile. Ce-l mai alintați!

Myeong-chol nu a uitat nici acum vorbele bătrânului cârmaci și privirea caldă cu care se uita la burta mare și rotundă a maică-sii ce mai avea puțin până îi venea sorocul. Visele lui Myeong-chol erau la fel ca amintirile. În fiecare vis în care o vedea pe maică-sa – așa cum se întâmplase cu o seară înainte, când adormise în tren – apărea un râu, o barcă sau un port. *Mamă! Te rog, mai așteaptă puțin! Fiul tău vine la tine! O să stea în fața ta, la fel ca în vis!*

Ridicând nori groși de praf în urma lui, Myeong-chol alerga de parcă ar fi avut aripi la tălpi. Când ajunse la capul podului ce trecea peste Soyang, auzi un țipăt asurzitor.

— Stai!

În graba lui, Myeong-chol nici nu observase că frânghia de la capul podului îl atenționa că acolo era baraca santinelei. Nu-și imaginase că aceleași controale severe pentru mașini erau aplicate și drumeților.

— Actul de identitate!

Cu o carabină pusă pe umăr, un bărbat cu ochii mici și alungiți, ce părea de aceeași vârstă cu Myeong-chol, făcu un pas înainte și ieși din baraca postului de pază ce semăna cu un stup de albine. Myeong-chol se uita înlemnit la santinelă. După câteva clipe de ezitare, scoase cartea de identitate.

— Permisul de călătorie, spuse din nou santinela, după ce examinase meticulos cartea de identitate.

— Eu... nu am permis, răspunse Myeong-chol, conștient că nu avea cale de întoarcere.

— Ce-ați spus? Întrebă bărbatul aruncând-i o privire disprețuitoare cu ochii mici și alungiți. Vreți să-mi spuneți că ați venit din provincia Hamkyeong până aici fără permis de călătorie, tocmai acum când în districtul nostru va avea loc un eveniment de gradul 1? Chiar vreți să vă cred?

Bărbatul luă fluierul ce-i atârna la încheietura mâinii și suflă tare în el.

— Ce s-a mai întâmplat? se auzi dincolo de ușa barăcii.

— Avem un bărbat care a venit tocmai din Hamkyeong fără permis de călătorie.

— Aoleu! Face pe eroul!? Ia adu-l înapoi!

Myeong-chol intră în baracă și dădu cu ochii de ofițerul ce-l chemase înăuntru. Așezat pe singurul scaun din baracă, bărbatul avea perciuni lungi și câte un „T“ bleumarin pe epoleți. În fața lui erau aliniați câțiva bărbați și femei ce călătoreau fără permis. Prins ca într-o capcană, Myeong-chol se transformă în exemplul cel mai grăitor pentru predica pe care ofițerul o ținea drumeților ilegali.

— Ia uitați-vă la el! Călătoriile dintr-un district în altul sunt controlate la sânge, dar tovarășul de față a reușit să se strecoare până aici de parcă ar fi un spiriduș! De unde ești din Hamkyeong? îl întrebă pe Myeong-chol, arătându-l cu degetul.

— Din districtul D.

— Și cu ce te ocupi acolo?

— Sunt miner.

— Foarte bine, foarte bine, tovarășe! Și cum merge planul de producție la mina Geomdeok cu mineri fugari ca dumneata? Vedeți, tovarăși? Așa se explică anarhia în care trăim!

Ofițerul cu perciuni se întoarce cu spatele la ceilalți călători și, agitând arătătorul spre Myeong-chol, își continuă discursul.

— Tovarăși, vă întreb: ar trebui sau nu să controlăm fiecare mișcare pe care o faceți? Aud? E bine să știți, tovarăși, că permisele de călătorie nu sunt făcute doar ca să-i prindem pe nemernicii de spioni trimiși de dușmanii poporului nostru. Ai priceput și matale, mamaie?

— Da, da... tovarășe ofițer, dar între Sangdong și Hadong nu e decât podul ăsta peste Soyang. Mi-a căzut la pat nepoțelul, trebuie să ajung la el... nu știu ce are... la început au spus că e o simplă răceală, dar apoi...

— Gata, mamaie, ajunge!

Dacă în acel moment nu s-ar fi auzit de afară huruitul infernal al unui camion ce se oprișe în fața postului de control, fără îndoială că Myeong-chol ar fi fost umilit în continuare, în fața tuturor. De cum văzu camionul pe geam, ofițerul cu perciuni ridică receptorul telefonului de pe pervaz și formă un număr.

— Alo? Direcția Strategică de la Ministerul Siguranței? Tocmai a sosit camionul. Da, da... îi urcăm pe toți în camion și vi-i trimitem...

După ce închise, ofițerul cu perciuni începu să-i scoată afară din baracă.

— Ieșiți afară! Toți!

— Maică măicuța mea! Tovarășe ofițer, vă rog!

— Ascultați-mă, vă rog! Mi-a murit cuscrul și trebuie să plec... casa lui e în satul vecin!

— Mi-am pierdut cartea de identitatea! Nu mint! Vă jur!

Prins între oamenii împinși în camion, Myeong-chol reuși să-l apuce pe ofițer de un braț.

— Tovarășe ofițer, vă implor!

Numai situația disperată în care era îl făcuse pe acest bărbat, mereu nehotărât și nesigur, să reacționeze așa. Trecând prin încercări grele, reușise să ajungă la pod, iar acum gândul că nu putea intra pe poarta casei părintești, că mama lui nu-și va putea da ultima suflare până când nu-l va vedea, îl făcuse să-l implore pe ofițer, trăgându-l cu disperare de braț.

— Tovarășe ofițer! Vă rog să mă ascultați!

— Ia mâna de pe mine! se răsti ofițerul, apucându-l de mâna cu care-l trăgea de braț și aruncându-i o privire disprețuitoare. De-ar fi să croncăne toate ciorile din Coreea de Nord cât or vrea, nu poți schimba nimic, tovarășe! Ține-ți dracului gura și stai potolit! Ar trebui să fii trimis la închisoare! M-ai auzit? La închisoare!

Dar Myeong-chol era prea disperat ca să se lase descurajat de amenințarea cu închisoarea. Era pregătit să plătească orice preț, să aleagă calea cea mai riscantă, doar să-și întâlnească mama. Pe neașteptate, santinela purtând armă pe umăr veni alergând și începu să-i împingă pe oameni în camion ca pe niște porci duși la abator. Nu-i fu milă nici de Myeong-chol, nici de bătrâna ce se agăța disperată de glezna ofițerului cu perciuni și nici de bătrânul gârbovit ce-l implora sprijinind-se în baston. Scoțând fum gros și negru pe țeava de eșapament, camionul porni la drum, zdruncinându-se din toate balamalele.

Mamă! strigă disperat în sinea lui Myeong-chol. Se sufoca și simțea cum obrazii îi zvâcnesc. În clipa în care văzu lângă pod vechiul bac din copilăria lui, nu-și mai putu stăpâni lacrimile. I se rupea sufletul de bătrâna lui mamă. El, fiul ei, nu fusese în stare să se ducă la ea, nici măcar acum când era pe patul de moarte. Ca o libelulă prinsă în pânza unui păianjen, ce nu-și putea mișca aripile, Myeong-chol se simțea captiv în plasa unui destin nedrept și mizerabil.

Iartă-mă, mamă! Iartă-ți fiul netrebnic... un nemernic, bun de nimic.

Cu mâinile tremurânde, Myeong-chol își șterse lacrimile. Munții copilăriei și satul lui natal ce se întrezăreau atât de aproape, dincolo de norii

groși de praf ce se ridicau în urma camionului, se îndepărtau de el, erau la mii de kilometri distanță.

* * *

Myeong-chol terminase de povestit tocmai când băiețelul lui se trezea, dând agitat din piciorușe. Jeong-suk îl ascultase cu atenție pe bărbatul ei care, după ce zăcuse trei zile, începu să-i spună ce i se întâmplase, trăgând cu sete din țigară. Era prima pe care o fuma de când se trezise. Din cauza fumului simțea că se învârte pământul cu el.

— Yeong-min! S-a trezit tata! Myeong-chol! Uită-te la fiul nostru! spuse Jeong-suk ducându-l pe cel mic mai aproape de bărbatul ei.

— Băiețelul meu! exclamă Myeong-chol, zâmbind amar.

Știa foarte bine că femeia încerca din răputeri să pară voioasă, deși îi ascultase povestea cu ochii în lacrimi.

— Hei! Yeong-min! Micuțule, nu te bucuri să-l vezi pe tata?

— La ce o mai fi nevoie să se nască băieți în țara asta? Mama care te-adus pe lume e pe patul de moarte, dar nu ești lăsat să te duci s-o vezi înainte să-și dea ultima suflare!

— Myeong-chol! De ce spui asta? Ce-a fost a fost! Nu te îngrijora... o să-ți dea permisul și ai să poți pleca. O să vezi, până ajungi la ea, mama ta o să se facă bine...

Jeong-suk era dornică să-l asculte până la capăt pe bărbatul ei, însă, prin vorbele ei de consolare, voia să pună capăt întrebărilor ce nu ar fi făcut decât să-i adâncească și mai mult suferința. Totuși femeia nu-și putu ascunde îngrijorarea.

— Ce ai de gând să le spui la serviciu? Sunt îngrijorată... ai lipsit nemotivat mai mult de douăzeci de zile...

— Nu-ți face griji, spuse Myeong-chol scoțând o foaie de hârtie dintr-un carnet.

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

— Ce-i asta? O adeverință?

Nume: Kim Myeong-chol

Prin prezenta se adeverește că, în perioada 2-24 iulie 1992, tovarășul sus-numit a desfășurat muncă de reeducare ca sancțiune pentru violarea regulilor de călătorie.

Provincia Pyongan de Sud

Centrul de Reeducare prin muncă

Ministerul Siguranței

— Nu! Nu se poate! Cum au putut să-ți facă așa ceva? strigă revoltată Jeong-suk după ce parcursese rapid documentul.

Mușcându-și nervoasă buzele, femeia îl privea pierdută.

— Să lăsăm în urmă ce-a fost... chiar tu mi-ai spus asta, îi zise Myeong-chol, încercând să pară optimist. La urma urmelor, au fost doar douăzeci și două de zile în care am cărat bolovani legat în hamuri ca un bou...

— Gata! Ajunge! Nu vreau să mai aud! îi tăie vorba Jeong-suk.

I se strângea inima de durere doar la gândul că ar putea vedea pe spatele bărbatului ei semnele loviturilor de bici. Brusc, își aminti de urmele de purici de pe chiloții lui, pe care-i spălase, dar șirul gândurilor îi fu întrerupt de ciripitul ciocârliilor.

— Ce s-a întâmplat? Cum au ajuns aici? întrebă Myeong-chol uimit, privind la colivia agățată sub streășină, în același loc.

— Le-am găsit a doua zi dimineață după ce ai plecat de acasă. După ce s-au întors, nu au mai vrut să zboare, așa că le-am atârnat colivia... și au intrat.

— Bietele păsări! S-au domesticit! spuse Myeong-chol cu glas stins, ca și cum fiecare cuvânt i-ar fi rănit inima.

Pii! Pii! Pii! Ciocârliile începură să cânte din nou, spunându-i parcă lui Myeong-chol: „Și tu te-ai obișnuit aici, te-ai domesticit... de asta te-ai

întors“.

Așa e! Sunt atât de aproape, dar nu am de ales și trebuie să trăiesc departe, la mii de kilometri, ca o fiară sălbatică închisă în cușcă! Sunt un animal închis în cușcă!

Cu buzele strânse, împietrite, Myeong-chol se ridică brusc. Dincolo de mușchii încordați ai feței avea dinții încleștați. Scoase mâinile pe fereastră și luă colivia de sub streășină. Se lăsase întunericul, iar el continua să se uite la colivie, nemișcat. Apoi, dintr-odată, începu să tragă de o parte și de alta a coliviei cu ambele mâini, scoțând gemete ce-i trădau disperarea și încordarea. După câteva clipe, colivia se rupse în două. Myeong-chol era calm, stăpân pe el, ca și cum ar fi gândit dinainte fiecare mișcare. Speriate, cele două ciocârlii s-au învârtit prin cameră o singură dată, apoi au zburat iute pe fereastră, ca niște săgeți.

— Myeong-chol! Ce te-a apucat? De ce ai făcut asta? De ce? îl întrebă speriată nevastă-sa.

Niciodată nu-l văzuse atât de dezlănțuit, niciodată nu-i citise pe chip determinarea de neînduplecat.

— Mai întrebi de ce? Trebuia să o distrug... și asta am făcut! răspunse liniștit Myeong-chol privind cu blândețe spre ciocârliile ce zburau libere pe cer.

De-afară se auzi un zgomot, semn că cineva intrase în curtea lor. Pe fereastra deschisă, poștașul le întinse o telegramă. Ca o lamă de cuțit sfredelitoare, fiecare cuvânt scris pe hârtie pătrundea dureros în ochii lui Myeong-chol și ai soției lui: *Mama a murit*.

Nici unul nu a vărsat vreo lacrimă. Ceva de mii de ori mai puternic decât lacrimile le inunda sufletul, făcându-le mâinile în care țineau telegrama să tremure violent.

7 iulie 1993

2. Referire la un vechi obicei coreean de a îngropa cordonul ombilical al noului născut într-un loc special, pentru a garanta copilului longevitate și prosperitate.

Grădina demonului

Cucu! Cucu! În munții din spatele satului, un cuc singuratic își cântă tristețea cu glasul tremurând, de parcă s-ar îneca cu propriul sânge. Doamna Oh nu era singura ce nu putea adormi din cauza păsării. Deranjat și el, bătrânului ei soț gemu scurt.

— Îîhh...

După câteva clipe, și nepoțica lor începu să plângă.

— Mami! Maaami!

— Fetiță scumpă! Te doare, așa-i?

Cu mâinile tremurânde, doamna Oh încerca să găsească prin întuneric piciorul bandajat al fetei. Când atinse cu vârful degetelor atela pătrătoasă din lemn tare și rece, o trecură fiorii.

— Of! Of! Of!

Bătrâna se chinuia să-și verse năduful, dar oftatul adânc nu făcu decât să-i țină și mai tare durerea ghemuită în piept. Știa că pe nepoțica ei de șase ani o dureau piciorul bandajat, atât de fragil, dar nici ea nu se simțea deloc bine. Din cauza bandajului rigid legat strâns în jurul șalelor, bătrâna trebuia să stea lungită pe spate. Cu ceva timp în urmă, cei doi soți fuseseră în vizită la fiica lor, însărcinată în ultima lună. Gândindu-se că astfel o să-și facă timp și pentru ea, cei doi bătrâni o luaseră cu ei pe nepoțica lor. Însă doamna Oh nu avea de unde să știe ce nenorocire avea să se abată asupra fetei...

— Maami! Maami!

— Copiliță... piciorul tău e mai bine acum... ce-ar fi să ne urcăm în tren și să ne ducem să o vedem pe mami?

— Nu vreau! Nu vreau! Nu vreau să mă urc în tren! Nu mă urc!

La început, slabe ca murmurul unui pârâiaș, suspinele fetei abia se auzeau; acum însă, de îndată ce auzi cuvântul „tren“, nepoata doamnei Oh izbucnea de-a binelea în plâns. Întreaga casă răsună de plânsul fetei, ce trăda disperarea, mânia și împotrivirea micii făpturi.

— Femeie! Ce-ți veni să-i spui fetei despre tren? Doar știi foarte bine ce sperietură am tras cu toții, o apostrofă bătrânul.

Când auzi vorbele bunicului, fetița se întristă și mai mult și începu să plângă mai tare.

— Așa e... sunt o bătrână proastă... așa e, spuse doamna Oh, ridicându-se și bâjbâind pe întuneric după întrerupător.

De îndată ce se făcu lumină în cameră, se duse cu brațele întinse spre nepoțică.

— Haide, micuța mea Yeong-sun! Dă-i o îmbrățișare bunicuței tale!

Făcându-i-se milă de fetiță, doamna Oh o ridică în brațe, punându-și cu grijă mâinile sub piciorul bandajat. Apoi se așeză pe scaunul pus sub fereastră, pe care stătuse întreaga seară, și încercă să o liniștească, cântându-i încetișor:

Mâna bunicii tale

Îți aduce alinare!

Fă-te bine! Fă-te bine!

Picioruș al fetei mele!

În zadar încercă bătrâna să o liniștească pe Yeong-sun, ce-i stătea în brațe. Speriată și întristată în același timp, fetița nu se mai oprea din plâns. Dacă ar fi putut da timpul înapoi, poate că fetița nu ar mai suferi atât, iar genunchiul ei, așa de fragil, nu ar mai fi rupt ca cel al rândunicii căzute pradă răutăților

vicleanului Nolbu¹!

— Yeong-sun! Bunica a greșit, murmură doamna Oh cu glas tremurând. Nu te teme! N-o să ne mai urcăm niciodată în tren! Niciodată!

Niciodată! Rumoarea îngrozitoare a mulțimii adunate într-o gară parcă desprinsă din cel mai înfricoșător coșmar o făcu pe bătrână să se întoarcă la clipele ce-i provocau doar suferință...

* * *

— Murim aici cu toții! strigă doamna Oh disperată, convinsă că-și va da ultima suflare strivită de mulțimea ce se bulucea.

În hărmălaia de nedescris, capul, spatele și pieptul îi erau întruna lovite de o masă de brațe și picioare contorsionate. Mirosul îngrozitor de transpirație se dizolva în aerul fierbinte și irespirabil, iar sub picioarele ei praful se transforma în noroi lipicios. Dar toată scena se îndepărta din mintea ei, ocupată acum cu un singur gând: că așa avea să moară, că așa avea să-ți găsească sfârșitul. Avea imaginația bogată, căci toată viața fusese profesoară de istorie la un gimnaziu. Situația în care se afla azi îi dădea impresia că e captivă în mijlocul unei răskoale a sclavilor înfometați. Ciudat, dar dacă rațiile de pâine nu s-ar fi terminat chiar atunci, și-ar fi dat duhul acolo, în mulțime.

De îndată ce toate pungile cu pâine puse într-un cărucior s-au vândut, haosul și vacarmul s-au topit ca prin minune. Doamna Oh reușise să cumpere trei și, de frică să nu i le fure cineva, le ținea strâns la piept. Știa prea bine că, fără pâine, ea, soțul și nepoțica ei ar fi murit de foame, mai ales că terminaseră toate proviziile aduse de acasă. Toate aceste gânduri o înfiorau, făcând-o să strângă cu putere la piept cele trei pungi.

— Aoleu! Ia te uită! Până și mamaia asta s-a băgat în mulțime! spuse tare un tânăr ud leoarcă de transpirație, când dădu cu ochii de doamna Oh.

Mult prea preocupată să-și găsească pantoful pe care-l pierduse în

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

îmbulzeală, profesoara de istorie nu-l auzi. Îl găsi, se încălță și plecă repede spre sala de așteptare a gării, unde-i lăsase pe soțul și nepoțica ei, Yeong-sun. Sala de așteptare gemea de lume; toate ferestrele fuseseră transformate în uși, iar în sticlele pe care le umpluseră la început cu apă, călătorii își făceau acum nevoile. Dacă nu ar fi plouat, oamenii nu s-ar fi îngrămădit într-un loc atât de neîncăpător. Decât să-i ude ploaia, preferau să se înghesuie în mica sală de așteptare, chiar dacă abia mai puteau respira. Fără să le pese câtuși de puțin, unii se întinseseră pe podeaua de ciment acoperită cu noroi; alții, mai puțin norocoși, nu mai găsiseră loc – stăteau în picioare, încremeniți ca niște stâlpi. Cu toții, la fel ca doamna Oh și soțul ei, așteptau să schimbe trenul, însă, din cauza unui eveniment de gradul 1, rămăseseră blocați în această gară.

Situată într-o regiune rurală, mica gară era un nod feroviar și orice schimbare în mersul trenurilor putea provoca un blocaj. Haosul și aglomerația nu mai erau o surpriză pentru nici unul din călători, în gara prin care în ultimele treizeci și două de ore nu mai trecuse nici un tren. Oamenii își terminaseră toate proviziile, iar puținele chioșcuri ambulante nu mai făceau față. Abia ieșită din lupta pentru niște pungi cu pâine, doamna Oh trebuia să treacă din nou prin iad ca să ajungă în sala de așteptare. Cu fețele mânjite de praful negru ce se ridica de pe șina de cale ferată, oamenii se încruntau și se luau la ceartă din orice: ba că le-au fost furate rucsacurile pe care le foloseau drept perne, ba că fuseseră loviți în coaste în timp ce încercau să-și facă loc prin mulțime. Chiar și după ce spiritele s-au mai potolit, pe chipul lor se citea aceeași iritare: *Cine-i nemernicul pentru care un eveniment de gradul 1 ține atât de mult? Ce eveniment de gradul 1 ucide oamenii fără milă?*

Agitația creștea, dar, așa cum era de așteptat, nimeni nu îndrăznea să deschidă gura, nimeni nu avea curajul să spună nici măcar un cuvânt. Evenimentul de gradul 1 – ceva sfânt, inviolabil – însemna că însuși Marele Conducător Kim Il-sung călătorea pe aceeași cale ferată. Dacă ar fi dat ordin ca un criminal să fie lăsat în viață, oricine ar fi îndrăznit să-i conteste decizia și-ar fi riscat viața, ca un șoricel aflat în fața unei pisici. Nu încăpea nici o

îndoială: în gară și în împrejurimile ei, în sala de așteptare, „pisicile“ stăteau îngrămădite precum semințele în bostan și se strecuraseră printre „șoricei“, pândindu-le orice mișcare. Șirete, „pisicile“ se așezau lângă „șoricei“, prefăcându-se că le împărtășesc durerea, smiorcăindu-se alături de ei, de fiecare dată când erau abia atinse. Iar bieții „șoricei“ încercau să-și verse năduful încăierându-se din orice, încercând să găsească țapi ispășitori, așa cum face tânăra noră care, atunci când o ceartă mama-soacră, începe să bată potaia din curte.

Fiind înconjurată de atâția oameni ce căutau țapi ispășitori, doamna Oh avu nevoie de zece minute pentru cei treizeci de pași ce despărțeau curtea din fața gării, de unde cumpăraseră pâinea, de sala de așteptare unde erau soțul și nepoțica ei. Aceștia își găsiseră loc într-un ungher bun, ferit, în care nu erau expuși „atacurilor“ din spate sau de pe o parte. Prima care o văzu fu Yeongsun.

— Oooo! Pâine!

Cum proviziile li se terminaseră pe drum, cei trei făcuseră foamea până când doamna Oh reușise să cumpere pâine. Nu era de mirare că fetița părea mai fericită să vadă pungile cu pâine decât pe bunica ei. Bătrânul soț al doamnei Oh reacționează imprevizibil, ca de obicei.

— Ce transpirată ești! Uite de-aia am zis eu că nu mai stau aici cu tine...

Ridicându-se să ia o pungă cu pâine, bătrânul se întoarce spre tânăra femeie ce dormea cu capul pus pe un rucsac și care ocupase locul doamnei Oh cât timp aceasta fusese plecată. Din câte își dăduse seama, era o femeie proaspăt căsătorită.

— Doamnă... vă rog să mă scuzați, dar... o trezi delicat bărbatul, făcându-i loc soției sale.

Doamna Oh deschise o pungă cu pâine și le dădu câte o chiflă soțului și nepoatei sale.

— Luați... mâncați... nu vă sinchisiți de mine, spuse bătrânul, prefăcându-se că nu-i era foame.

De fapt îi era foame, dar nu voia să împruțineze pâinea pe care soția lui o cumpărase cu ultimul cupon de rație pe care chiar el i-l scosese din portofel. În total erau cincisprezece chifle, câte cinci în fiecare pungă. Era toată mâncarea lor și trebuia să le ajungă până la destinație.

— Ia și mănâncă repede... și nu-ți face griji pentru cea mică. Mai e puțin și trenul o să plece, ai să vezi... n-o să ne lase să murim cu toții de foame aici!

— Ia și tu o bucată, spuse doamna Oh, punând cu forța o chiflă în mână bătrânului.

Încercând să-l convingă, femeia mușcă din chifla ei. Cei doi bătrâni erau îngrijorați că puținele chifle nu aveau să le ajungă până acasă, că micuța Yeong-sun va muri de foame pe drum.

— Ha-ha-ha! Da' cu ce poftă mănânci! spuse tânăra femeie ce se ridicase de pe locul doamnei Oh.

Stând înghesuită undeva lângă ei, tânăra soție începu să râdă când o văzu pe micuța Yeong-sun înfulecând bucăți mari din chiflă, cu ochii strălucindu-i de bucurie.

— Ah... unde mi-o fi capul? Vă rog, serviți o chiflă... spuse doamna Oh încurcată, întinzând tinerei femeii o pungă cu pâine.

— Haideți, luați una, insistă și bătrânul.

— Ah, nu, lăsați... am și eu ceva de-ale gurii în rucsac, spuse tânăra, împingând ușor punga cu pâine, zâmbind cu afecțiune celor doi bătrâni. Unde mergeți? După ce ați stat atât de mult în gară...

— Venim de departe, dar nu mai avem mult până acasă... ce bine ar fi să ieșim de aici cât mai repede.

— Of! Când o să vină trenul? Când? oftă adânc tânăra cu capul pus pe rucsac, îmbrățișându-și pânțelele cu brațele.

— Vă simțiți rău? Doar așteptați un copil... întrebă doamna Oh.

Rușinată sau poate din cauza durerilor, tânăra nu putu să îngaime un răspuns.

— În ce lună sunteți?

— A opta... totul a fost bine până când am fost prinsă în mulțime, tocmai când voiam să-mi compostez biletul...

— O! Ce putem face aici, în pustiu? o compătimi bătrâna, de parcă tânăra i-ar fi fost rudă.

La fel ca fata ei, și tânăra femeie mai avea puțin și aducea pe lume un copil. În vremurile astea schimbătoare în care și femeile, și bărbații se înțeleg din ce în ce mai greu, și asupra fetei lor s-ar fi putut abate o nenorocire, chiar dacă trecuseră doar câteva zile de când doamna Oh și soțul ei nu o mai văzuseră.

— Așezați-vă mai comod, spuse bătrânul strângându-și genunchii ca să-i facă loc tinerei însărcinate.

— Ah... of...

Nici unul dintre cei doi soți nu știe ce s-a întâmplat cu tânăra după ce bătrânul o rugase să se întindă puțin. De îndată ce în sala de așteptare se răspândise zvonul că biletele celor ce călătorea spre nord aveau să fie controlate în scurt timp, oamenii începuseră să intre în panică. Larma se mai potolise, dar sala de așteptare arăta de parcă era sub asediu. Călătorii stăteau lipiți unii de alții, sufocându-se. Tânăra parcă intrase în pământ, dar bătrâna doamnă Oh nu-și putea lua gândul de la ea. Situația grea în care se afla femeia o făcu să nu mai stea cu mâinile în sân.

După ce aflase că fata ei a rămas însărcinată, primul lucru pe care l-a făcut doamna Oh a fost să-i scrie fratelui ei mai mic, care trăia într-un sat izolat, în munți, rugându-l să-i facă rost de fiere de mistreț. Nu mai era un secret pentru nimeni că fierea de mistreț e cel mai bun remediu pentru o femeie, imediat după ce a adus pe lume un copil. Casa bărbatului se afla la patru stații de gara în care erau blocați. O bătea gândul să meargă pe jos patru stații... cu o gură mai puțin de hrănit, cele patru cupoane pentru alimente ar fi ajuns numai bine! Nu era prima dată când doamna Oh se gândea la această soluție. Când a primit ultimul cupon de la bărbatul ei, i-a spus și lui despre

ideea ei, dar bătrânul o luă la rost. Însă situația delicată în care se afla tânăra o forță pe doamna Oh să nu se lase bătută, să ia o decizie fără să ezite.

— Dragul meu, orice ai spune, am de gând să-mi duc planul la bun sfârșit...

— Iar mă bați la cap? o întrebă bătrânul care, în tot acest timp, stătuse aplecat peste nepoțica ce dormea, încercând să o ferească de îmbulzeala călătorilor.

Îndreptându-se de spate, bătrânul o privea nedumerit.

— Cum adică te bat la cap? Trebuie neapărat să fac asta! Să nu-mi spui că deja ai uitat de tânăra însărcinată...

— Ah, da! Uitasem de ea...

— Ascultă-mă cu atenție: dacă o lăuză nu e bine îngrijită, se poate îmbolnăvi grav... poate căpăta niște boli de nevindecă, înțelegi?

Bărbatul nu mai spunea nimic.

— Spune da, te rog! Am stat și m-am gândit: nu avem altă cale, e singura soluție. Știi, putem omorî doi iepuri dintr-o lovitură...

— Măi femeie... cum ai să te descurci singură pe drum la anii tăi?

— Nu-ți face griji pentru mine! îi răspunse bătrâna.

Doamna Oh era pregătită să plece, dar îi venea greu să se despartă de soțul și nepoțica ei. Avea senzația că-i lasă ai nimănui, părăsiți pe un câmp cu mărăcini. Ieși cu pași greoi din sala de așteptare, o sală pe care avea să o țină minte pentru tot restul vieții.

* * *

Suspinele micuței Yeong-sun o aduseseră pe doamna Oh înapoi în prezent. Nu mai plângea, dar bătrâna simțea că adunase în sufletele ei mult amar pentru ce i se întâmplase. Cu mâinile tremurânde, femeia începu să-i mângâie şuvițele de păr ce-i acopereau urechiușele. Și soțul ei suferise din cauza haosului și îmbulzelii din gară, dar doamna Oh nu ar fi putut face nimic

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

pentru el, chiar dacă i-ar fi rămas alături, în sala de așteptare.

Și totuși se simțea vinovată. Chiar dacă ar fi îngenuncheat în fața lui Yeong-sun și i-ar fi cerut iertare, știa că pe sine nu se va putea ierta vreodată. Era bunica lui Yeong-sun, dar o lăsase singură tocmai când nepoțica avea nevoie de ea mai mult ca oricând. E adevărat, durerea fetei era incomparabilă cu cea a bătrânului ei soț, care suferise o dislocare de șold. Dar nepoțica ei era un muguraș fragil, în primăvara vieții! Bătrânei i se rupea inima mai mult pentru sufletul rănit al micuței, decât pentru piciorul ei firav, strâns legat în bandaj.

— Yeong-sun! Ce-ar fi să-ți spună bunica o poveste? o întreabă pe fetiță, încercând să facă ceva ce i-ar putea alina suferința.

Fetița nu răspunse, dar încuviință ușor din cap.

— Bine! Ia ascultă! A fost odată ca niciodată un țărm pe care trăia...

— ...un bătrân pescar, bun la suflet, nu-i așa? Mi-ai mai spus povestea asta, bunico, când eram acasă...

— A, da! Așa e! Bine, atunci ce zici de asta? A fost odată ca niciodată un negustor ce vindea oale din lut...

— ...și care mergea ținând pe drum, cărând oalele în spate... hi-hi-hi! O știu și pe asta! răspunse veselă fetița, parcă uitând de piciorul ce o dureau. Mi-ai povestit-o și pe asta, bunico... în aceeași zi...

Doamna Oh nu mai știa ce se spună. Se simțea de parcă mintea și sufletul ei rătăceau pe dealuri și câmpii, în timp ce buzele încercau să încropească o nouă poveste.

— Ha-ha-ha! Când te văd râzând cu bunica, îmi trece și mie durerea, spuse bătrânul privind în sus, spre tavan.

Doamna Oh simțea afecțiunea bătrânului pentru fetiță după felul în care-i vorbea; cumva, soțul ei încerca să o convingă că micuța nu-i purta pică.

— Bunico, mai repede...

— Da, da... ai răbdare, stai că vine acușica...

Impresionată de soțul ei, bătrâna nu-și mai găsea cuvintele pentru o nouă

poveste.

— Yeong-sun... tolba cu povești a bunicii e goală... vrei să-ți născocesc eu una, chiar acum, pe loc?

— Îhî... răspunse veselă fetița, fără să știe nimic despre durerea bunicului ei.

— *Cucurigu!* Micuța mea, Yeong-sun, știi povestea despre cocoș? o întrebă bătrânul.

Doamna Oh se emoționează până la lacrimi de gestul bătrânului care, voind să o poarte pe micuță în lumea inocentă a poveștilor, găsi puterea să imite un cocoș. Cu cât bătrânul încerca să o facă pe doamna Oh să nu se mai simtă vinovată de situația fetei, cu atât femeia simțea că nu-și mai poate controla emoțiile. Bătrânul fusese profesor de matematică la același gimnaziu unde predase doamna Oh și era renumit pentru severitatea lui. Dar toată viața se bucurase de dragostea și respectul rudelor și elevilor săi.

Cucu! Cucu! Era trecut de miezul nopții, dar pasărea continua să cânte, întrerupând din când în când liniștea nopții și vocea îndurerată a bătrânului profesor, ce-i povestea micuței o fabulă de Esop.

„Nenorocirea s-ar fi întâmplat și dacă nu aș plecat din gară, în acea zi.“ Împotriva voinței ei, doamna Oh începu să se gândească din nou la ce se întâmplase cu câteva zile în urmă.

* * *

Doamna Oh ieși din gară și abia după ce începu să meargă pe o șosea nou construită își dădu seama că și aceasta era prinsă în itinerariul evenimentului de grad 1. Pe calea ferată și pe drumul ce șerpuia de-a lungul țărmului ca într-un joc de-a v-ați ascunselea, nu circula nici o mașină și nu se vedeau nici țipenie. Femeia era conștientă că mergea singură pe un drum ce fusese închis traficului. De ce erau blocate și calea ferată, și șoselele din cauza evenimentului de grad 1? Era chiar atât de important? Adică Kim Il-sung

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

călătorea în același timp și pe calea ferată, și pe șosele? Doar nu există doi Kim Il-sung! Doamna Oh nu știa răspunsul la aceste întrebări, dar era sigură că în punctele cele mai importante ale traseului avea să dea nas în nas cu „pisicile“. Bătrâna mersese pe jos o distanță de cincisprezece *ri* și fusese deja oprită de patru ori de „pisicile“ ce o luară la întrebări. Conștientă că vârsta ei era o scuză plauzibilă, de fiecare dată când era oprită o folosea la maximum în avantajul ei. Și-apoi cum ar fi putut spune deschis ce se întâmplase, atât timp cât nu știa la ce umilință ar fi fost supusă?

Era pentru prima dată când doamna Oh încerca să inducă în eroare pe cineva, prefăcându-se că nu aude bine, repetând întruna: „Da? Cum? Ce-ați spus?“. Nu era decât o biată bătrână ce voia să ajungă în satul ce se vedea în zare. „Carte de identitate? Ce carte de identitate?“, îi întrebă doamna Oh pe un ton plângăcios, mai-mai să-ți rupă inima de milă, nu alta! Au examinat-o cu atenție din cap până-n picioare, uitându-se suspicios la felul cum arăta și vorbea, pătrunzând-o până în oase cu privirile lor viclene ca de pisici sălbatice! Dar, de fiecare dată când se întâlnea cu „pisicile“, doamna Oh scăpa cu bine, căci nu arăta nici ca un bandit ce se ascunde prin păduri, nici ca un criminal ce pune la calea un atac cu bombă. În cele din urmă o lăsau să plece, dar o avertizau înainte să-și continue drumul.

— Mamaie, poți pleca, dar ai grijă: mergi pe marginea drumului, nu pe mijloc! De cum ai auzi zgomot de mașină, chiar dacă ți se pare prea departe de dumneata, ascunde-te oriunde, numai ascunde-te! Ai priceput?

— Da, da...

Doamna Oh reuși să treacă astfel de patru controale, îndurând din când în când rafalele scurte de ploaie. Când ajunse pe un drum pietruit ce se întindea între țărm și calea ferată, auzi în spatele ei zgomotul unor mașini. Întoarse capul și văzu un convoi lung de mașini negre mergând pe mijlocul șoselei nou construite. Din cauza pădurii dese de pini ce despărțea șoseaua de țărm, doamna Oh nu reuși să audă mai devreme mașinile. Îngrozită, se grăbi să se ascundă. În tot acest timp, mersese pe marginea drumului, așa cum îi

spuseseră „pisicile“, înaintând cu greu prin tufele mari de buruieni sau alunecând prin șanțurile adânci de pe ogoarele arate. Drumul era atât de rău încât, la un moment dat, nu mai avea cum să meargă nici pe calea ferată, nici pe țărm, așa că nu avu de ales și se întoarse înapoi pe șosea. De ce trebuie să treacă mașinile chiar pe unde merge ea? Prevăzând apropierea unei crize, inima doamnei Oh începu să bată cu putere. Două mașini trecuseră pe lângă ea când auzi dintr-odată un cor puternic de claxoane. Întoarse capul și văzu un convoi lung ce se pierdea în depărtare. Însălmântată, întoarse privirea de parcă ar fi văzut ceva ce nu trebuia, sări peste un șanț și se ascunse în pădurea de pini.

Ușa unei mașini se deschise și doamna Oh auzi pe cineva strigând-o atât de tare, încât se opri din fugă.

— Mamaie, Marele Conducător, Tatăl nostru, vrea să te vadă...

Doamna Oh privi în urma ei. Privirea i se încețoșă, iar capul o durea atât de tare de parcă cineva ar fi lovit-o în ceafă.

— Vai de mine! Nu! Nu se poate! repeta întruna bătrâna, agităndu-și mâinile în fața pieptului ca și cum nu-i venea să creadă ce i se întâmplă.

Figura din fața ei începea să prindă contur puțin câte puțin. Înalt, drept ca un stâlp, îmbrăcat la patru ace, bărbatul zâmbi și o prinse pe doamna Oh de încheietura mâinii.

— Hai cu mine, mamaie! spuse trăgând-o după el.

Doamna Oh abia se putea ține pe picioare. Trasă de bărbat, reuși cu greu să se apropie de mașina oprită de lângă ea. Bărbații ce înconjurau mașina arătau la fel de impecabil și erau la fel de calmi ca bărbatul ce o trăgea de mână. Unul dintre ei stătea chiar în spatele unei portiere și se deosebea de ceilalți prin statura impozantă și trupul solid. Costumul de culoare argintie îl învăluia într-un aer misterios, de la pantofi până la pălăria de fetru. Bărbatul se uita în direcția doamnei Oh de după niște lentile fumurii.

Nu mai încăpea nici o îndoială: era el, Kim Il-sung, Marele Conducător, Tatăl Nostru, al tuturor, o figură pe care doamna Oh o vedea întotdeauna la

televizor sau în portrete. Din cauza burții proeminente, brațele lui luaseră forma literei chirilice ф. Bărbatul râdea – probabil se bucura de briza răcoroasă ce venea dinspre pădurea de pini; sau poate era amuzat de doamna Oh, o femeie micuță de statură ce venea spre el cu pași de rățușcă, ținută strâns de mână de bărbatul înalt, ca și cum și-ar fi putut lua zborul în orice clipă.

Doamna Oh simți că trupul i se stafidise și i se micșorase brusc, ca o jujubă. La distanță de cinci pași de Kim Il-sung, femeia se lăsă în genunchi. Cuvintele începură să-i iasă din gură automat, de parcă cineva o întorcea de la spate cu o cheiță.

— Cu respect, mă rog pentru viața lungă a Marelui nostru Conducător, Tatăl Nostru!

Oricine ai fi, cât trăiești pe pământul acestei țări și sub cerul ei, trebuie să știi pe de rost aceste cuvinte, să le repeți iar și iar, de când ești la grădiniță. Așa se explică de ce vorbele au ieșit fără nici o greșală din gura doamnei Oh.

— Ah... mulțumesc, se auzi o voce jovială de deasupra capului femeii. Locotenente! Ajut-o să se ridice! Ridic-o în picioare!

Bărbatul drept ca un stâlp o luă de subsuori și o ridică. Între timp, mai mulți bărbați ieșiră din mașinile oprite și o înconjurară.

— Cum de v-ați încumetat să mergeți pe jos? Întrebă Kim Il-sung îngrijorat.

În acel moment, zeci de reportofoane au pornit, blițurile aparatelor de fotografiat au început să pâlpâie, iar echipamentele de filmat se auzeau de peste tot. Doamna Oh era încă mai confuză și speriată, dar reuși să se adune și să răspundă întrebării puse de Kim Il-sung. Bâlbâindu-se din cauza emoțiilor, bătrâna îi spuse întreaga poveste, dar nu suflă o vorbă despre faptul că ea și familia ei erau blocați în gară din cauza evenimentului de grad 1.

— Aha... acum am înțeles, spuse Kim Il-sung afișând un zâmbet larg, în timp ce scutura din cap înțelegător. Dacă tot faceți drumul ăsta lung din cauza

fierii de mistreț, atunci urcați în mașină și vă ducem direct acasă. Și noi mergem pe același drum...

— Vai de mine! Nu se poate, Mare Conducător! Nu se poate!

— Nu vă mai faceți grijă pentru sarcina fetei. O ajutăm noi să ajungă la maternitatea din Pyongyang.

— Nu! Nu! Cum se poate, o femeie ca mine...

— Nu-i nimic... doar sunt și eu un fiu din popor. Mă doare sufletul când mă gândesc că-n trecut poporul nostru a fost nevoit să meargă pe jos peste tot. Acum, când sunt condiții bune de călătorit, de ce ar trebui oamenii să mai meargă pe jos? Haideți! Urcați repede!

Doamna Oh se sperie și mai tare. Era prea de tot să meargă în aceeași mașină cu Kim Il-sung, dar nu-l putea refuza. În acel moment, un bărbat cu părul creț, ce stătea în spatele mașinii cu o servietă cu documente sub braț, o salvă pe doamna Oh din încurcătură.

— Mare Conducător... se pare că e un pic cam greu pentru bunica să urce în mașină... am să o iau în mașina mea.

— E o idee bună, încuviință și bărbatul drept ca un stâlp.

— Da? Probabil că o să se simtă mai în largul ei... Bunico, urcă-te în mașina din spate.

De îndată ce-și termină vorba, Kim Il-sung zâmbi larg, puse o mână pe spatele bătrânei și o împinse spre mașina din spate. Zăpăcită de blițurile aparatelor de fotografiat și de scrâșnetul reportofoanelor, doamna Oh nu mai ținea minte cum urcase în mașină. Tot ce-și amintește este că bărbatul cu păr creț o luase de braț. Din interiorul mașinii, peisajul ce se vedea dincolo de geam – ce părea fumuriu la exterior – era mult mai plin de viață decât își imaginase. Când se lăsă pe bancheta moale, avu senzația că ajunsese într-o lume scufundată în ape adânci.

În mașină mirosea bine; era aroma unui parfum delicat, dar scump, ce se potrivea de minune cu ritmurile muzicii elegante și discrete. Doamna Oh nici nu-și dădu seama când mașina porni. Mergea atât de lin, de parcă plutea

deasupra șoselei. I se părea un vis că fusese luată de pe drumul spinos al vieții ei și adusă pe un tărâm al luxului! Și nu era singura ce se bucura de acest vis. Numai într-un vis i se putea întâmpla fiicei sale să nască la maternitatea din Pyongyang!

— Cum te simți, bunico? o întrebă bărbatul cu păr creț.

Așezat lângă șofer, bărbatul întoarse capul și-i zâmbi.

— Ei... puteam să merg și pe jos. V-am deranjat...

— Nici pe departe! Stați confortabil și bucurați-vă de călătorie, așa cum a spus Marele Conducător! Convoiul de mașini va merge până la țarm, iar acolo toți ne vom urca în tren. Numai mașina în care ai urcat dumneata te va duce până acasă, așa cum a spus Marele Conducător.

— Vai, nu! Nu trebuie să vă deranjați...

— Bunico! Nu-i așa că dragostea Marelui Conducător e mai înaltă decât cerurile și mai adâncă decât oceanul?

— Așa e... răspunse doamna Oh, plecându-și ușor capul de câteva ori.

Pentru câteva clipe, se strădui să-și amintească ce a vrut de fapt să-i răspundă bărbatului. Mașina gonia pe șosea. Ca într-o procesiune, pinii și stâlpii de înaltă tensiune treceau ca fulgerul prin fața ochilor ei. După vreo douăzeci de minute se auzi un fluierat, și pe partea stângă a mașinii se văzu un tren cu vagoane elegante. La fiecare geam erau perdele albe, iar acoperișul și toate ușile străluceau de curățenie. Era prima dată în viața ei când vedea un tren atât de frumos. Își aduse aminte de vorbele bărbatului cu păr creț și realizează că ajunseseră în punctul în care toți cei din convoiul de mașini se urcau în tren. Era trenul special în care avea să urce și Kim Il-sung, aflat în mașina ce deschidea convoiul. Abia atunci și-a dat seama doamna Oh ce însemna evenimentul de grad 1 din pricina căruia toate drumurile și căile ferate fuseseră închise. Kim Il-sung călătorea când cu mașina, când cu trenul. Când drumul era mai anevoios urca în tren, iar când voia să admire țărnul, cobora și urca în mașină.

— Așa e! Tot trenul rămâne cel mai bun mijloc de transport când te duci

în excursie! mormăi ca pentru sine bărbatul cu păr creț, admirând trenul.

Doamna Oh era și ea încântată să vadă trenul lui Kim Il-sung. Asta însemna că, în sfârșit, trenurile obișnuite aveau voie să treacă prin găurile mici. Dar bucuria ei nu ținu prea mult. De îndată ce trenul special al Marelui Conducător se făcu nevăzut, lăsând în urma lui un ecou asurzitor, în fața ochilor bătrânei apărură o imagine îngrozitoare: în sala de așteptare, cuprinsă de haos, de parcă cineva ar fi aruncat o bombă, se făcea primul control al biletelor de călătorie!

Valuri uriașe de călători udați de ploaie, obosiți și flămânzi, ieșeau pe ușile și ferestrele sălii de așteptare. Într-o clipită, trecerea lungă și îngustă din fața ghișeului unde se controlau biletele se transformă într-o mare de oameni. De peste tot se auzeau țipete disperate, călătorii se împingeau și trăgeau unii de alții. Fără să le mai pese de bilete, se luptau cu încrâncenare să treacă de ghișeul care stătea să se dărâme din cauza mulțimii. În haosul și vacarmul de nedescris, doamna Oh zări de vreo câteva ori părul alb al soțului ei, ce-o ducea pe umeri pe micuța Yeong-sun. Bătrânul o zări la rândul lui și-i făcu semn cu mâna. Apoi, brusc, a fost înghițit de mulțime, așa cum lopățica de plastic alunecă în vasul cu terci de orez. Oamenii strigau, țipau, plângeau...

— Yeong-sun! strigă doamna Oh, revenind la realitate.

Văzând că nimeni din mașină nu o bagă în seamă, bătrâna bănuie că, de fapt, nu o strigase pe nepoțica ei. Ușurată, încercă să se odihnească ascultând zgomotul discret al motorului.

* * *

— Draga mea! strigă bătrânul, trezind-o pe doamna Oh din reverie. A adormit fetița? o întrebă, fără să se ridice din pat.

— Da, a adormit, răspunse bătrâna, privind spre nepoțica ghemuită în poala ei.

— Deci nu mi-a ascultat povestea... am vorbit de unul singur...

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

— Oricum, mulțumesc. Odihnește-te...

— Nu pot să dorm. Cum aş putea să dorm în stare în care sunt?

— Of! Când tu și Yeong-sun treceai prin iadul din sala de așteptare, eu, o femeie proastă, mergeam cu mașina aia luxoasă...

— Iar începi? Termină odată! Chiar trebuia să suferim toți trei? Gata! Ajunge! Nu te mai gândi la prostii!

— Of! Oare când o să vă faceți bine?

— Șșșt! Taci! Ce se-aude? Nu cumva e vocea ta? o întrerupse brusc bătrânul.

Doamna Oh știa prea bine de ce era șocat bătrânul ei soț: de la capătul celălalt al satului, dintr-un difuzor, răsună vocea doamnei Oh.

Și astfel am fost dusă spre o mașină oprită pe noua șosea. Iar lângă mașină se afla Marele nostru Conducător, Tatăl Nostru, al tuturor...

Erau cuvintele pe care doamna Oh le spusese în urmă cu patru zile. Când coborî din mașină îngrijorată pentru soțul și nepoțica ei, bătrâna fusese asaltată de un grup de jurnaliști. Erau insistenți, aproape o atingeau cu microfoanele, așa că n-a avut încotro și a început să vorbească. De două zile înregistrarea cu doamna Oh continua să fie difuzată la radio și la televizor, dar bătrânul o auzea pentru prima dată. Abia cu o seară în urmă se întorsese acasă după ce fusese internat la spitalul căilor ferate și la cel militar, pentru rănilor suferite în îmbulzeala din sala de așteptare. Aflase despre înregistrare chiar de la soția lui, dar avu un șoc când o auzi. Atent să nu-i scape nici un cuvânt, bătrânul profesor stătea cu urechile ciulite. Doamna Oh se înroșise la față, de parcă cineva ar fi prins-o spunând minciuni sau făcând ceva ce nu ar fi trebuit. Dacă ar fi putut, s-ar fi ascuns într-o gaură de șoarece! Propria voce, răsunătoare, mai-mai să spargă difuzorul, i se părea bătrânei o lamă de cuțit ce tăia adânc în rănilor dureroase ale soțului și nepoatei sale. Nici nu putea fi altfel. În orele în care ea bătea câmpii despre cât era de fericită, soțul și nepoata ei se luptau să iasă vii din infernul din sala de așteptare!

Doamna Oh își dorea ca transmisiunea să se termine cât mai repede. Nici

nu mai știa de câte zile repetau aceeași înregistrare. I se părea că difuzorul avea să urle până când întregul mapamond va afla ce spusese ea în acea zi!

Marele Conducător, Tatăl Nostru, al tuturor, m-a făcut să merg cu mașina întregul drum. Nu a plecat de lângă mine până nu am acceptat să merg.

În cele din urmă, înregistrarea cu doamna Oh se termină. Era rândul vocii înfierbântate a prezentatorului să înfigă și mai adânc cuțitul în rănila soțului și nepoatei sale.

Ați auzit, stimați ascultători? Ați auzit vocea plină de recunoștință pentru Marele nostru Conducător, pentru sistemul nostru socialist? Într-adevăr, aceasta este dragostea pe care Marele nostru Conducător, Tatăl Nostru, al tuturor, o are pentru noi! S-a deschis un nou drum al fericirii pe care poporul nostru să poată călători confortabil în această țară, sub cerul și pe marea ei! Acest drum al fericirii răsună de râsete vesele ca cele ale bătrânei Oh Chun-hwa!

După ce prezentatorul își încheie discursul, se auzi un cântec acompaniat de un acordeon.

Aleargă trenule! Gonește!

Glasul sirenei tale îmi spune că mă iubește...

— Aaah! gemu bătrânul ei soț, întrerupând brusc cântecul.

Cucu! Cucu! Pasărea începu din nou să cânte, după ce mult timp nu scosese nici un sunet. Doamna Oh avu impresia că tânguierile cucului se auzeau din pieptul bătrânului, o poveste tristă pe care nu o putea pune în cuvinte și care se transformase într-un cheag de sânge. Cum ar fi putut să nu simtă durere până în măduva oaselor când în fața ei stăteau nepoata cu piciorul rupt și soțul cu șoldul dislocat? Iar povestea despre „drumul fericirii“ nu făcea decât să le adâncească și mai mult rănila...

Cu o zi în urmă, după ce fusese externat, bătrânul îi povestise doamnei Oh în amănunt ce li se întâmplase la gară, în sala de așteptare. Ascultându-l,

bătrâna și-a dat seama că ceea ce văzuse cât timp a stat în mașină nu fusese chiar o închipuire, ci realitatea. Au fost totuși, câteva diferențe. Pereții ghișeului de bilete nu au fost dărâmați; cele patru bariere prin care ar fi trebuit să treacă cei ale căror bilete fuseseră verificate au fost smulse de mulțime. Bătrânul nu o dusesse pe Yeong-sun pe umeri, ci încercase să-și facă loc printre oameni, strângând-o tare la piept. Ce se întâmplase în haosul din sala de așteptare cu tânăra însărcinată care avea dureri cumplite? Dacă bărbatul ei s-a ales cu șoldul dislocat, iar nepoata ei și-a rupt piciorul, nu ar fi de mirare ca tânăra femeie să fi făcut avort spontan.

Unde dispăruseră țipetele de durere care ar fi zdruncinat din temelii chiar și tenebrele iadului? Afară răsunau doar „râsetele fericirii“, inflamate de vorbele doamnei Oh despre „drumul fericirii“. Femeia care suferise ca și cum i-ar fi fost smulse unghiile de la mâini vorbea despre fericire! Cum e posibil așa ceva? Unde în lumea asta se poate întâmpla așa ceva? Ce vrăjitorie îngrozitoare poate transforma durerea și suferința unei mulțimi în râsete de fericire? Doamna Oh se cutremură: în fața ochilor ei apăru imaginea unui demon făcând scamatorii îngrozitoare. Deși era bătrân și durduliu, demonul avea mișcările foarte iuți! De îndată ce o vrăji pe bătrână, făcând-o să râdă de fericire, demonul începu să se agite, pregătind vraja pentru fiica doamnei Oh, ca să nască la maternitate. Trupul bătrânei fu străbătut din nou de fiori reci de groază când își dădu seama că toți oamenii din această țară își duc viața fermecați de vraja în care minciuna trece drept adevăr. Trăiesc o viață care în mintea lor e complet diferită de cea pe care o duc în realitate.

Țipetele ascuțite ale lui Yeong-sun o aduseseră pe bătrâna Oh, din nou, cu picioarele pe pământ. Ghemuită în poala ei, fetița vorbea în somn. Probabil avea un coșmar în care își rupe piciorul a doua oară.

— Ce face fetița? Vorbește în somn? Întrebă bătrânul.

Asemenea doamnei Oh, țipetele lui Yeong-sun îl făcură să uite pentru câteva clipe de gândurile lui.

— Da, vorbește în somn... dar s-a liniștit acum. Încearcă să dormi și tu...

Femeia încerca din răputeri să-i aline suferința, să-l facă să nu se mai gândească la cele întâmplătoare.

— Nu te mai chinui... nu te mai gânde... ce-a fost a fost.

— Eu? Nu mă gândeam la asta... știi, am și uitat de înregistrarea cu vocea ta. De fapt, mă gândeam ce poveste să-i spun lui Yeong-sun când se trezește.

Așa era el, blând și bun la suflet. Își ascundea propria suferință și încerca să ascundă durerea soției sale sub vălul poveștilor de altădată. Nici doamna Oh nu voia să iasă de sub vălul poveștilor. Nu voia decât ca ea și soțul ei să se ascundă sub el, ca să treacă mai ușor peste noaptea cufundată în suferința lor.

— Ai dreptate... când o să se trezească iar o să te roage să-i spui o poveste. Niciodată nu am văzut un copil atât de fascinat de povești ca Yeong-sun.

— Ce noroc pe copila asta că a găsit o mângâiere pentru durerea ei...

— Nu te îngrijora... deja am pregătit o nouă poveste pentru ea.

— O! Iar Pușkin?

— A, nu... De data asta îi voi spune povestea despre grădina demonului.

— Grădina demonului? E povestea despre demonul care face tot felul de vrăjitorii?

— Vrei să o ascuți tu primul?

— Hei! Eu nu sunt Yeong-sun...

— Știi foarte bine că nu doar cea mică are nevoie de o mângâiere... spuse doamna Oh, emoționată.

— Bine... atunci imaginează-ți că sunt Yeong-sun, spuse bătrânul, copleșit și el de emoție.

Reușind cu greu să-și stăpânească vocea tremurândă, doamna Oh începu să țeară vălul poveștii, împletind firele așa cum îi dicta imaginația.

A fost odată ca niciodată o grădină, pe un munte, împrejmuită cu zece rânduri de garduri înalte. Acolo trăia un demon bătrân ce cârmuia peste mii

și mii de sclavi. Dar ce să vezi? Minune mare! Zi și noapte, de dincolo de garduri se auzeau numai râsete! Primăvara, vara, toamna și iarna grădina răsună neconținut – ha-ha-ha!, hi-hi-hi!, ho-ho-ho! – din pricina vrăjilor pe care demonul cel bătrân le făcea sclavilor săi. Vă întrebați de ce-i vrăjea pe sclavi? Pentru că voia să ascundă toate abuzurile și crimele pe care le făcuse, pentru că voia să plăsmuiască înșelătoria „iată ce fericiți trăiesc oamenii în grădina mea!”. Grădina era împrejmuită cu zece rânduri de garduri ca oamenii din celelalte grădini să nu poată vedea ce se petrece dincolo de ele și să nu poată pătrunde acolo. Oameni buni, unde pe lumea asta ați mai văzut o scamatorie atât de sinistră care să transforme lacrimile de durere și tristețea în râsete isterice? Unde ați mai pomenit un tărâm atât de înfricoșător?

Doamnei Oh i se puse un nod în gât. Se înșelase atunci când crezuse că povestea o să le aducă un moment de liniște. Afară se lăsase întunericul, dar prin difuzoare se auzea o nouă poveste despre „râsetele de fericire” ale oamenilor din grădina demonului. Cu cât difuzoarele răsunau mai tare, cu atât doamna Oh își aducea aminte de poveștile de altădată. La urma urmelor, nu erau atât de vechi. Țâșnind ca niște izvoare, firele imaginației se împleteau, plăsmuind povești din trecut despre prezentul în care trăiau.

30 decembrie 1995

1. Referire la o poveste populară coreeană foarte cunoscută, *Heungbu și Nolbu*. Povestea relatează destinul a doi frați: Heungbu, fratele cel mai mic, blând și generos, și Nolbu, fratele cel mare, lacom și viclean.

Scena

Contopindu-se cu ploaia ce cade peste oraș, marșul funebru se scurge greoi prin difuzoare. Ecoul ritmurilor sacadate se strecoară în sala de ședință a filialei locale a Departamentului de Securitate, făcând și mai sumbră atmosfera și așa apăsătoare. Astăzi, mai mult ca oricând, glasurile plângăcioase ale vorbitorilor copleșesc întreaga sală, atârând deasupra audienței asemenea unor lacrimi prinse de tavan, ca niște șiraguri de mărgele. Sunetul ploii și al vântului vibrează la unison, iar undeva, dincolo de fereastra pe care se scurg picăturile de ploaie, o bătrână salcie plângătoare cu trunchiul scorburos se lasă biciuită de rafalele de vânt, unduindu-și sălbatic pletele în văzduh. Când pentru scurt timp vântul se potolește, sunetul sfâșietor al stropilor de ploaie care se lovesc de acoperiș se aude și mai puternic.

Peisajul de afară și atmosfera sumbră din sala de ședință dau și mai multă greutate perioadei de doliu, aruncându-i pe cei prezenți dincolo de granițele realității, făcându-i să se simtă figuranți pe o scenă, într-o piesă de teatru. Într-o notă discordantă cu lamentările vorbitorului anterior, vocea răgușită și metalică a directorului filialei locale a Departamentului de Securitate sparge tăcerea ce plutește printre participanți.

— Tovarăși! Astăzi plângem trecerea în neființă a Marelui nostru Conducător! Toate straturile de flori din orașul nostru au fost devastate! Am adus flori din munți și de pe șesuri, înfruntând pericolul alunecărilor de teren și mușcăturile șerpilor veninoși în plin sezon ploios. Să nu vă închipuiți că,

dacă am făcut toate astea, putem să ne culcăm pe-o ureche și să spunem: „Da! Iată, toți ne-am arătat loialitatea față de Marele Conducător!“. În nici un caz! Cei de care ar trebui să ne dezicem fac parte chiar din marea noastră familie, a celor din Departamentul de Securitate! Pretinzând că urcă pe munte să culeagă flori sălbatice pentru Marele Conducător, unii flirtează cu femeii și se îmbuibă cu alcool tocmai în aceste momente dramatice, când nici măcar dacă am muri înecați în propriile lacrimi nu am fi în stare să exprimăm pe deplin tristețea ce ne răvășește sufletele!

Directorul era cât pe ce să spargă pupitrul cu pumnul lui mic și durduliu, în care strângea batista cu care își ștersese lacrimile și nasul pe timpul cuvântării. Lemnul răsună sub lovitura pumnului, iar paharul cu apă mai avea puțin și se răsturna.

— Care e lecția pe care trebuie să o învățăm din asta, tovarăși? Așa cum am subliniat anterior, pe timpul funeraliilor pentru Marele nostru Conducător, agenții noștri trebuie să dea dovadă de maximă vigilență. Și noi toți, mai mult ca oricând, trebuie să fim numai ochi și urechi, să stăm cu pumnii încheștați, gata să intervenim în orice moment! Numai așa vom fi în stare să înfruntăm orice derapaj monstruos! Subliniind încă o dată importanța acestor aspecte, intervenția mea se oprește aici, tovarăși!

După ce-și închise cu zgomot agenda, directorul bătu din nou ușor în pupitru și continuă pe un ton calm și jos, dar destul de clar încât să fie auzit de toți cei prezenți la ședință.

— Tovarășe inspector responsabil cu Uniunea Întreprinderilor! Rămâneți pe loc! Vreau să discutăm ceva înainte să plecați.

— Am auzit bine? A spus cumva Uniunea Întreprinderilor? îl întrebă un bărbat mic și îndesat ce stătea lângă fereastră, pe nume Hong Yong-pyo, pe colegul de lângă de el, ce purta ochelari.

— Evident! îi răspunse scurt ochelaristul.

Brusc, Yong-pyo simți zeci de perechi de ochi ațintiți asupra lui, ca și cum i-ar fi spus: „Aha! Deci tu erai cel la care făcea referire directorul când a

spus «marea noastră familie a celor de la Departamentul de Securitate»!“. Yong-pyo ieși din sala de ședință și se îndreptă spre biroul directorului. În urechi îi răsunau cuvintele „băătură“ și „flirt“, iar în minte îi apăru chipul băiatului său, Kyeong-hun.

De îndată ce-l văzu în fața lui, directorul se răsti cu glas ascutit, fluturând de zor o foaie de hârtie.

— O vedeți? E o informare pe care mi-a dat-o chiar unul dintre agenții noștri! *În timpul desfășurării ceremoniilor de comemorare pentru Marele nostru Conducător, Kim Il-sung, sub pretext că merge să culeagă flori, numitul Hong Kyeong-hun, angajat al Uniunii Întreprinderilor, a fost văzut plimbându-se la poalele munților Baekryeon de mână cu tovarășa Kim Suk-i, o tânără ce lucrează în uzină...*

— Cine? Kim Suk-i?

— Și asta nu-i tot! I-auziți ce scrie aici: „*au fost văzuți bând alcool!*“. Iată dovada! se rătoi directorul, făcându-i semn cu bărbia spre o sticlută din plastic de pe birou, cât podul palmei de mică. Când mi-a adus-o agentul, încă mai duhnea! Ce mai stați? Băgați-vă nasul, mirosiți ca să vă convingeți!

Pentru Hong Yong-pyo nu micul recipient era adevărata problemă, ci identitatea tovarăsei Kim Suk-i. Cine era această Kim Suk-i? Era cea mare? Sau poate că era vorba despre cea mică! În fine, se gândi Yong-pyo, ce bine ar fi ca directorul să nu-l întrebe care dintre cele două era implicată în incident! Din fericire, văzându-i fața îngrozită, directorul duse interogatoriul într-o altă direcție.

— Ce părere aveți, tovarășe inspector Hong? E un incident obișnuit sau unul de natură politică?

— Mai încape vorbă, tovarășe director! E o chestiune de natură politică! Și s-a întâmplat tocmai acum când plângem pierderea inestimabilă a Marelui nostru Conducător...

Dintr-odată, ca și cum cineva ar fi apăsât pe un buton, șiroaie de lacrimi începură să curgă pe obrajii lui Yeong-pyo, scofâlciți și cenușii din cauza

unei hepatite ce-l chinuia de mulți ani. Nici el nu înțelegea ce se întâmplă, de ce a izbucnit în plâns. Era peste putință ca fărâma de tristețe pe care o simțea, mică cât un bol, să fi declanșat șiroaie de lacrimi ce ar fi umplut o ulcică mare de lut! Și totuși, lacrimile vărsate acum în fața șefului său valorau cât niște lingouri de aur!

— Gata! Lăsați! Ajunge! interveni pe neașteptate directorul, cu vocea gătuită de emoție.

După câteva clipe însă, reveni la subiect, vorbindu-i cu mult calm.

— Tovarășe Hong, adevărul este că am primit ordin să nu închidem ochii, să sancționăm cu duritate astfel de incidente nefericite. Dar în ce vă privește, nu e cazul. Am văzut cum ați dat frâu liber sentimentelor ce v-au copleșit sufletul! Nu mai e nevoie să discutăm amănuntele, am atins toate punctele în timpul ședinței...

Directorul vorbea pe un ton din ce mai cald, arătându-și generozitatea față de unul dintre colegii lui, care se usca pe picioare din pricina bolii ce-i măcina ficatul.

— Nu vor fi sancțiuni oficiale... m-am ocupat personal de raport, nu va ajunge mai sus, va rămâne între noi, cei de la Departament. Luați și sticla asta de plastic și faceți-l pe băiat să revină cu picioarele pe pământ...

— Vă mulțumesc, tovarășe director! Vă mulțumesc! spuse Hong Yeong-pyo.

În semn de respect, se aplecă ușor de două ori și ieși din biroul directorului. Afară, vântul bătea la fel de puternic și continua să plouă. Adunați sub streășina de la intrare, mai mulți oameni așteptau nerăbdători să se îndrepte vremea. „S-au liniștit apele, o să fie bine“, bolborosi ca pentru sine Yeong-pyo, făcându-și loc printre ei. Fiecare pas pe care-l făcea împrășca apă murdară, iar picăturile de ploaie i se scurgeau de pe bărbie. Simți cum un val de căldură îl cuprinse mai jos de subțioară. Discuția cu directorul nu-i făcu bine ficatului său întărit, care deja pierduse bătălia cu boala. Dar azi, la fel ca întotdeauna, nu-și permitea luxul să se gândească la

durerea lui, oricât de groaznică ar fi fost. „Boala incurabilă“ de care suferea băiatul său îl preocupa cel mai mult. Fără să-și dea seama, în timp ce mergea, Yeong-pyo strânse cu putere sticla de plastic pe care o pusese în buzunarul pantalonilor. Pentru a doua oară în acea zi, în urechi îi răsunau aceleași vorbe: „faceți-l pe băiat să revină cu picioarele pe pământ...“. Dar de data asta nu era glasul directorului filialei locale de la Securitate. Era vocea directorului Departamentului de Securitate al unității militare, unde fiul său își întrerupsese serviciul militar înainte de termen.

„Tovarășe, fiul dumitale ar fi trebuit să fie trimis într-un lagăr de concentrare pentru prizonierii politici. Dar, pentru că suntem colegi în același departament, am inventat o scuză și am reușit să obțin pentru el o liberare pe motive de ordin personal.

Sper că înțelegi că este maxima pedeapsă doar pentru el, și asta tocmai pentru că suntem colegi. Am făcut-o în speranța că-l vei aduce cu picioarele pe pământ, pe drumul cel bun. În plic vei găsi și declarația scrisă de fiul dumitale. Când o vei citi, îți vei da seama cât e de prefăcut, cât de bine se pricepe să se ascundă după cuvinte. O să realizezi că nu e loc de mai multă indulgență pentru ce a făcut.“

Așa suna scrisoarea pe care o primise de la directorul Departamentului de Securitate al unității militare. Yeong-pyo o citi pe nerăsuflăte, apoi, cu mâinile tremurânde, desfăcu foaia pe care fiul său, Kyeong-hun, își scrisese declarația.

„Am fost acuzat de comiterea unei crime oribile la adresa Partidului Comunist și a Marelui nostru Conducător, Comandantul Suprem, generalul Kim Il-sung. Sunt întru totul de acord cu tovarășul director de la Securitate care mi-a spus că am comis această crimă tocmai pentru că mintea mea a fost infestată de «libertate», cuvânt împrôscat de propaganda anticomunistă

îndreptată împotriva Coreei de Nord de către marionetele din Sud. Recunosc faptul că, în timpul misiunii mele de la paralela 38¹, zonă în care am fost trimis pentru a pregăti festivalul artistic al angajaților armatei, am fost ținta constantă a propagandei împotriva Coreei de Nord, transmisă prin difuzoarele celor din Sud. Zbieretele lor m-au urmărit peste tot și nu le-am putut evita, chiar dacă mi-am acoperit urechile să nu le mai aud.

Crima de care sunt acuzat am comis-o în seara zilei de sâmbătă. În acea zi, în prezența tovarășului director al departamentului politic, am susținut o repetiție. Actul artistic a fost aspru criticat de superiorul nostru și, drept urmare, am primit ordin să facem repetiții până târziu, în noapte.

— Tovarăși! Repetiția de astăzi a fost sub orice critică! Ați fost ciudați, tovarăși! Am văzut multe spectacole în viața mea, am preocupări culturale și știu ce înseamnă simțul scenei. Ce e simțul scenei, dacă nu talentul actorilor de a se exprima într-o piesă de teatru ca și cum totul s-ar întâmpla în realitate? Cu alte cuvinte, înseamnă să minți convingător, așa încât spectatorii să te creadă! Și vă întreb: a fost ceva convingător în interpretarea caraghioasă la care am asistat? Nu, tovarăși! Unde vă este simțul scenei? Aveți așa ceva, tovarăși? Nu, tovarăși, nu aveți! Ca să simți scena trebuie să fii stăpân pe trupul și pe mintea ta, oricât de înfricoșătoare ar fi. Credeți că instrucția militară vă învață cum să pierdeți vremea? Aud?

Așa ne-a vorbit în acea seară tovarășul director al departamentului politic și, drept sancțiune, am primit ordin să reluăm repetițiile. Chiar dacă am început să comentăm – repetițiile erau istovitoare, iar noi eram morți de foame! – până la urmă le-am făcut cu devotament și entuziasm. Când s-a făcut ora zece, tovarășul director a apărut din nou, ca să vadă cum ducem la îndeplinire ordinul dat. Trupa din care făceam parte era pe scenă, în timp ce altele își așteptau rândul pe scaune. Tovarășul director ne-a urmărit preț de câteva clipe, apoi ne-a spus să luăm o pauză. Probabil se mai calmase, văzând că repetam cu multă înflăcărare și conștiinciozitate.

— Ei? Cum vi s-au părut repetițiile? Au fost grele, nu-i așa?

— Nu, tovarășe director! au răspuns toți, într-un glas.

Singurii care au rămas tăcuți și bosumflați am fost eu și tovarășul Oh Hak-nam, al căruia tată e cadru de partid pe la o filială locală.

— Trebuie să vă fie foame, nu-i așa?

— Deloc, tovarășe director! veni răspunsul, și mai înfocat decât înainte.

Ca și cum răspunsul în cor nu fusese de ajuns, tovarășul Kang Gil-nam, cel cu ochii bulbucați și obrajii scofâlciți, simți nevoia să țipe din rărunchi:

— Așa e, tovarăși! Păi ce? Suntem niște bărbați lacomi, preocupați să ne umplem burțile!?

— Așa e! Noi nu suntem niște mâncăcioși! răspunseră ceilalți, bătând cu tocurile pantofilor în scenă, în semn de solidaritate cu tovarășul Kang.

Eu, cel puțin, am fost șocat de reacția tovarășului Kang. Tocmai el să spună asta! El, cel care cu doar câteva momente mai devreme, când se împiedicase, începuse să se vaite: «Nu-i de mirare că abia mă mai țin picioare! În fiecare zi mănânc doar terci de porumb!». Toți ceilalți tovarăși au început să facă glumițe, spunând că și li se lipise burta de șira spinării, uite-așa, ca și cum s-ar săruta!

Cu toții au izbucnit atunci în râs, iar acum se contrazic, spunând că nu au făcut-o! Să fi reacționat așa tocmai pentru că aveau în ei «simțul scenei» de care ne vorbise tovarășul director? Nu știu, eu nu mă pricep la artă. Nu e mai ciudat că nici eu, nici tovarășul Oh Hak-nam – odraslele unor oficiali de rang înalt – nu ne-am solidarizat cu actul lor artistic de prost gust? Din contră, am rămas înlemniți în fața tovarășului director, aruncându-i priviri încordate, de parcă am fi fost două potăi ce se chinuiau să facă treaba mare! În fine, după ce ne încurajă să continuăm cu același entuziasm, tovarășul director se făcu nevăzut în aerul rece al clubului de activități artistice. Ne spusese că urma să vină pe la ora unsprezece, ca să tragă o concluzie. S-a făcut ora unsprezece și jumătate, a trecut și de miezul nopții, dar tovarășul director nu a mai venit. Frânți de oboseală, fără vlagă, nici unul nu mai putu continua repetițiile. Eram vreo patruzeci de suflete – recitatori, vocaliști, instrumentiști. Ne

strânseserăm în jurul unei sobe care mai mult scotea fum decât încălzea, pentru că nu aveam lemne uscate la îndemână. Unii încercau să glumească, dar nu au făcut decât să ne plictisească și mai mult – adevărul e că, din cauza frigului, nu prea mai aveam chef de glume.

Și totuși, în astfel de situații, când oamenii trebuie să-și țină în frâu încordarea, reacțiile ciudate sunt normale. Dacă unul dintre noi căsca, scoțând un sunet mai ciudat, izbucneam toți în râs. Dar era un râs bolnav, forțat. Cuiva i s-a părut că aude pașii tovarășului director și ne-a făcut semn să tăcem din gură. Încremeniți, stăteam toți cu urechile ciulite și, brusc, liniștea a fost tulburată de un... pârț zgomotos. Am râs atât de tare, ne dureau burțile, nu alta! Am râs și eu odată cu ei, dar în sufletul meu nu puteam decât să simt dezgust față de camarazii mei care se prefăcuseră în fața tovarășului director că nu erau obosiți și că nu le era foame. În plus, era un frig cumplit în clubul de activități artistice, iar burta mea era rece ca gheața.

Ce-i mai rău este că mațele îmi ghiorăiau de foame după ce repetasem până noaptea târziu o scenetă intitulată *Regimentul nostru, un ceaun fără fund* în care trebuia să mă prefac că înfulecam supă deasă, aburindă, cu carne de pește, și o porție de orez prăjit cu legume!

Nervos din cale-afară, îmi aruncasem o țigară între buze ca să-mi potolesc năduful, dar nici n-am apucat s-o aprind, că am și auzit glasul instructorului: «Gata cu pauza! Reluăm repetițiile și începem cu sceneta comică!». «De ce naiba să începem cu sceneta comică?» m-am întrebat în gând și, fără să-mi dau seama, am sărit în picioare ca ars.

— Tovarăși! Uitați de sceneta comică! Vă improvizez eu ceva magnific de o să rămâneți cu gura căscată ce simț al scenei am! m-am trezit strigând și năvălind pe scenă.

Nu mai puteam să mă controlez, clocoteam de mânie, simțeam că dau pe-afară!

— Ăăăă... ce titlu să pun piesei mele? Ah, da! Primul act, *Mă doare, ha-ha-ha!* Și actul doi, *Mă gândil, aauuu!*

Când am auzit râsete în spatele meu, am zbughit-o într-o clipită în spatele scenei, ițindu-mi doar fața de după cortină. Nici acum nu știu cum am putut să-mi susțin numărul de improvizație atât de degajat, de parcă era floare la ureche.

— Tovarăși! am strigat cu patos. În spatele scenei, acolo unde nu ajungeți cu privirea, fundul meu e plin de ace! Și ce-mi spune regizorul? Îmi spune să râd! Poate careva dintre voi să fie pentru o clipă regizor și să-mi spună să râd?

De îndată ce am auzit o voce strigând: «Râzi!», am început să casc gura cât mai putut de tare, încruntându-mă, strâmbându-mă cât mai ciudat posibil – ca să ilustrez cât mai bine cum plânsul se transformă, puțin câte puțin, în râs. La final, am scos un *Auuu!* urmat de un *Ha-ha-ha!*

Toți se tăvăleau pe jos de râs! Câteva tovarășe râdeau atât de tare, încât începuseră să bată cu pumnii în scaunele din fața lor. Când am ieșit de după cortină ca să anunț actul doi, i-am văzut ștergându-și lacrimile de râs. Voiam să continui, dar tocmai atunci tovarășul Kang Gil-nam a ajuns pe scenă, dintr-o săritură.

— Fac eu actul doi! anunță el, ivindu-se de după cortină, la fel cum făcusem și eu.

— Dumneata, tovarășe? Foarte bine! am încuviințat. Oameni buni, îl avem aici de față pe tovarășul Kang, un tânăr actor, aflat în anul douăzeci și trei la institutul de teatru, la școala unde deprinde simțul scenei! Ne va arăta cât este de talentat!

— Cum poate cineva să fie student timp de douăzeci și trei de ani? întrebă indignată o tovarășă din sală.

— Mai e nevoie să întrebați? Chiar nu vă dați seama? Așa cum am spus, titlul actului doi este *Mă gâdil, auuu!* Tovarăși, priviți cum niște degete moi își fac drum spre subțioara tovarășului Kang și-l scarpină, tovarăși, și tot îl scarpină... uite-așa... așa... și tot așa.

«Hi-hi-hi! Ha-ha-ha! Îm... Auuu!», țipă tovarășul Kang a cărui

interpretare, trebuie să recunosc, era mult mai expresivă decât maimuțărelile mele.

Cei din sală se țineau cu mâinile de burtă, râdeau de se prăpădeau! Se zice că râsul face bine și chiar părea că s-au destins. Odată terminată improvizația, am trecut din nou, serioși, la repetiții.

Aceasta este descrierea evenimentelor ce m-au făcut să comit oribila crimă, în acea zi. Vă implor, iertați-mă! Am comis crima numai și numai din cauză că mintea mi-a fost infestată de propaganda îndreptată de nemernicii de sud-coreeni împotriva Coreei de Nord. Tovarășul director al Departamentului de Securitate mi-a cerut să clarific în declarația mea de ce am ales acele titluri pentru cele două acte de improvizații. Lucrurile stau în felul următor.

Mai întâi aş vrea să clarific cum am ajuns să pun titlurile *Mă doare, ha-ha-ha!* și *Mă gâdil, aaau!* Ei bine, nu am avut un motiv special. Mi-am amintit de momentul în care tovarășul Kang Gil-nam și ceilalți camarazi au negat în fața tovarășului director al departamentului politic că erau obosiți și că le era foame; în realitate, mie îmi ghiorăiau mațele îngrozitor și, în plus, trebuia să joc sceneta *Regimentul nostru, un ceaun fără fund*. Și uite-așa mi-a venit ideea – la urma urmei nu chiar atât de neobișnuită – de a râde când de fapt ar trebui să plâng, și de a plânge atunci când ar trebui să râd!

În al doilea rând, în ce privește afirmația mea că tovarășul Kang Gil-nam este student în anul douăzeci și trei la teatru, ei bine, m-am inspirat din faptul că tovarășul Kang are douăzeci și trei de ani. Acesta este adevărul gol-goluț. Vă jur, niciodată nu am crezut că maimuțărelile mele vor crea probleme atât de mari la Departamentul de Securitate. Vă implor, iertați-mă!“

— Idiot ca un vierme!

Deranjat de picăturile de ploaie ce-i intrau în gură, Hong Yeong-pyo scăpase aceleași cuvinte ca atunci când citise prima dată declarația fiului său. E adevărat, Kyeong-hun, odrasla unui funcționar de rang înalt din Departamentul de Securitate, crescuse fără să-i fie teamă de nimic, fără grija

zilei de mâine. Și totuși, Yeong-pyo nu putea înțelege cum băiatul, ajuns la vârsta maturității, nu pricepe deloc cum merg lucrurile în lumea în care trăiește!

Ce-a fost în armată a fost, asta e! Dar să comită o nesăbuiță așa de mare tocmai în perioada de doliu!? Pentru Yeong-pyo era o enigmă de nepătruns incapacitatea fiului său de a înțelege că în țara asta orice cuvânt pe care-l scotea pe gură și orice gest pe care-l făcea se aflau imediat, se monitorizau cu strictețe, nu doar pe scena unde juca trupa de teatru a regimentului sau la poalele Muntelui Baekryeon, ci și în cele mai adânci măruntaie ale pământului!

E chiar atât de idiot încât să nu-și dea seama ce se petrece în jurul său? Deloc. De fapt, cu toate că Kyeong-hun se străduise în declarație să pară naiv și prost, în realitate era exact pe dos, așa cum îl descrisese cu ani în urmă tovarășul director al Departamentului de Securitate din unitatea militară: era un tânăr-problemă, un zvăpăiat, un prefăcut ce știa foarte bine să se ascundă în spatele cuvintelor.

„Prostul rămâne tot prost și dacă-l întorci la 180 de grade! Propaganda celor din Sud împotriva Coreei de Nord, discursurile lor despre libertate l-au prostit și mai mult! Dacă n-ar fi fost propaganda ar fi dus o viață exemplară după ce a fost retras din serviciul militar! Păi ar mai fi avut el ochi pentru tovarășa Kim Suk-i? Toată lumea știe că taică-său e închis într-un lagăr pentru deținuții politici!“, încerca Hong Yeong-pyo să se convingă singur. Aducându-și aminte ce greu i-a fost să-i smulgă băiatului promisiunea că va pune capăt relației cu Kim Suk-i – reacționase de parcă ar fi turnat ulei încins pe el! –, Yeong-pyo scăpă printre buze un „la naiba!“ scurt și se șterse de apa ce-i curgea șiroaie pe bărbie. Era atât de agitat, că nici nu-și dădu seama când a ajuns acasă.

— Kyeong-hun a venit? întrebă de îndată ce deschise ușa.

— Încă nu... e și ploaia asta... îi răspunse nevastă-sa, Kim Sun-shil, cu fața palidă.

Femeia nu avea de unde să știe că fiecare cuvânt pe care-l spunea îl irita și mai mult pe bărbatul ei.

— Îmi fac griji pentru el...

— Nu-ți pierde timpul cu prostii!

— Cum? Ce-ai spus? Cum adică să nu-mi fac griji? Am auzit că doi muncitori de la fabrica de alimente au murit azi... urcaseră pe munte să culeagă flori sălbatice și au fost prinși de o avalanșă de pietre. Iar elevul de la școala Kangkwon, cel care a fost mușcat ieri de un șarpe veninos, a murit azi-dimineață...

— Gata, ajunge...

Nimic nu-l enerva mai tare pe Yeong-pyo decât să asculte iar și iar ce știa foarte bine. Nici nu se împlinise o săptămână de când începuse perioada de doliu pentru Kim Il-sung și toate straturile cu flori din oraș fuseseră distruse. Era imposibil să găsești o floare în spațiile verzi din fața blocurilor, pe marginea drumurilor publice sau în parcuri.

După doar două zile de când începuse perioada de doliu, oamenii aflaseră că vizitele în sălile de condoleanțe, unde puteau depune flori pentru Kim Il-sung, erau urmărite și contabilizate în secret. O vizită pe zi devenise regula inviolabilă pentru toți nord-coreenii, dar unii se duceau la altarele publice din sălile de condoleanțe de trei ori pe zi, dimineață, la prânz și seara. Pentru acest oraș cu cinci sute de mii de locuitori fuseseră deschise sute de săli de condoleanțe în sediile filialelor de partid, în fabrici și școli, în fiecare cartier. Prin urmare, nu e de mirare că era nevoie de atât de multe flori. Singura soluție a fost ca fiecare școală și uzină să-și trimită elevii și muncitorii să culeagă flori sălbatice, în afara orașului. În unitatea unde lucra Yeong-pyo, fiecărui membru îi revenea, prin rotație, sarcina să culeagă suficiente flori pentru o singură zi. Copiii și bătrânii rățăceau prin munți, colindau pe dealuri și câmpii, dar capriciile vremii provocau accidente imposibil de evitat. Îngrijorarea femeii nu era total nefondată, dar asta nu-i potoli mânia lui Yeong-pyo.

— Dacă nemernicul ăla crapă pe undeva prin munți, nu-i mare pagubă!

— Ce-ai spus?

— Ia uite ce am aici! spuse bărbatul aruncând pe podea sticluța de plastic pe care o scosese din buzunarul pantalonilor uzi leoarcă.

— Ce-i cu sticla asta?

— Cum adică ce e? Nu vezi? E o sticlă de băutură! se răsti Yeong-pyeo, trăgând ușa culisantă a camerei.

— Ei! reuși să spună Kim Sun-shil, aruncându-i bărbatului o privire urâtă, înciudată că discuția se încheiase brusc.

Dar nu avea ce face. Așa era bărbatul cu care se măritase. Trecuseră treizeci de ani de când erau căsătoriți, iar bărbatul de lângă ea era la fel de conservator și de rigid ca în prima zi. Ca de obicei, mânca numai când avea puțin timp liber și își schimba hainele în spatele ușilor bine închise.

— Așa, și? Ce-i cu sticluța asta? întrebă cu glas tare Kim Sun-shil, neputându-și ascunde curiozitatea.

— Chiar nu pricepi când ai în față o dovadă? Do-va-dă! E dovada comportamentului său ajuns sub orice critică! S-a dus pe munte să culeagă flori, dar, ce să vezi, ochii lui fugeau după altă floricică...

Yeong-pyo își întrerupse discursul cu un icnet. Bineînțeles, se căznea să-și scoată hainele ude.

— Da, da... se auzi glasul bărbatului de după ușă. A împușcat doi iepuri dintr-o lovitură, cum zice vorba din bătrâni! A cules flori, s-a văzut cu iubita, ba chiar a băut și o tărie!

— Cine? Kyeong-hun al nostru? Cu cine? Cu ce floricică?

— Kim Suk-i!

— Ce-ai zis? sări ca arșă nevastă-sa, deschizând ușa culisantă ca o furtună. Luat prin surprindere, Yeong-pyo reuși să-și tragă pantalonii în ultima clipă, cu mișcări precipitate.

Dar nevastă-sa nu era preocupată dacă bărbatul avea sau nu pantalonii pe el. Mai degrabă era frământată de imaginile celor două Kim Suk-i ce se

suprapuneau în fața ochilor. Cei de la fabrică le deosebeau strigându-le „Suk-i cea mare“ și „Suk-i cea mică“.

— Care Suk-i? Iar a fost cu Suk-i cea mare?

— Crezi că dacă aș ști cu care a fost pe munte aș mai fi aici? Dacă aș ști cu care a fost, l-aș căuta peste tot și i-aș trage nemernicului un glonț drept în cap!

Nervos, Yeong-pyo duse mâna la cureaua de care avea agățat pistolul. Îl zgâlțâi atât de tare, încât era cât pe ce să se rănească.

— Drept să-ți spun, am avut noroc, bolborosi Yeong-pyo de parcă ar fi vorbit singur, și nu cu nevastă-sa. Agenții care l-au urmărit au fost prea proști ca să-și dea seama cu care Kim Suk-i urcase pe munte.

— Vai de mine! Să nu-mi spui că a fost iar cu Suk-i cea mare! Sigur a fost cu ea!

— De unde știi?

— Bănuiesc... dar știi foarte bine că te-ai dat peste cap ca să-i desparți.

Agitată, Sun-shil începu să-și roadă unghiile, privind pierdută spre floarea-soarelui ce se vedea pe fereastră. Peste acele flori înalte, ce nu-și pierduseră deloc frumusețea nici pe timpul furtunilor din sezonul ploios, se suprapunea imaginea băiatului ei, Kyeong-hun, bine făcut, cu părul ondulat ca firele de iarbă legănate de adierile de vânt. Fruntea largă îi dădea un aer de om înțelept, inteligent și puțin egoist, în timp ce ochii alungiți și ridicați îl făceau să pară un bărbat perspicace și profund. Era un chip ce se potrivea perfect cu Kyeong-hun, ce ținea întotdeauna o carte în mână.

La începutul căsniciei lor, soțul ei îi spusese ceva ce se voia a fi o glumă, dar care nu se potrivea deloc cu personalitatea lui: „Dintotdeauna am fost văzut ca fiind un bărbat îngust la minte, cu sufletul închis și noduros ca trunchiul unui copac bătrân. Fiind hotărât să nu transmit trăsăturile astea copiilor mei, am făcut eforturi incredibile să te cuceresc pe tine – o femeie înaltă, cu trăsături frumoase, cu simț artistic. Vreau ca dorința mea să devină realitate... te implor, fă-mi un fiu care să-ți semene“. Și, într-adevăr, dorința

lui Yeong-pyo se împlinise, deși poate că pe undeva ar fi fost mai bine să nu se îndeplinească. După toate eforturile pe care le făcuse să scape de trăsăturile urâte ce-l obsedau din copilărie, Yeong-pyo avea să primească lovituri dure din partea fiului pe care și-l dorise atât de mult.

Kyeong-hun era foarte diferit de el; prin modul în care vorbea și se purta, se dovedea incapabil să înțeleagă cum merg lucrurile în societatea în care trăiește. Diferențele dintre ei i se păreau lui Yeong-pyo un nesfârșit joc de-a v-ați ascunselea.

Nu trecuse mult de când Yeong-pyo reușise să-i smulgă lui Kyeong-hun promisiunea că va termina legătura amoroasă cu Kim Suk-i. Într-o seară, în timp ce Sun-shil dădea cu mopul prin casă, ochii i-au căzut pe un document ciudat de pe biroul bărbatului ei. Sub titlul *Ordin de deportare a familiei Kim Sung-bin* erau enumerate motivele pentru care bărbatul și familia acestuia urmau să fie deportați într-un lagăr de muncă forțată pentru deținuții politici. Cu cât citea mai mult, cu atât se îngrozea mai tare. Singurul Kim Sung-bin pe care-l știa era tatăl lui Kim Suk-i cea mare. Îngrijorată că ar putea fi văzută citind documentul, Sun-shil ascunsese hârtia într-un buzunar.

— Cunosce proverbul vechi ce zice că până și maimuțele mai cad câteodată din copac, dar cum ai putut să fii atât de neglijent? Cum ai putut să aduci așa ceva acasă? l-a întrebat, fluturând agitată documentul.

— Ei na! Mai cad maimuțele din copac, dar câteodată se mai și prefac! Ia zi, de ce ai luat-o de pe birou și te-ai uitat în ea?

— E adevărat ce scrie? Chiar vor fi deportați?

— La naiba! Tocmai ți-am explicat, dar n-ai înțeles nimic! Pune hârtia unde ai găsit-o!

Abia atunci Sun-shil și-a dat seama că bărbatul ei pusese la cale o manevră ca să-l facă pe Kyeong-hun să nu mai țină la Kim Suk-i și să se despartă de ea. Așa a și fost: după numai câteva zile, Kyeong-hun mușcă momeala și avu prima reacție. Seara, după cină, când se uitau toți la televizor, la filmul *În avanposturi*, Kyeong-hun începu să mormăie ca și cum ar fi

comentat o scenă din film.

— Mda... dușmanii de clasă tot dușmani de clasă rămân... nu s-a schimbat nimic...

— În sfârșit, ai spus și tu ceva inteligent! sări imediat Yeong-pyo.

— Ha-ha-ha! Tată, chiar ai crezut că-mi trăiesc viața derapând de la liniile directoare ale conștiinței de clasă? Până și eu, când mă uit câteodată la ceilalți, încerc să pun în practică politica de toleranță și generozitate² a Partidului nostru...

— O fi bună politica toleranței, dar se aplică numai celor ce o merită, îi răspunse Yeong-pyo ferm, dar calm.

— Ai dreptate, continuă Kyeong-hun. Dacă dumneata, tată, vrei ca Securitatea să funcționeze mai eficient, trebuie să analizezi foarte bine, fără milă, cine și când trebuie să fie eliminat – un om sau toată familia. Îmi vine în minte o relație pe care am avut-o în trecut și îmi este destul de greu să vorbesc despre ea... dar e bună așa, de exemplu... știi tu despre cine vorbesc... familia lui Kim Suk-i cea mare.

— Ce vrei să insinuezi?

— Tată! Dumneata crezi că sunt orb? Că nu văd ce faci?

— A! A fost greșeala mea că am lăsat documentul pe birou!

Aparent, în acea seară, disputa dintre fiu și tată se încheiase cu victoria lui Yeong-pyo, care era convins că reușise să i-o scoată fiului său de la inimă pe Kim Suk-i cea mare. Și totuși Sun-shil nu era convinsă de izbânda bărbatului ei. Poate că se mândrea în sinea lui că prinsese în undiță un pește alunecos, însă ei i se părea că, de fapt, se alesese cu un pește ciudat, unul ce mușcase intenționat din momeală. Judecând însă după incidentul în care fuseseră implicați băiatul ei și Kim Suk-i cea mare, era mai mult decât evident că cel care mușcase momeala nu era altul decât bărbatul ei. Oricât ar fi întors lucrurile pe toate părțile, Sun-shil era convinsă că cea care avea legătură cu fiul ei nu avea cum să fie Kim Suk-i cea mică, mai ales că fata nu fusese văzută niciodată cu Kyeong-hun. Și ea, și bărbatul ei erau conștienți de asta,

dar amândoi continuau să se frământa, punându-și întruna aceeași întrebare prostească: „O fi Kim Suk-i cea mare? Sau Kim Suk-i cea mică?“. Se amăgeau amândoi, sperând că fiul lor urcase pe munte cu Kim Suk-i cea mică. Totuși, Kyeong-hun nu era genul de bărbat care să se descotorosească de o femeie doar din cauză că părinții lui se împotriveau.

Dintr-odată, Sun-shil simți cum inima începe să-i bată cu putere. În fața ochilor ei plutea imaginea confruntării dintre fiul și bărbatul ei, încheiată cu o împușcătură asurzitoare.

— Dă-mi umbrela! se răsti Yeong-pyo la ea, aducând-o pe Sun-shil la realitate.

Speriată, își luă privirea de la floarea-soarelui și întoarse capul spre bărbatul ei.

— Unde pleci?

— La sala de condoleanțe din uzină! mormăi Yeong-pyo deschizând ușa, verificând apoi dacă umbrela se deschide bine. Toată țara e în doliu și uite ce s-a găsit să facă nemernicul ăla țăcănit!

Se înserase când Kyeong-hun intră în casă, ud learcă. Întârziase atât de mult pentru că fusese rândul lui să distribuie flori colegilor de muncă, după ce aceștia terminaseră programul de lucru și ajunseseră acasă. La scurt timp, sosi și tatăl său. Se întorcea de la o ședință cu agenții de securitate din subordinea lui, instalați în locuri importante din sala de condoleanțe a uzinei.

— Masa e gata! Veniți repede! strigă Sun-shil, nerăbdătoare și dornică să prevină o nouă confruntare între cei doi.

Yeong-pyo se prinsese de manevra nevestei, dar nu voia să se lase înduplecat de astfel de dulcegării casnice. După ce-și schimbă hainele ude și se pieptănă, Kyeong-hun se așeză pe podea, exact acolo unde era mai cald, și coborî nasul într-o carte. Imaginea inocentă a fiului – ce stătea pe podea calm ca un Buddha – căzu ca o minge de foc peste sufletul tatălui său, care clocotea deja de mânie.

— Închide cartea! se răsti Yeong-pyo.

Kyeong-hun ridică capul și-l privi surprins pe taică-său.

— Ar trebui să fii cu băgare de seamă când te duci să culegi flori...

— Dar sunt atent, tată.. știu și eu că au fost multe accidente...

— Nu te mai preface!

— Poftim?

— Azi, în timpul ședinței, numele meu și întreaga mea carieră politică au fost târâte în noroi!

— Ce-ai spus? Cariera politică? Și ești sigur că eu sunt de vină?

— Îndrăznești să-mi spui că nu a fost din cauza ta? În plină perioadă de doliu tu pierzi timpul bând, și mai ai tupeul să faci pe nevinovatul?

— Tată! Cred că e vorba de o neînțelegere... explică-mi totul cu calm, fii mai explicit...

— Nemernicule! Vrei să fiu mai explicit?

Fără să se ridice, Yeong-pyo se aplecă și scoase de sub birou sticla de plastic.

— E clar? Acum sunt explicit? se răsti bărbatul, trântind sticla cu putere pe birou.

— Ce-i asta? E o sticlă de plastic...

— Și ți se pare că am băut eu din ea? Să nu-mi spui că nu-ți aduci aminte nici de fetișoara aia, Kim Suk-i cea mare, cu care te-ai plimbat de mână!

— Cine ți-a spus toate astea?

— Iar începi? Iar te prefaci că nu știi despre ce e vorba?

— Bine, bine... mi-am adus aminte și de sticlă, și de tot, spuse Kyeong-hun încercând să pună capăt discuției.

Atentă la fiecare mișcare, maică-sa auzi când băiatul ei înghite nervos în sec.

— Kyeong-hun! Spune tot! Recunoaște! țipă disperată femeia, încercând să țină tensiunea sub control. Chiar nu înțelegi că taică-tău a făcut tot ce-a putut pentru binele tău? Dacă erai un simplu muncitor, te dădeau afară din uzină și cu asta basta! Nu crezi că-i timpul să ștergi umilința că ai fost retras

din serviciul militar din cauza nebuniilor pe care le-ai făcut? Nu crezi că-i timpul să mergi pe drumul bun, să faci ceva cu viața ta?

— Știu, mamă! Știu! Dar spune-mi și mie cu ce greșește un bărbat când ține de mână o tovarășă ce merge pe marginea prăpastiei? Și e vorba de o tovarășă cu care lucrează în uzină, cot la cot!

— Co-rect! Dar ia zi... ai fost din nou cu Kim Suk-i cea mare? îl întreabă Yeong-pyo, plescăind dezgustat.

— Așa e... cu ea am fost.

— Aha! Știam eu! Deci reacția ta atunci când urmăream *În avanposturi* a fost un simplu teatru! Doar ai „simțul scenei“, nu-i așa? spuse Yeong-pyo, lăsând cu greu să-i iasă cuvintele printre dinții încleștați.

— Iartă-mă, tată, dar n-am fost singurul care a jucat teatru! Când ai lăsat intenționat pe biroul tău ordinul de deportare, n-ai jucat teatru? Tu, cel care în cariera de agent de securitate nu a făcut niciodată o greșală! Ce-ar fi trebuit să fac? Sunteți atât de îngrijorați pentru relația mea cu Kim Suk-i, încât nu am avut de ales și am jucat teatru... am vrut să vă liniștesc cumva...

— Lămurește-mă... care-i legătura ta cu Kim Suk-i?

— Nu mă văd însurându-mă cu ea, v-am mai spus asta... ce simt pentru ea nu e dragostea dintre un bărbat și o femeie, e mai mult afecțiune umană, tovarășească, pe care nu o pot arunca pur și simplu la gunoi... sincer să fiu, tovarășa Kim Suk-i cea mare este o tânără foarte talentată care nu va avea niciodată șansa să se pună în valoare, și asta mă face să simt pentru ea o simpatie și o milă pe care nu le pot controla. La urma urmei, ce păcat de moarte a comis taică-său? A spus doar că Kim Jong-il și-a luat a doua nevastă... și a spus adevărul, toată lumea știe asta...

— Taci din gură! țipă Yeong-pyo.

Sticla de plastic pluti câteva clipe prin aer, apoi îl lovi pe Kyeong-pyo direct în obraz.

— Scârnăvie de element antirevoluționar ce ești! Nici nu mă mir că te îmbuibii cu mâncare și te îmbeți tocmai acum când Marele Conducător a

trecut în neființă! Tocmai acum când ar trebui să verși lacrimi!

Pentru Kyeong-hun, asta a fost picătura care a umplut paharul. Mușcându-și buzele tremurânde cu putere, până la sânge, simți cum durerea din obrazul ce-i zvâcnea se lăsa ca o greutate pe inimă. Speriată, abia respirând, Sun-shil își puse mâinile pe piept și nu-și putea lua privirea încordată de la fiul ei. După ce se mai calmă puțin, Kyeong-hun găsi curajul să deschidă gura.

— Tată! Ai întrecut orice măsură! Poate nu sunt cel mai loial membru de partid, dar știu și eu foarte bine care este comportamentul decent când ții doliu după moartea cuiva! Ai auzit de oameni care beau alcool metilic?

— Ce-ai spus?

— Dacă torni alcool metilic pe haine, șerpii nu se mai apropie de tine. La fel am făcut și eu! Alcool metilic aveam în sticla de plastic! Dacă nu mă crezi, sună-l pe profesorul inginer Park care lucrează la laborator. De la el am luat sticla...

— Kyeong-hun! strigă Sun-shil cu vocea sugrumată, strângând cu putere în mâinile fiului său într-ale sale.

Din ochii ei, încă frumoși în ciuda vârstei, curgeau lacrimi. Când o văzu, Kyeong-hun simți cum și din ochii lui încep să curgă lacrimi fierbinți ce-l ardeau cumplit. Tot ce învățase timp de douăzeci și șase de ani ca student la „arta simțului scenei“ nu-l putea ajuta acum să-și controleze și să-și ascundă sentimentele.

— Chiar nu-ți dai seama în ce joc murdar te-ai băgat, tată? îl întreabă Kyeong-hun, ridicând sticla ce-l lovide în obraz. Deși începuse să sângereze, continua să vorbească. Te-ai amestecat în jocul celor dornici să-i oprească și să-i controleze pe alții, în jocul celor care sunt în stare să culeagă de jos un gunoi ca sticla asta! O viață reală, adevărată este posibilă numai unde există libertate! Cu cât oamenii sunt mai controlați și suprimați, cu atât vor juca mai mult teatru, cu atât vor fi mai convingători! Uită-te cât e de dezgustător să vezi oameni bocind pe cineva care a murit cu trei luni în urmă, când în

realitate sunt morți de foame fiindcă n-au timp să-și ridice rațiile de alimente! Până și mama băiatului care a murit mușcat de un șarpe veninos în timp ce culegea flori sălbatice îl plânge în public pe defunctul Kim Il-sung! Chiar crezi că lacrimile ei sunt adevărate? Chiar nu-ți dai seama că societatea groaznică în care trăim a învățat poporul ăsta să verse lacrimi la comandă? Chiar nu vezi că am ajuns cu toții niște actori?

— Tacă-ți gura, idiotule! Element reacționar ce ești!

— Dar cei care văd în lacrimile astea forțate dovada loialității și a solidarității poporului? Cum pot fi atât de idioți să creadă în lacrimile lor? Tată, ar trebui să știi că, indiferent ce se joacă pe scenă, până la urmă cortina tot va cădea...

Yeong-pyo scoase un țipăt asurzitor și se ridică de pe scaun. Apoi duse mâna la brâu unde avea pistolul.

— Dragul meu! Ce faci? strigă Sun-shil înspăimântată, punându-se între ei.

— Dă-te la o parte! urlă Yeong-pyo, împingând-o pe femeie cu o mână, în timp ce din cealaltă arma se pregătea să împrăște prin țeavă veninul letal.

— Trage, tată! Haide, trage odată! Trage! Dacă asta e dorința ta, să mă vezi mort, atunci împușcă-mă! Poți să mă ucizi cu sute de gloanțe, dar n-ai să-mi poți ucide dorința de a trăi într-o lume mai umană!

— Ce-ai spus?!

După întrebarea lui Yeong-pyo se auzi o împușcătură. Odată cu ea, camera se cufundă într-un întuneric de smoală.

— Aoleu! Vai de mine! Vai de mine! se văita Sun-shil, bâjbâind prin întuneric.

Mergând în genunchi, femeia încerca să ajungă la locul unde-l văzuse pe Kyeong-hun stând în picioare.

— Oare așa o fi când mori? bolborosi femeia, în timp ce orbecăia prin întuneric.

În timp ce brațele ei se loveau de mobilă, răsturnând obiectele din jurul ei,

telefonul începu să sune.

— Ce-ai spus? Pană de curent? Du-te la garaj! Iute! Trimite repede niște mașini acolo și aprindeți farurile în fața locului de pelerinaj!

Sun-shil era atât de speriată, încât nu-și mai dădea seama dacă vocile pe care le auzea erau de pe lumea de dincolo sau de pe lumea asta.

— Kyeong-hun! Kyeong-hun!

— Mamă!

Femeia simți cum o mână îi prinde cu putere mâna, apoi îl auzi pe Kyeong-hun izbucnind în plâns ca un copil. Ușa de la intrare se deschise și se auziră pași grăbiți. Cerul nopții era ca o cerneală neagră, ploaia se oprise, dar vântul bătea cu putere. Șuierăturile a sute de bice răsunau între cer și pământ. Yeong-pyo alergase ca un nebun și, în cele din urmă, ajunsese la locul de pelerinaj ridicat chiar lângă intrarea în uzină, sub un portret uriaș al conducătorului Kim Il-Sung, pictat în ulei, sub care scria *Îl vom venera pe Marele nostru Conducător până când luna și soarele vor dispărea de pe cer!*

Locul de pelerinaj fusese amplasat lângă poarta principală pentru că cele câteva mii de muncitori ai uzinei nu ar fi încăput în sala de conferințe. Când Yeong-pyo ajunsese acolo, farurile celor cinci mașini aranjate în semicerc luminau atât de puternic altarul ridicat pentru Kim Il-sung, încât se vedeau și petalele florilor aranjate în buchete pe soclul de marmură. Vaietele muncitorilor se auzeau mai tare decât rafalele de vânt. Prezența unui cor de bocitori și bocitoare era întotdeauna asigurată, așa cum se reglează nivelul apei dintr-un lac artificial. Când un muncitor pleca, îl înlocuia imediat altul. Era ceva firesc pentru un loc de pelerinaj, care ar fi trebuit să-l facă pe Yeong-pyo să stea liniștit într-o mașină a agenților de securitate. Dar bărbatul nu putea sta ca și cum nimic nu se întâmplase.

Nici el nu știa de ce, dar tot ce-și dorea era să privească fețele celor ce se văitau și plângeau. Să fi fost adevărat că toți se prefăceau? Că erau doar niște actori, iar lacrimile lor erau false? Cuvintele lui Kyeong-hun îi răsunau în urechi, neliniștindu-l și mai mult. După ce-și trase borurile pălăriei mai jos,

Yeong-pyo intră în mijlocul corului de bocitori. Când o văzu pe mama lui Kim Suk-i cea mare chiar în fața soclului de marmură a altarului, i se păru că vede o fantomă.

Când cedase impusului să se ascundă în mulțime ca să se convingă de sinceritatea vaietelor și lamentărilor nu cumva o făcuse pentru că voia s-o vadă tocmai pe ea, pe femeia din Haeju al cărei bărbat era închis într-un lagăr pentru deținuți politici și care se plângea întruna că familia ei moare de foame? De îndată ce o văzu punând un buchet de flori pe altar, strigând îndurerată, cu vocea gătuită: *Tăticule! Marele nostru Conducător!*, Yeong-pyo începu să tremure. Lacrimile îi șiroiau pe obraji! Obișnuit cu astfel de spectacole emoționante, bărbatul nu se întrebase niciodată dacă erau reale și sincere. I se părea că numai o vulpe cu nouă cozi, o creatură fantastică, vicleană, ce posedă tot atât de multe talente, ar fi putut să verse râuri de lacrimi ca mama lui Kim Suk-i cea mare! Yeong-pyo se strecură din mulțime de parcă voia să evite să dea nas în nas cu vulpea cea vicleană! Începuse să-l doară ficatul, dar nu-și permitea luxul să simtă durerea. Urechile îi vuiau, de parcă mii de cicade se ascunseseră în capul lui. Tot ce vedea i se părea ireal, doar un vis. Aștepta să deschidă ochii și să se trezească la realitate. Nu putea crede că lacrimile pe care le vedea erau sincere. Poate că doar o femeie ca mama lui Kim Suk-i era în stare să strige cu atâta disperare în fața altarului: *Tăticuțule! Marele nostru Conducător!*

Și totuși cum e posibil ca mulțimea să plângă în cor? De unde scoteau lacrimile? Să fi avut cu ei sticle cu apă pe care și le aruncau pe față, fără să-i vadă cineva?

Asta înseamnă să ai simțul scenei! auzi, din nou, o voce. Semăna cu cea a lui Kyeong-hun, dar și cu cea unui fost camarad din armată. *Simțul scenei? Să joci pe scenă întocmai ca în viață...* Picioarele îl duceau în altă parte a locului de pelerinaj, în timp ce mintea îi era din ce în ce mai confuză de prea multe întrebări și răspunsuri.

„Așa e... dacă mama lui Kim Suk-i cea mare are simțul scenei, nu încape

îndoială că poate vărsa lacrimi... oricine are simțul scenei poate face asta... și totuși numai un actor talentat se poate preface atât de bine“, își spuse Yeong-pyo.

Cum? Tot nu ți-ai dat seama că mama lui Kim Suk-i este actriță?

Din nou, aceeași voce. A cui să fi fost? A lui Kang Gil-nam, tovarășul care jucase actul doi al improvizației?

Încă nu ți-ai dat seama că femeia asta joacă teatru de patruzeci și cinci de ani? Tot nu-ți vine să crezi că în toți acești ani a ajuns să stăpânească cu măiestrie cele două acte de care are nevoie ca să supraviețuiască: „Mă doare, ha-ha-ha!“ și „Mă gâdil, aauu!“? Tot nu ai realizat că tocmai tu – cu privirea ta înfiorătoare și pumnii tăi puternici – ai reușit s-o înveți să joace atât de bine? Nu-ți dai seama că tocmai tu ai făcut-o să joace, iar și iar, aceleași două acte timp de patruzeci și cinci de ani?

„Patruzeci și cinci de ani? Da, da... așa e, femeia are patruzeci și cinci de ani... Cum? Eu am învățat-o să joace teatru atât de bine? Eu am instruit-o pe vulpea aia vicleană cu nouă cozi?“

Da, tată, tu. La urma urmelor, și tu ești student la „teatru“ de cincizeci și opt de ani. De cincizeci și opt de ani îți pui în valoare „simțul scenei“.

„Kyeong-hun! Nemernicule! Ar fi trebuit să te împușc! De unde ai apărut, nemernicule? Nu știu cui îi semeni atât de rebel și insolent... mie nu-mi semeni! Nu am nimic de-a face cu tine!“

Lasă modestia, tată! Parcă la tine am văzut talentul de a face dintr-un bol mic, plin cu tristețe și durere, ditamai cofa cu lacrimi!

„Eu? Când am făcut eu așa ceva?“

Nu mai ții minte? Azi-dimineață, în fața tovarășului director al Departamentului de Securitate!

„Eu? Nu... nu știu... nu știu... nu înțeleg nimic din ce spui!“

Yeong-pyo se împiedică și căzu cu fața de caldarâm. Gemând, încercă să se ridice. În zadar făcea eforturi să se adune, mintea lui părea din ce în ce mai

încețoșată. Când reuși să revină în picioare, vântul puternic îi ridică poalele pardesiului în cap.

Aaaa! Aaaa! Aaaa!

Vuietul vântului se contopea cu niște sunete ciudate, făcute parcă de fantomele ce bântuie pe fundul apelor adânci. Oare bocetele alea ce-i dădeau fiori reci pe șira spinării se auzeau din gura mamei lui Kim Suk-i cea mare? Tremurând din toate încheieturile, Yeong-pyo își dădu seama că stătea într-un mic parc izolat, într-un ungher al curții dezolante a uzinei. În același timp, era conștient că realitatea din jur era peste puterea sa de înțelegere. În privirea lui pierdută se reflectau luminile strălucitoare ce veneau dinspre altarul închinat lui Kim Il-sung. Fasciculele orbitoare aruncate de farurile celor cinci mașini semănau cu reflectoarele din sala de teatru. O rază de lumină căzu pe locul unde era Yeong-pyo, scoțând în relief pinii sobri și pavelele din piatră.

„Ia uite! Ce frumos sunt pictați pinii ăștia... parcă ar fi adevărați! Dar... a cui e scena asta? Cine a regizat piesa asta? Ah, da! Acum știu cine...”

Făcându-și loc prin decorurile pictate cu pini, un regizor urcă pe scenă. E un regizor de „teatru” ce știe că nu-și va putea spăla niciodată sufletul de păcatele îngrozitoare pe care le-a comis, un etern regizor ce-și duce revolverul la tâmplă ca să-și încheie socotelile cu destinul. O împușcătură asurzitoare sfârtecă aerul fierbinte al nopții calde de vară. Însă Yeong-pyo a fost singurul care nu a auzit-o. Hon Yeong-pyo, regizorul dur care ceruse toată viața de la el și de la alții să aibă „simțul scenei”, alesese să tragă cortina peste el și peste piesa lui de teatru, înaintea celorlalți actori cu care împărțise scena.

29 ianuarie 1995

¹. Paralela care separă Coreea de Sud de Coreea de Nord.

². În original *kwangpok jeongchi* („politică pe scară largă”) – concept utilizat în presa nord-coreeană începând cu anii '90, desemnând noile viziuni politice, pe plan intern și internațional, ale lui Kim Jong-il, fiul lui Kim Il-sung.

Ciuperca roșie

1

Un motiv banal îi făcea pe locuitorii orașului N. să numească sediul organizației locale de partid „casa din cărămidă roșie”: era construită din cărămizi roșii. Dintre toate clădirile din cărămidă de pe stradă, aceasta ieșea în evidență doar pentru că era roșie ca focul. Nimic altceva nu o făcea specială. Nici nu putea fi altfel. Imediat după eliberarea de sub ocupația japoneză, când Partidul Comunist abia se înființase în această țară, secretarul de partid ordonase fabricarea unor cărămizi speciale pentru construcția clădirii, pentru care folosiseră niște pigmenți chimici de un roșu intens.

Secretarul de partid – un bărbat cu părul vâlvoi precum coama unui leu, care cita obsesiv din *Manifestul Partidului Comunist* și care nu se despărțea niciodată de pipa lui de marinar – dăduse ordin ca sediul să fie roșu și la interior, și la exterior. Bărbatul ținuse morțiș ca până și țiglele de pe acoperiș să fie roșii fiindcă, nu-i așa?, „clădirea a prins viață din semințele sădite de stafia roșie din Europa!”. Când oamenii vorbeau despre „casa din cărămidă roșie” nu făceau aluzie la o simplă clădire din cărămidă, ci, mai degrabă, la roșul aprins care pătrunsese în fiecare colțișor al clădirii. Când un puști obraznic îl întreba pe altul: „Crezi că poți să faci ce vrei doar pentru că stai în casa din cărămidă roșie?”, însemna că tatăl celui admonestat lucra la comitetul local de partid. Iar când o femeie spunea: „Nu te poți atinge de ea.

E nevastă în casa din cărămidă roșie!“ însemna că cea la care făcea referire și chiar bărbatul acesteia făceau parte din elita locală de partid.

Hoe Yun-mo, corespondent special al ziarului local, stătea la biroul lui când o pală de vânt venind dinspre fereastră îi aruncă manuscrisul pe podea.

— La naiba! mormăi bărbatul, ridicând manuscrisul de jos, năuc de parcă ar fi fost trezit din reverie.

Nu era nervos pe vânt, ci pe sine: nu reușise să scrie nici un rând pentru articolul pe care trebuia să-l publice în ziar. Pierduse timpul învârtindu-se prin apropierea casei din cărămidă roșie și, întors la birou, în loc să se concentreze la ce avea de făcut, nu-și putea lua gândul de la ea.

Acum când flăcările îi ajunseseră sub tălpi, îl bătea gândul să scrie despre originea și istoria casei din cărămidă roșie, iar asta nu avea nici o legătură cu subiectul articolului care-i fusese cerut. Totuși, reușise să încropească titlul – *Orașul N: nivelul de producție al fabricii de pastă de soia fermentată a reintrat în normal.*

Hoe Yun-mo aruncă stiloul pe foaie, își frecă nervos palmele de față și plescăi din buze. Nu-i venea să creadă că-l părăsise inspirația tocmai pe el, care lucra în domeniu de peste zece ani! Obsesia îi pătrunsese în creier ca un bețișor pentru frigărui și nu-și putea lua gândul de la casa din cărămidă roșie. Îi era imposibil să uite de ea, chiar dacă ordinele venite de la casa din cărămidă roșie sunt literă de lege și trebuie îndeplinite orice ar fi. Era ca și cum s-ar fi forțat să plângă când, de fapt, nu reușea nici să se smiorcăie! Primise ordin să scrie un articol despre cum și-a revenit nivelul de producție al fabricii, chiar dacă de trei luni producția de pastă de soia fermentată nu doar că nu trecuse de genunchiul broaștei, ci încetase complet! Era ca și cum ar fi scris că i s-a născut un fiu înainte ca acesta să fie conceput!

Cu trei zile în urmă, când secretarul de partid de la casa din cărămidă roșie îl chemase la el să-i ceară să scrie articolul, lui Yun-mo îi pierise glasul. În acea zi, expresia bosumflată de pe fața rotundă ca o minge a secretarului de partid ce pufnea agitat îl făcea se semene cu un copil răzgâiat.

— Vai! Ai rămas fără cuvinte, tovarășe? Cum se poate așa ceva? Stai cu gura închisă, ți-ai pierdut cuvintele de parcă ai fi cazanul gol de la fabrica de pastă de soia fermentată!

Cu o voce pițigăiată ce-i ieșea din gâtul gros, prins între fața rotundă și umerii largi și durdulii, secretarul de partid își continuă gluma cu un vorbe meșteșugite.

— Tovarășe, știi prea bine că orașul nostru e ținta criticilor de când a apărut problema producției de pastă de soia fermentată. Bineînțeles, trebuie să recunoaștem că totul s-a întâmplat din vina unor muncitori fără simțul răspunderii! Dar acum, când cazanul fabricii o să-și deschidă larg gura, și voi, ziariștii, trebuie să faceți la fel. Da, da! O să deschideți gura și-o să-mi spuneți: „da, tovarășe secretar, vom scrie articolul!”. Pricepi ce-ți spun? Ha-ha-ha!

De îndată ce-și spuse „gluma“, zâmbetul de pe fața secretarului dispăru, făcând din nou loc pufniturilor și expresiei îmbufnate.

— Pfff! Articolul trebuie să apară în ziar luna asta. Ai priceput?

În aceeași zi, imediat ce părăsi biroul secretarului, Yun-mo se duse la fabrică. Directorul fabricii îi ieși în întâmpinare: un bărbat cu o chelie cumplit de dezolantă, înalt, slab, tras la față, pe care hainele stăteau ca atârdate pe gard.

— Da, tovarășe, este adevărat. Pasta este în plin proces de fermentație. M-ați întrebat de materia primă? Adică vreți să știți ce fermentează acum în cazan, așa-i? Ei bine, datorită sprijinului pe care l-am primit de la organizația locală de partid, ne-au fost trimise de la cooperative vreo treizeci de tone de ghindă amestecată cu porumb – o cantitate suficientă ca să facem pastă timp de o lună.

Asta era realitatea – se asigura producția pentru o lună, nu pentru un an, iar Yun-mo trebuia să scrie despre revenirea la normal a nivelului de producție! Trebuia să încropească această minciună pentru oamenii care uitaseră de mult ce gust avea pasta de soia fermentată, ba chiar și pentru cei

care nu văzuseră vreodată cum arată! Nu ar fi prima dată când e obligat să scrie un articol bazat pe minciună. Nu puțini cititori îl porecliseră „ziaristul mincinos“, iar Yun-mo știa prea bine că porecla nu era departe de adevăr.

Deschise capacul termosului și luă câteva înghițituri. Era alcool. De fiecare dată când trebuia să scrie articole mincinoase, obișnuia să bea o tărie – un viciu pe care nu-și mai amintea când îl căpătase.

— Yun-mo? Ești acolo?

Nici nu apucase să închidă capacul termosului, că-l văzu pe Song Myeong-keun, doctor la spitalul municipal, intrând valvârtej în biroul lui. Erau prieteni din copilărie. Pe atunci obișnuiau să se urce împreună pe caii făcuți din paie de sorg. Mai târziu, în gimnaziu, au stat umăr la umăr în laboratoarele de chimie, chinându-se să facă experimente. Se înțelegeau foarte bine încă de când erau niște copilandri, deși era diferiți: dacă Hoe era neîndemânatic și greu de cap, Song era inteligent și îngrijit.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă Yun-mo ridicându-se de pe scaun, șocat când văzu șiroaiele de transpirație curgând pe fața albă ca varul a amicului său.

— Yun-mo! Trebuie să mă ajuți! L-au arestat pe unchiul meu!

— Cum? Ce-ai spus? Unchiul tău? Inginerul-șef de la fabrica de pastă de soia?

— Oamenii care lucrau cu el mi-au spus că l-au ridicat chiar de pe câmp... era plin de praf din cap până-n picioare... Ce să fac? Spune-mi ce-ar trebui să fac?

— Calmează-te și povestește-mi ce s-a întâmplat...

— Neglijență în timpul serviciului! E acuzat de neglijență în timpul serviciului! Cine? Unchiul meu!? Nu se poate! Știi și tu că nu e în stare de așa ceva, doar ai scris un articol despre el, mai ții minte? Îl cunoști foarte bine! Ajută-mă, te rog!

Song Myeong-keun își ieșise din minți. Din colțurile gurii i se scurgeau picături de salivă albă și picioarele îi tremurau îngrozitor. Privindu-l, Yun-mo

își dădu seama că situația e destul de gravă. Se duse repede în chicineta biroului și se întoarse cu o cană cu apă rece.

— Hai, ia și bea! Stai jos, liniștește-te... apoi o să vorbim pe îndelete.

Yun-mo scoase bricheta și o țigară. În mintea lui prindea contur, puțin câte puțin, imaginea unui bărbat cu o constituție fragilă. Din cauza lentilelor groase, ochii lui păreau întotdeauna umflați. Era unchiul prietenului său: Ko In-shik, inginer-șef la fabrica de pastă de soia fermentată.

2

Yun-mo îl cunoscuse pe Ko In-shik în urmă cu trei ani, într-o zi de august. În acea zi, Song venise la Yun-mo, pentru Ko In-shik. Song și Ko erau foarte apropiați, deși erau rude foarte îndepărtate, de gradul cinci. Pe când era student la facultatea de medicină din Pyongyang, Song s-a putut dedica în întregime studiilor datorită lui Ko In-shik. Mulțumită lui Ko, Song nu a simțit singurătatea pe care o simt adesea copiii văduvelor și nici n-a făcut foamea într-un cămin studentesc. Dacă Song voia să se ducă cu colegii de grupă la un picnic, Ko In-shik îi cumpăra pachetelele cu mâncare cu o zi înainte, imediat ce ieșea de la serviciu. Când ajungea acasă îi dădea nevastei sacoșa împletită plină cu mâncare, zâmbindu-i de dincolo de lentilele groase. Era felul lui de a comunica, prin zâmbet și ochi calzi și blânzi. Vorbea foarte puțin, dar era generos, înțelegător și plin de afecțiune pentru semenii lui. Oricât l-ar fi compătimit pe tânărul Song Myeong-keun pentru situația în care se afla, nevasta lui Ko nu ar fi acceptat ca băiatul să intre în casa lor dacă bărbatul ei nu ar fi fost atât de bun la suflet și nu ar fi insistat. E adevărat, înainte, viața lui Ko In-shik fusese mult diferită de cea de acum.

Absolvent de inginerie alimentară, Ko fusese angajat într-un consiliu director din domeniul industriei ușoare, la o secție de supraveghere tehnologică. Avea multe responsabilități, dar el și familia lui duceau o viață lipsită de griji. Multora din cei care nu au grija zilei de mâine nu le pasă de

cei din jur. Însă Ko In-shik era diferit, nu iubea cu jumătate de măsură. Când Song era student, Ko l-a ajutat și i-a purtat de grijă, copleșindu-l cu afecțiune sinceră, de parcă ar fi fost tatăl lui natural. Song nu-și imaginase vreodată că, la trei ani după absolvirea facultății, destinul avea să-i aducă din nou împreună, în orașul N.! Ko In-shik a fost cel care a suportat consecințele când a ieșit la iveală că fratele nevestei lui fugise de fapt în Coreea de Sud și nu murise în războiul coreean, în timpul unui bombardament, așa cum se zvonise inițial. Acuzat că-și falsificase dosarul de familie, Ko a fost deportat din capitala Pyongyang în orașul N., pentru a fi reeducat în spiritul ideilor revoluționare comuniste. Noua viață pe care Ko In-shik o începuse în orașul N. îi întărea și mai mult lui Song Myeong-keun credința în vechea zicală „cu cât ești mai bun la suflet, cu atât ai mai mult de suferit“. Viața lui Ko fusese un drum presărat cu spini, chiar dacă datorită experienței și autorității lui în domeniul ingineriei alimentare reușise să ocupe un post de inginer-șef la fabrica de pastă de soia fermentată.

Song a fost cel care i-a închis ochii mătușii lui – soția lui Ko In-shik – când femeia și-a dat ultima suflare, stând cu capul în poala lui. La doi ani după ce fuseseră deportați, se îmbolnăvisese de inimă rea, era numai piele și os, iar buzele îi erau aproape fără culoare. După doi ani de suferință, s-a stins din viață, fără ca medicii să-i precizeze diagnosticul.

Ținându-și cei doi copii strâns de mână și scrutându-l cu o privire plină de vinovăție, nevasta lui a găsit puterea să-i spună ultimele cuvinte.

— Știu că din cauza fratelui meu ți-ai ruinat viața și cariera... te implor, dă tot ce-i mai bun din tine și recuperează funcția pe care ai avut-o...

Când moare soția și mama care a avut grijă de familie întreaga ei viață, și soțul, și copiii suferă. Pentru fata lui Ko In-shik, care abia terminase gimnaziul când s-a întâmplat nenorocirea, a fost foarte greu să țină gospodăria, să-l crească pe fratele ei mai mic, în timp ce lucra cot la cot cu tatăl ei în laboratorul fabricii. Pentru Ko In-shik, moartea soției a fost o lovitură și mai grea. Bărbatul nu doar că era inginerul-șef al fabricii, dar

primise și directive de la partid să pregătească pe un versant de munte un teren nou, pe care să cultive materia primă pentru fabrică.

Pentru prima dată în viața lui, Ko In-shik se vedea nevoit să-și coasă șosetele și să-și spele salopeta, așezat în fața unei cocioabe de pe munte. Cei care făceau astfel de munci nu se bucurau de favoruri speciale. Doar cei al căror nume fusese pătat de crime oribile erau dispuși să pregătească un teren pentru o nouă cultură, trăind singuri pe un munte unde nu era nici țițenie. Dacă reușeau, totuși, să îndeplinească ordinele de sus, se puteau alege cu un teren de patru sute de *pyeong*¹, cu condiția să nu-și neglijeze responsabilitățile de la locul de muncă.

— Bineînțeles, și șeful de echipă poate avea niște avantaje suplimentare, i-a spus secretarul organizației locale de partid în ziua în care l-a anunțat cu privire la noua directivă primită de sus. Dar ține minte, tovarășe, că poți primi avantajele astea doar dacă te achiți cum trebuie de sarcinile trasate...

Secretarul de partid îi sugera că ar putea fi eliberat din funcția de inginer-șef ca să se întoarcă la postul pe care-l ocupase înainte de a fi deportat. Chiar și fără subtilitățile acestuia, Ko In-shik intuia ce-l așteaptă. Trimițându-l să muncească în munți – misiune pe care nici un muncitor de la oraș nu ar fi acceptat-o fără să strâmbe din nas –, secretarul de partid urmărea să-l facă să înțeleagă că cei de la partid așteptau ca el să fie precum o vacă speriată care, după ce a dat iama în lanul cu soia, tremură de fiecare dată când stăpânul pune mâna pe bici. Fără să se mai întrebe dacă fusese sau nu trimis în munți datorită experienței, Ko In-shik se dedică trup și suflet noii sarcini. Din când în când, cobora de pe munte ca să verifice ultimele proiecte tehnologice de la fabrică. Song profita de fiecare dată când se întâlnea cu el și-l sfătuia să aibă grijă de sănătatea lui ca să poată fi alături de copii, rămași fără mamă. Ko In-shik îi răspundea că trebuia acum să muncească și mai mult tocmai pentru că-l preocupa viitorul copiilor. Cu gândul la ei, Ko In-shik urca pe munte fără să se uite în urmă.

După trei ani de muncă asiduă, un teren cu o suprafață de câțiva zeci de

*jeongbo*² fusese în sfârșit pregătit pentru arat și cultivat. În același timp, îmbunătățirile tehnologice aduse de Ko In-shik fabricii au dus la creșterea producției de sos de soia și pastă de soia fermentată. „Pasta noastră de soia e mai bună decât cea din Pyongyang“, spuneau toți cei din oraș, fără să aibă habar că în fiecare lingură cu pastă se ascundeau sudoarea și sângele lui Ko In-shik.

Cu trei ani în urmă, când intrase în biroul lui Yun-mo să-i povestească despre Ko In-shik, Song avu curajul să-i ceară deschis un favor.

— Te rog, Yun-mo! Scrie măcar un articol despre unchiul meu, prezintă-l cititorilor... încearcă să-l publici în ziarul tău. Scrie ceva ce ar putea să-i ridice moralul... e copleșit de suferință.

Portretul pe care Song îl făcuse în acea zi unchiului său a reaprins ambiția profesională a lui Yun-mo. Zvonurile despre pasta de soia fermentată nu-i erau indiferente, făcându-l să se întrebe dacă dincolo de ele se ascundea un subiect demn de un articol. Hotărât să adune câteva informații de bază despre viața lui Ko In-shik, Yun-mo se duse să-i viziteze familia. Din lunga lui experiență de ziarist, știa foarte bine că putea afla mai multe despre caracterul cuiva din viața lui personală decât din cariera profesională.

Și nu se înșelase nici în cazul lui Ko In-shik. Voia să-l cunoască altfel pe bărbatul care, probabil, în speranța primirii unor favoruri, se dedica trup și suflet muncii. Intuiția îi spunea că în jurul prânzului o să găsească pe cineva acasă. Situată pe o colină, în spatele fabricii, casa era împrejmuată de un gard făcut din tulpini de bambus, papură și sorg, iar bucăți mari de folie din plastic, prinse din loc în loc cu pietre grele, țineau loc de acoperiș. Se vedea de la distanță că nu mai fusese de mult îngrijită de mâna unui bărbat. Un băiat îmbrăcat în uniformă, ce părea de vreo paisprezece ani, se dădea huța atârnat de poartă. Când se uită mai de aproape, Yun-mo își dădu seama că băiatul nu se juca, ci se chinuia să desprindă o sârmă ruginită din balamaua de sus a porții.

— Tata nu-i acasă! îi spuse puștiul făcând un pas în față, tocmai când

Yun-mo se întreba dacă nu cumva era Hye-myeong, băiatul lui Ko In-shik.

Băiatul voia să-l vadă plecat din fața casei lor, dar Yun-mo insistă.

— Nici sora ta mai mare nu-i acasă? îl întreabă, prefăcându-se că nu știe despre misiunea lui Ko In-shik în munți.

— Noi nu mâncăm la prânz acasă... nici eu, nici soră-mea. Ea mănâncă la fabrică, eu la școală...

— Păi și-atunci cum se face că ești azi acasă, la ora asta?

Hye-myeong nu răspunse.

— Ce-ai pățit? Ai rămas fără limbă? îl luă Yun-mo peste picior.

— Păi... azi-dimineață s-a tăiat la mână... voia să repare asta. A început să-i curgă sânge... s-a dus plângând la fabrică...

— Aha! Deci ai venit acasă ca să repari poarta, înainte ca ea să se întoarcă de la fabrică. Păi cum ai plecat de la școală în timpul pauzei de masă?

În loc de răspuns, băiatul lăsa capul în jos, cu ochii în lacrimi. Atât de mult se luptase cu sârma, încât până și broboanele de sudoare din palmele lui mici erau cărămizii din cauza ruginii. Văzându-l plângând, lui Yun-mo i se rupea sufletul de milă. Schimbă tonul, încercând să pară vesel.

— Ți-a dat bătaie de cap nenorocita asta de balama, așa-i? Lasă că-i venim noi de hac! Ia dă-mi ciocanul!

În timp ce bătea cu putere cu ciocanul între balama și poarta ce scrâșnea nervoasă, Yun-mo încerca să-l mai tragă de limbă pe cel mic.

— De ce vă bateți voi, copiii, capul cu treburi dintr-astea, de parcă n-ați avea tată? îl întreabă pe băiat exact în momentul în care balama se descleștase.

— Oooo! țipă băiatul bucuros, de parcă Yun-mo ar fi scos un spin cu o pensetă.

Brusc, se luminează la față și-i răspunse ziaristului.

— Tata nu știe decât să muncească în munți, pentru terenul ăla de cultivat... n-are timp pentru altceva.

— Aha! Și ce face acolo?

— Data trecută, când a fost ședință cu părinții la școală, nu a venit. I-a trimis un bilețel profesoarei. La fel a făcut și ieri... asta-i tot ce primim de la el... bilețele.

— Și ce ți-a scris ieri pe bilețel?

— Mi-a scris despre slujba de pomenire a mamei... răspunse băiatul mușcându-și buzele.

Lacrimile începuseră să-i curgă din nou pe obraji. Încurcat, Yun-mo încercă să-i distragă atenția.

— Așa... ia ține un pic de asta. Trebuie să scoatem și cealaltă balama... Vezi? Nu se lasă scoasă nemernica... lasă că-ți vin eu de hac, încăpățânat!

Yun-mo începu să înjure mai abitar, cât îl ținea gura. Și nu o făcea pentru băiat, ci pentru el, căci abia își mai putea stăpâni lacrimile. Din fericire, exact în momentul acela puștiul începu să râdă. Balamaua, pe care ziaristul se chinuia atâta să o scoată, ieși din cuie pe neașteptate. Yun-mo își pierdu echilibrul și căzu în fund. Văzându-l, Hye-myeong izbucni în râs, deși pe obraz încă mai avea lacrimi. Incidentul îl mai înveseli puțin pe băiat.

— Nenea reporteru', e adevărat că mistreții dau iama pe câmp și-l fac harcea-parcea?

— Cum? Mi-ai zis „nenea reporteru'”? îl întrebă mirat Yun-mo. De unde știi?

— Ei, m-am prins de cum v-am văzut la poartă... ați venit să vă întâlniți cu tata, nu-i așa?

— Ștregarule! Cum ți-ai dat seama că sunt ziarist?

— Când a început școala ați venit și ați făcut o poză cu elevii ce intrau pe poarta școlii... o poză pentru ziar. Mai țineți minte?

— Ah, da! Așa e! Mi-am amintit! Și de mistreți de unde știi?

— Păi din bilețel... tata ne-a scris un bilețel că nu poate veni la slujba de pomenire a mamei... scria că niște mistreți îi dau bătăi de cap...

— Asta cam așa-i... nemernicii umblă în turme și doar într-o singură noapte pot pune la pământ lanuri întregi de porumb...

— Aha! Deci e adevărat!

— Dacă aş fi în locul tatălui vostru, aş veni aici de fiecare dată când mi-e dor de voi. Hmm? Tatăl vostru nu prea coboară de pe munte ca să vă vadă... am dreptate?

— Tata e ocupat... muncă, muncă şi iar muncă. Dar e un tată foarte bun pentru mine şi soră-mea. Ştim că-i e dor de noi, că vrea să fie aici pentru slujba mamei, dar nu poate, trebuie să strângă din dinţi... trebuie să fie acolo, în munţi. Odată ne-a scris că ne vede feţele în apa izvorului în fiecare dimineaţă când se duce să se spele pe faţă...

— Şi? întrebă Yun-mo cu vocea tremurândă.

— Şi i-a dat omului care ne-a adus scrisoarea nişte zmeură şi ciuperci sălbatice. Sunt pentru slujba de pomenire a mamei... aşa mi-a spus soră-mea.

Yun-mo întoarse capul ca să-şi şteargă lacrimile fără să-l vadă băiatul. În acea zi, după ce schimbase balamalele de la poartă, s-a uitat în fiecare colţişor al casei. Era o casă copleşită de suferinţă. Era casa unui bărbat care culesese cu grijă nişte ciuperci pentru pomenirea nevestei lui, pomenire la care nu putea să vină; era casa unui tată care-şi înţepase mâinile în spini, încercând să culeagă nişte zmeură pentru copiii lui, sperând să le mai alunge lacrimile. Era o casă simplă, cu un gard care stătea să cadă, cu un şopron prin al cărui acoperiş intra ploaia, o casă din care lipsea mâna unui gospodar.

Lui Yun-mo i se părea că aude ecoul glasului disperat al lui Ko In-shik gonind mistreţii, singur, în munţi, în timp ce se ruga în sufletul lui pentru liniştea soţiei pe lumea cealaltă. Ziaristul era sigur că ar fi putut scrie oricând un articol despre Ko – atât era de încrezător în inspiraţia şi talentul lui. Cât despre terenul pregătit pentru noile culturi, adunase deja un munte de informaţii când se documentase pentru un alt articol.

Fascinat de povestea vieţii lui Ko In-shik şi de personalitatea acestuia, Yun-mo ardea de nerăbdare să stea de vorbă cu el, faţă în faţă. Într-o după-amiază, când soarele ardea necruţător, ziaristul porni la drum, spre terenul pe care In-shik îl pregătise cu atâta devotament, undeva la patruzeci de kilometri

de oraș.

3

Drumul șerpuit urca pe un versant, din vârful căruia orașul se vedea ca și cum te-ai fi uitat pe fundul unei fântâni. Vârful muntelui era acoperit cu păduri bogate și întunecoase, iar la poale găseai parcele agricole ce se întindeau cât vedeai cu ochii. Pe fiecare parcelă erau culturi diferite – soia, porumb, cartofi. Terenul se termina brusc într-o prăpastie adâncă și întunecată, aproape paralelă cu pădurea de deasupra lui.

Era neobișnuit să găsești un teren roditor în creierul munților. Nu era nici o îndoială că fusese obținut prin bine-cunoscuta metodă tradițională „taie și arde“. Abia când îl vedeai, realizai că așa-zisul teren agricol era, de fapt, o porțiune de pădure ce fusese defrișată și incendiată. Marginile terenului erau pline de rădăcini încolăcite ce semănau cu niște fosile de dinozauri, la câți bolovani și cioate arse avea. Singurele „utilaje“ cu care se putea urca pe munte era căruțele trase de boi. Doar rocile și rădăcinile copacilor știaau cât de greu munciseră cei treizeci de lucrători și trei boi. Știa și Yun-mo foarte bine că parcela de patru sute de *pyeong* – „avantajul special“ dat de partid celor ce munciau pe munte, la defrișări – nu putea compensa sudoarea și sângele vărsat pentru cultivare.

Cabanele sărăcăcioase ale muncitorilor erau la capătul parcelei cu cartofi – un loc destul de sigur. Strâmte și nu prea înalte, fuseseră construite din bârne lipite cu lut și căptușite cu scoarță de copac. Yun-mo intră într-o curte și, după ce se uită curios de jur împrejur, trecu pragul unei uși întredeschise. Brusc se auzi un țipăt ascuțit de femeie, urmat după câteva secunde de țipătul altei femei. Speriat, Yun-mo nu mai era în stare să facă nici un pas. Scoase un țipăt scurt, când văzu un șarpe lung și gros, zvârcolindu-se la picioarele lui. Mai îngrozite decât ziaristul erau cele două femei ce ieșiseră din bucătăria în care pregăteau cina pentru muncitori. Cu un clește pentru jăratric în mână, una

dintre ele se chinuia să ia șarpele de pe podea.

— Aoleu! Tocmai acum v-ați găsit să veniți? Ce vă aduce pe la noi?

— Vai! Sunteți corespondentul special, nu-i așa? Ne scuzați că vă întâmpinăm așa...

Rușinate, cele două femeie făcură o plecăciune adâncă. Văzând șarpele târându-se de zor spre curte și ascunzându-se în pădurea de aluni, Yun-mo izbucni într-un râs nervos, ce-i trăda frica.

— Of... vă rugăm să nu ne înjurați... poate e prima dată când vedeți așa ceva, tovarășe reporter, da' pentru noi e ceva obișnuit.

— Ei! Cum să vă înjur? Știți cum se spune: de vrei să rămâi cu amintiri de neuitat, prima impresie trebuie să fie una puternică! Nu-i așa? răspunse Yun-mo râzând.

În realitate, inima îi bătea cu putere și, ca să se mai calmeze, scoase din buzunarul pantalonilor un pachet de țigări.

— Afară e cald... intrați înăuntru, vă rog, îi spuse femeia mai durdulie, deschizând ușa unei camere.

— A, nu... lăsați, nu-i nevoie, o refuză politicos Yun-mo. Am venit să vorbesc cu tovarășul șef de echipă.

— Toți muncitorii au plecat să adune ierburi³ pentru mâncare. Azi-dimineață au fost smulse ultimele buruieni din lanurile de soia. Doar știți vorba din bătrâni că nimic nu pică din cer fără muncă... asta e... dacă trăiești în munți, trebuie să te duci să culegi ierburi... altfel, mori de foame.

— Și tovarășul șef de echipă e la cules de ierburi?

— Păi cine-l poate opri? Așa e el... trebuie să fie în primul rând, el trebuie să-i conducă pe alții. Haideți... intrați repede!

Amabilitatea și sinceritatea femeii îl făcură pe Yun-mo să se aplece și să treacă pragul. De îndată ce intră în odaie, realizează că nu doar apariția șarpelui îi făcuse o impresie puternică. Fără să se descalțe, de parcă ar fi intrat într-o casă chinezească, ziaristul dădu de o încăpere lungă și strâmtă ca o cavernă. Pe podeaua din scoarță de cireș sălbatic stăteau înșirate lângă perete mai

multe bucăți de lemn negru. După câteva clipe, Yun-mo își dădu seama că erau pernele pe care muncitorii își puneau capul când se culcau. Se uita uimit la pereții acoperiți cu totul de zeci de rucsacuri atârinate de cuie. Pline cu tot ce alții ar fi pus într-un dulap – haine și alte mărunțișuri –, rucsacurile de diferite mărimi și culori ce ascundeau gospodăria fiecărui muncitor îl fascinau pe ziarist. Fereastra ce dădea spre încăperea care ținea loc și de bucătărie, și de odaie pentru cele două femei era acoperită cu o pânză albă, pătată cu supă din pastă de soia. Mirosul sufocant de tutun se amesteca cu cel de transpirație stătută și iute a muncitorilor.

Cum rămăsese încălțat, Yun-mo călcă cu grijă pe marginea podelei și apoi se așeză, punându-și picioarele sub el. În timp ce se uita prin cameră, se întreba care erau perna și rucsacul lui Ko In-shik. Poate că bărbatul își pusese lucrurile în altă parte... Yun-mo nu putea înțelege cum de reușeau muncitorii să supraviețuiască în niște case primitive, ce aminteau de epoca de piatră. Pe timpul iernii, viscolul bătea nestingherit între cei patru pereți, iar vara polenul adus de vânturile din sud plutea prin aerul fierbinte și umed. Yun-mo se ridică fără să-și termine de fumat țigara. Decât să stea în odaie, prefera să meargă afară, în soarele dogoritor.

Muncitorii începuseră să coboare de pe munte abia după ce soarele de august, fierbinte ca o minge de foc, apusese după codrii ce acopereau versantul dinspre vest. Tocmai dăduse o raită printre cabanele muncitorilor, când îl văzu pe Ko In-shik la marginea lanului de porumb, printre capetele cocenilor cu vârfuri aurii. Bărbatul ducea pe umăr o desagă plină cu ierburi de munte. Yun-mo se prezentă și cei doi își strânseră mâna. Ko In-shik nu părea surprins, căci aflase de la Song Myeong-keun de vizita ziaristului. Mâna întinsă lui Yun-mo își pierduse din finețea și culoarea delicată a timpurilor în care Ko fusese funcționar în industria ușoară și inginer-șef la fabrica de pastă de soia. Era o mână noduroasă ca o rădăcină de copac, cu încheieturile umflate și brăzdate de vase de sânge sparte.

După ce-și luă mâna din cea a lui Yun-mo, Ko In-shik reveni la un obicei

vechi: își scoase ochelarii și începu să șteargă lentilele frecându-le energic de salopetă. Ziaristului îi sări în ochi un nasture cusut cu sârmă groasă din cupru – probabil nu găsisese una mai subțire. Mai târziu, de fiecare dată când își amintea de Ko In-shik, lui Yun-mo îi venea în minte nasturele cusut cu sârmă roșie.

— Lăsați-mă să vă ajut, îi spuse Yun-mo lui Ko, de îndată ce bărbatul își puse ochelarii pe nas și desaga pe umăr.

— Dacă insistați, răspunse Ko In-shik, acceptându-i ajutorul.

Apucând desaga de un colț, Yun-mo începu să meargă încet pe lângă Ko. O făcea dinadins, ca să-l poate descoase pe Ko In-shik. Ziaristul turuia, dar Ko abia dacă scotea vreun cuvânt. Song avusese dreptate: Ko era din caleafară de tăcut. Iar ochii lui, ce țineau cândva locul vorbelor, își pierduseră din strălucire. Yun-mo nu mai avea răbdare, dar știa foarte bine că documentarea jurnalistică cere migală și îngăduință, dar și perseverență, ca și cum ai fi rupt o ramură dintr-un copac verde și viguros. Și nu se înșela, mai cu seamă că cel căruia voia să-i ia interviu muncise o zi întreagă în soarele dogoritor și în aerul sufocant și umed al verii. Yun-mo nu avu de ales și amână momentul pentru masa de seară, însă eforturile sale au fost zadarnice. Când bătrânul se întinse pe podea, punându-și capul pe perna din lemn, Yun-mo sperase că va deveni mai vorbăreț. Însă în loc de cuvinte Yun-mo auzi sforăituri asurzitoare ce-i spărgeau timpanul.

Ziaristul nu închise un ochi toată noaptea. Problema cea mai gravă nu a fost corul de sforăituri – un amalgam interminabil de şuierături și pufnituri –, ci amețeala pe care o avea din cauza aerului stătut și umed din cameră. Nici nu avea cum să fie altfel într-o odaie joasă și lungă în care se îngrămădiseră vreo treizeci de muncitori. Sfârșiți de oboseală, unii vorbeau în somn, alții scrâșneau din dinți. Din când în când, Ko In-shik se întorcea pe partea cealaltă, scoțând un geamăt îngrozitor de parcă s-ar fi sfărâmat în mii de bucățele, reluând în doar câteva secunde ritmul constant al sforăiturilor asurzitoare. În timp ce se chinuia să adoarmă, foindu-se pe toate părțile, lui

Yun-mo i se păru că o fantomă îi dă târcoale.

În urechi îi răsunau vorbele uneia dintre femei – „poate e prima dată când vedeți așa ceva, tovarășe reporter, da’ pentru noi e ceva obișnuit“ –, și chiar putea să jure că șarpele de dimineață i se încolăcea acum în jurul gleznei! Undeva în îndepărtare se auzi o bufniță, dar lui i se păru că era acolo, sub streșini. Yun-mo se ridică și merse afară, unde țârâitul enervant al greierilor tulbura imaginea mirifică a razelor de lună. Porni la plimbare fără să știe încotro se îndrepta. Rătăci printre copaci până când se udă cu totul de la roua de pe frunze și iarbă. La capătul parcelei cu cartofi dădu de un izvor. Singuratică, luna rotundă și strălucitoare se oglindea pe firul subțire și unduitor al izvorului. Yun-mo își spuse că tocmai găsisse izvorul în care Ko In-shik vedea chipurile celor doi copii, în fiecare dimineață și seară. Dar oare vedea numai fețele copiilor? Oare nu se ducea la izvor în fiecare dimineață și seară ca să vadă chipul soției lui, cea care-i lăsase cu limbă de moarte să muncească din greu ca să-și recapete vechea funcție?

Privind pierdut în gol, Yun-mo a stat lângă izvor până a început să se lumineze de ziuă. Primul bărbat care veni la izvor fu nimeni altul decât Ko In-shik, ținându-și periuța de dinți în gură. Ko In-shik îl întrebă, compătimitor, dacă s-a trezit așa de devreme din cauză că n-a putut dormi confortabil.

— Ei! Da’ de unde! De ce să nu mă fi simțit bine? Aerul de aici e atât de curat! răspunse vesel Yun-mo.

Era cu adevărat bucuros fiindcă avea, în sfârșit, șansa să vorbească în liniște cu Ko In-shik. La urma urmei, urcase pe munte cu sufletul la gură și pe un drum atât de anevoios ca să vadă cu ochii lui cum se trăia acolo, cât era de roditor terenul agricol de pe o parcelă defrișată. Dar voia să afle și ce se ascundea în spatele eforturilor lui Ko In-shik: dorința de a avea avantaje personale primite de „sus“ sau cea de a rezolva problema fabricii de pastă de soia fermentată în beneficiul locuitorilor din acel oraș? Mai mult decât orice, Yun-mo voia să afle cum era cu-adevărat Ko In-shik. Încă nu reușise să afle

nimic despre el și era conștient că nu mai putea amâna întrebările. Oricât ar fi fost de dificil, știa că venise momentul să-și pună la bătaie experiența de ziarist. După ce se spală pe dinți, Ko In-shik se apropie și mai mult de izvor și începu să se spele pe față. Yun-mo se duse lângă el și-și băgă mâinile în apa izvorului.

— Uh! Ce rece e! exageră ziaristul, doar ca să-i atragă atenția. Cum vi se pare izvorul de aici? E mai rece decât fluviul Taedong⁴, nu-i așa?

— Așa e! În plus, apa e mult mai curată!

Încercând să completeze răspunsul simplu și direct, Ko In-shik pufni de câteva ori. Apoi se ridică brusc și își luă prosopul atârnat de cingătoarea pantalonilor. Yun-mo rămase fără cuvinte, dar nu se descurajă. După câteva secunde, își continuă vorba.

— De când locuiți aici v-ați gândit vreodată la perioada în care ați lucrat în Pyongyang? Întrebă cu un râs forțat, scoțând o batistă din buzunar în timp ce mergea în urma lui Ko.

— N-am timp de așa ceva. Sunt novice într-ale agriculturii, așa că singura mea preocupare este munca câmpului.

— Bineînțeles... și vă străduiți să rezolvați și chestiunea fabricii de pastă de soia...

— Nu... nu am spus asta.

— Din câte mi-a zis tovarășul Song Myeong-keun, tovarășe inginer-șef... ăăă... cum să spun... ha-ha-ha! Am înțeles că tovarășul secretar de partid a pomenit de niște... avantaje speciale pentru cel ce ocupă poziția de șef de echipă aici... nici la chestiunea asta nu vă gândiți?

Yun-mo se opri și-l privi pe Ko In-shik cu coada ochiului. Se întreba în sinea lui dacă nu cumva fusese prea direct.

— Song vorbește prostii, îi răspunse calm Ko In-shik.

— A, nu-i vina lui... e vina mea. Știți prea bine că în fața unui jurnalist nu ai cum să nu spui nimic...

— Ce să spun? Nu am nimic de zis. Sunt și eu om, nu sunt un utilaj... la

urma urmei, ar fi atât de rău dacă mi-aș dori să primesc un „avantaj“ și să mă întorc la vechea funcție? Dar ce fac aici nu-mi poate garanta asta.

Se făcu liniște, moment tulburat doar de o adiere de vânt ce aducea cu ea parfumul florilor sălbatice de munte. Yun-mo roși: nu-i venea să creadă că în timp ce el se chinuia să-i pună o întrebare, Ko In-shik răbufnise ca un jet de apă pe țeava unei cișmele! Nu-și putea imagina că bărbatul din fața lui era capabil să mintă, să fie ipocrit. Dacă sinceritatea lui Ko In-shik ar fi lăsat să iasă la iveală egoismul, dorința de a căpăta un avantaj personal, atunci cu siguranță n-ar mai avea mâinile bătătorite și aspre, iar balamalele de la poartă nu i-ar mai face pe copiii lui să plângă.

Soarele își arăta discul palid de după vălul de ceață ce acoperea pădurea dinspre răsărit. Yun-mo scrisese articolul foarte repede, de îndată ce se întoarse de la terenul agricol, însă manuscrisul i-a fost respins în ședința de verificare ținută la filiala municipală a partidului. Nici nu era de mirare: fiecare manuscris trecea prin mai multe etape de cenzură, începând cu redacția ziarului și terminând cu organizația la nivel de provincie.

— Tovarășe, te întreb: cei care au derapat de la directivele partidului nostru mai pot oare să muncească doar pentru interesele personale și nu pentru binele întregii societăți? Hmm? Aud?! Cum e posibil ca un ziarist ca dumneata să dea dovadă de lipsă de loialitate față de spiritul și linia partidului? Îl admonestă secretarul de partid.

Era limpede ce urmăreau cei de la organizația municipală a partidului: voiau să-și atribuie toate meritele pentru producția excepțională de pe terenul agricol pregătit pe munte de echipa lui Ko In-shik, punându-l în umbră pe inginerul-șef, care nu făcuse decât să asculte ordinele superiorilor și să ispășească o pedeapsă. Yun-mo nu avea de gând să rescrie articolul despre Ko In-shik, dar amintirea nasturelui cusut cu sârmă îi umplea ochii de lacrimi. Și totuși era conștient că nu avea altă soluție decât să revizuiască articolul așa cum i se ceruse de la partid și să-l trimită la redacție. În sinea lui, însă, blestema ziua în care se hotărâse să intre în breasla ziariștilor...

Într-o seară de toamnă târzie, la un an de când articolul despre Ko In-shik văzuse lumina tiparului în *Cotidianul Provinciei*, Yun-mo se duse din nou pe terenul agricol din munți ca să se întâlnească cu inginerul-șef. Din frunzișul bogat al pădurii de pe munte mai rămăseseră doar ramurile golașe, dezolante. Cu o zi înainte să plece, în timp ce trecea prin fața unei alimentare din centrul orașului, se opri să asculte discuția dintre două femei respectabile. Se plângeau de vremurile grele, lamentându-se că de la o lună la alta rația de orez era din ce în ce mai mică, că nici măcar pastă de soia fermentată nu se mai găsea de cumpărat. Ce părea a fi o banală conversație între două gospodine nu-l lăsă indiferent pe Yun-mo. Se simțise întotdeauna responsabil pentru articolul său, pentru cei despre care scria și pentru munca lor. Problema materiei prime pentru pasta de soia părea rezolvată pentru doi sau trei ani datorită producției mari obținute de pe terenul agricol pregătit de Ko In-shik și echipa lui. Dar, încă de la începutul anului, se zvonea că materia primă ajunsese la fundul sacului. Yun-mo știa foarte bine că, din cauza situației dificile prin care trecea întreaga țară, orașul primea de la stat rații de alimente din ce în ce mai mici. În plus, din cauza furtunilor frecvente, producția terenului agricol scăzuse dramatic. Ziaristul știa demult despre toate astea, dar, auzind discuția celor două femei, își dădu seama că trebuie să facă ceva, că trebuie să-l vadă din nou pe Ko In-shik. Mai mult decât orice, era curios să afle ce făcuse inginerul-șef de când nu se mai văzuseră. Oare cum reușise să aibă grijă de cei doi copii ai lui, după ce îi murise soția? Cum mai putea să alimenteze fabrica cu materie primă, după ce ploile abundente și inundațiile făcuseră mari pagube pe o bună bucată din terenul agricol?

Cu pași repezi, ziaristul se apropia de teren. Stoluri de sfrâncioci – numite de localnici „pasări de toamnă” – țopăiau prin tufele de pe marginea drumului în căutare de scorușe roșii. Yun-mo mai avea mult de mers până la teren. Orașul, dezolant ca un deșert, rămăsese în urma lui, în timp ce la orizont

parcelele terenului agricol începeau să prindă contur printre ramurile copacilor. Șanțurile săpate adânc în pământ mărgineau parcelele ce urcau tot mai sus. Yun-mo nu-și amintea să le fi văzut când se întâlni pentru prima dată cu Ko In-shik. Cu gândul la ploile torențiale ce distruseseră o suprafață mare de teren, ziaristul sări peste un șanț. Cum mergea prin pădurea de mesteceni din apropierea cărării, auzi dintr-odată niște pași pe covorul de frunze uscate. Dintr-o tufă de struguri sălbatici începură să iasă unul câte unul niște bărbați, ducând în spate rucsacuri grele.

— Oh! Tovarășe reporter! Ce faceți aici? strigă un tânăr cu pălărie prinsă cu șiret sub bărbie. Tovarășe șef de echipă! Veniți repede! Repede! S-a întors tovarășul reporter! E aici!

— Cum? Ce-ai spus? se auzi un glas venind dinspre copaci.

Uitându-se mai bine la ei, Yun-mo îi recunoscuse pe bărbații ce lucrau pe terenul agricol. Bucuros, îi salută pe Ko In-shik și pe muncitorii pe care îi întâlnise în urmă cu doi ani.

— Tovarășe șef de echipă! Ce-ar fi să ne oprim, să ne tragem puțin sufletul? îl întrebă vesel un bărbat cu pantaloni de trening bleumarin.

— Că bine zici! răspunse Ko In-shik privind la grupul de bărbați, în timp ce-și ștergea cu palma transpirația de pe frunte.

Fără să-și dea jos rucsacurile, muncitorii se așezară pe cărăruie. Yun-mo se așeză lângă Ko In-shik, după ce-l ajută să-și dea jos rucsacul greu ca plumbul. Pe cei doi bărbați îi despărțea o tufă de crizanteme sălbatică. Spatele lui Ko și rucsacul lui duhneau a transpirație dulceagă. Abia acum, când stătea atât de aproape de el, Yun-mo fu șocat să vadă cât de mult se schimbase inginerul-șef. Dacă nu ar fi avut pe nas ochelarii cu lentile groase, cu siguranță nu l-ar fi putut recunoaște. Pielea aproape că i se înnegrise din cauza soarelui puternic, iar părul de la tâmpile îi albise. Lui Yun-mo nu-i venea să creadă că părul negru ca smoala albise atât de mult, în doar doi ani. Căută cu privirea nasturii de pe salopeta lui Ko In-shik, dar bărbatul nu mai purta aceeași salopetă ca atunci când s-au văzut prima oară. La cea nouă,

însă, îi atrase atenția un nasture alb, pierdut printre ceilalți, negri. Ziaristului i se puse un nod în gât. Pentru câteva momente, nu putu să-i spună nici un cuvânt bărbatului din fața lui, care arăta ca un bătrânel sărac ce trăia într-un cătun. În cele din urmă, cineva rupse tăcerea.

— Hei! Ce-aveți acolo? Ciuperci? îl întrebă pe Yun-mo tânărul ce purta pălăria cu șiret. Tovarășe reporter! Ce aveți acolo, în batistă?

— A! Vorbiți de astea? Da! Sunt ciuperci. Le-a atins puțin bruma, dar încă arată bine, sunt bune... Le-am cules când am urcat pe munte.

— Ce-ați spus? Că sunt bune? Aruncați-le imediat!

— De ce? Sunt otrăvitoare?

— Nici nu mai contează dacă sunt sau nu otrăvitoare... tovarășe șef de echipă, povestiți-i prin ce-am trecut! Of! Șeful nostru de echipă e scump la vorbă! Parcă am vorbi la pereți!

— Ce-ți veni? Vrei să-i spun povestea aia îngrozitoare și să i se facă părul măciucă? îl întrebă Ko In-shik, frecându-și lentilele ochelarilor de salopetă.

— S-a întâmplat ceva, tovarășe inginer-șef?

— Mda... ceva cumplit... tocmai când dumneata, tovarășe reporter, erai plecat pe teren...

— Tovarășe reporter! izbucni tânărul îmbrăcat în pantaloni de trening bleumarin, nemaisuportând încetineala cu care Ko In-shik își căuta cuvintele. Din cauza ciupercilor, una dintre bucătărele noastre a murit! Iar noi am scăpat ca prin urechile acului! Era cât pe ce să murim cu toții, înțelegeți? Cu toții!

— Nu cumva a murit cea durdulie? întrebă Yun-mo, speriat.

— Da... ea a murit. Era femeia mai în vârstă care se chinuia să ia șarpele de la picioarele dumatiale!

— E adevărat? Tovarășe inginer-șef, e adevărat ce spune băiatul?

— Da, așa e, răspunse Ko In-shik cu vocea tremurândă. Cea tânără care venise să o ajute pe cea mai în vârstă nu se pricepea să deosebească ciupercile

comestibile de cele otrăvitoare. A cules ciuperci roșii și le-a amestecat cu legume și orez prăjit. Of! Ce nenorocire!

— Și a murit bucătăreasa cea bătrână? Chiar sunt atât de otrăvitoare? Păi atunci sunteți norocoși că ați rămas în viață! spuse Yun-mo, privindu-i pe rând pe Ko In-shik și pe bărbații din echipa lui.

— Așa e... am fost norocoși... am zăcut cu toții, ne-a fost rău, dar ne-am înzdrăvenit. Am fi putut muri...

— Dacă tot v-ați făcut bine, de ce mai cutreierați pe munte cu rucsacurile astea grele în spate?

— E ordin de la partid să culegem ghinde...

— Ghinde?

— Da, da... ni s-a spus să culegem ghinde ca să compensăm pierderile de producție din anul ăsta...

Yun-mo încuviință ușor din cap, apoi întreabă:

— Și câte kilograme reușiți fiecare să culegeți într-o zi?

— Ne-am împărțit în șase grupuri... fiecare culege vreo douăzeci de kilograme pe zi... cam greu, da' astea-s ordinele de sus...

După ce ascultă răspunsul lui Ko In-shik, Yun-mo îi privi din nou pe cei din echipa lui. Unul dintre ei avea salopeta ruptă. Cu siguranță și-o agățase în spini, în timp ce încercase să-și facă drum pe cărările abrupte de munte. Alții aveau dosul palmelor sau fețele pline de zgârieturi și tăieturi prin care le dăduse sângele. Văzând privirea compătimitoare a ziaristului, Ko In-shik deschise gura doar ca să se acuze.

— E numai vina mea... părinții mănâncă aguridă și copiilor li se strepezesc dinții, nu-i așa?

— Tovarășe șef de echipă! Tocmai asta e singura dumitale greșeală: te învinovățești pentru tot ce se întâmplă! ridică glasul tânărul îmbrăcat în pantaloni de trening bleumarin. Tovarășe reporter! Șeful nostru de echipă are acum o nouă sarcină, să schimbe solul⁵ de pe parcelele agricole care au fost măturate de ape! Cei de la oraș știu numai să dea ordine, dar nu mișcă un

deget să ne ajute! Tovarășe șef de echipă! Chiar crezi că și cea mai scurtă ploicică se întâmplă tot din vina dumitale? Nu pot pricepe nici în ruptul capului de ce trebuie să ne chinuim în halul ăsta ca să culegem niște ghinde!

— Dae-seok! Am mai discutat chestiunea asta de atâtea ori! Nu e important cine a dat ordinul... important e să culegem ghinde, să facem pastă, ca și cum am face-o pentru noi și familiile noastre, pentru blidul pe care-l punem pe masa noastră!

— O fi cum spui dumneata! Dar cum rămâne cu atitudinea mahărului de la partid care a venit la noi zilele trecute? Vorbea cu dumneata de parcă erai un biet școlar... te-a criticat de față cu noi toți...

— Dae-seok!

— Tovarășe reporter! Ascultați cu atenție ce vă spun, da' nu mi-o luați în nume de rău! De dragul tovarășului șef de echipă Ko In-shik, noi culegem ghinde și suntem gata să schimbăm și solul de pe parcele! Facem asta numai de dragul dumnealui! Dar cei de sus, de la partid, habar nu au că ne rupem oasele muncind aici...

După ce tânărul muncitor își termină brusc vorba, Yun-mo oftă adânc. Tânărul se uită cu coada ochiului la ziarist și la Ko In-shik: amândoi aveau buzele strâns lipite și clipeau agitați. Era clar că vorbele dure ale tânărului la adresa partidului îi făcură pe amândoi foarte încordați. La fel de încordată era și fața lui Dae-seok, dar, brusc, tânărul își schimbă tonul.

— Tovarășe șef de echipă! Până la urmă totul va fi bine! Și, ca să se împlinească urarea, lăsați-mă să vă înveselesc cu un cântec!

Tinerele plante de soia

Așteaptă să le ude ploaia blândă

Iar Chun-hyang, a mea mândră,

Cu buzele roșii și dulci ca o cireașă

Așteaptă pe tânărul stăpân să vină acasă!

Ce bine! Hei! Hei! Hei!

Toți bărbații izbucniră în râs.

— Tovarășe șef de echipă! Cred că știi că am și eu pe cineva ca Chunhyang, spuse Dae-seok făcând o față foarte serioasă.

După ce scoase o tabacheră făcută din hârtie, tânărul continuă să sporovăiască.

— Știu sigur că-l așteaptă pe tânărul stăpân cu nerăbdare, vorbind de una singură „vine azi... ba nu, vine mâine... vine mâine, ba nu... vine azi“. Eu sunt tânărul ei stăpân... întocmai ca în cântec...

— Dae-seok! îl întrerupse brusc Ko In-shik. Ce-ar fi să-i ceri tovarășului reporter o favoare?

— Ce favoare? întrebă Yun-mo.

— Are nevoie de niște fiere de mistreț... nevasta lui a născut cu puțin timp în urmă, răspunse inginerul-șef.

— E-adevărat? întrebă ziaristul, privindu-l pe Dae-seok. Îi duc eu nevastei dumitale fierea de mistreț... dacă a făcut un băiat... dacă nu...

— Ce-nseamnă asta? Da sau nu?

Bărbații izbucniră în râs, speriiind un stol de păsărele ce stăteau ascunse într-un copac.

— Bun, atunci dați-mi fierea, spuse Yun-mo întinzând mâna către Dae-seok. Tovarășii, sunt gata să vă ajut cum pot ca să schimbați solul de pe parcelele agricole, dar nu acum. Pachetul cu fiere de mistreț are prioritate. E și ăsta tot un ajutor, nu-i așa?

— Vă mulțumesc! Vă mulțumesc foarte mult! spuse emoționat Dae-seok, dându-i ziaristului pachetul. De fapt, chiar tovarășul nostru șef de echipă l-a rugat pe un vânător bătrân de prin împrejurimi să facă rost de fiere pentru nevastă-mea. Neapărat să-i spuneți asta când o vedeți.

— Așa voi face! Dar mai întâi va trebui să-ți găsească casa.

— O s-o găsiți ușor. Ați văzut clădirea din centrul orașului? E clădirea care seamănă cu o ciupercă roșie!

— Ciupercă roșie? Ah... da, da!

— E sediul organizației municipale de partid. Casa mea se află în spatele ciupercii roșii...

— Dae-seok! Gata! Ajunge! interveni Ko In-shik, vădit deranjat.

— Ce s-a întâmplat? Am spus ceva ce nu trebuia?

— Știi foarte bine ce-ai spus...

— Ah! Da! Am spus că sediul municipal seamănă cu o ciupercă roșie!

— Puteai să te gândești și tu la altceva... De ce ai comparat-o cu o ciupercă roșie otrăvitoare?

— Ha-ha-ha! Tovarășe șef de echipă! Chiar nu vi se pare că arată ca o ciupercă roșie? Întrebă curios Yun-mo.

— Așa o fi...

De undeva dinspre pădure se auzi țipătul unei gaițe speriate, iar o pală de vânt tomonic scutură ușor tufa de crizanteme sălbatice dintre ziarist și Ko In-shik. Deși erau acoperite cu brumă, crizantemele nu-și pierduseră din frumusețe. În șoaptă, vântul amintea florilor că de dincolo de crestele munților avea să vină, în curând, o iarnă aprigă.

5

— Hai... bea tu primul.

— Ba nu, bea tu și apoi o să beau și eu, spuse Song Myeong-keun, împingând spre Yun-mo capacul termosului.

Pe o bucată de ziar, între cei doi bărbați erau puse pe o farfurie niște pastă de soia fermentată și două bucăți de castravete proaspăt. Song se mai calmase, iar Yun-mo profită și-l îndemna să bea tărie. Prietenul ziaristului golise deja câteva cănițe.

— Yun-mo! Nu mai ofta și pufni întruna! Spune-mi că putem face ceva pentru unchiul meu!

— ...

— Of! făcu Song, disperat.

Abia atunci, Yun-mo deschise gura.

— Myeong-keun! Ce mi-ai spus adineaori?

— Nu-mi amintesc.

— Mi-ai spus că dacă încerci să-i înfrunți pe cei din casa de cărămidă roșie nu ajută la nimic, nici dacă ai un cuțit în mână...

— Ah... acum îmi amintesc. Ți-am spus asta când ai venit la mine pentru problema cu fiul tău, nu-i așa? Ce legătura are asta cu Ko In-shik?

— Te rog, nu mă înțelege greșit! Nu-ți port pică pentru că nu m-ai putut ajuta atunci. Îți mai amintești? Știi că ți-am spus de mai multe ori că băiatul meu, Song-chol, luase un scor magnific – o sută de puncte! – la examenul de recomandare pentru facultate. Băiatul secretarului executiv al organizației municipale de partid luase șaptezeci și două. Așa, și ce să vezi? În loc să fie recomandat băiatul meu, a fost recomandată odrasla secretarului executiv! Îți dai seama? A primit recomandare ca să fie acceptat la Universitatea Kim Il-sung! Abia acum înțeleg că tot ce mi-ai spus atunci a fost corect. Ai avut perfectă dreptate când mi-ai spus că nu s-ar fi rezolvat nimic chiar dacă m-ai fi ajutat. Știi, cazul unchiul tău mă face să mă gândesc la ce mi-ai spus atunci. Chiar crezi că cei de la Securitate l-au arestat pe Ko In-shik din proprie inițiativă?

— Bineînțeles că nu! Știi foarte bine că trebuie să fi fost un ordin venit de la casa din cărămidă roșie!

— Știi foarte bine, și totuși vrei să-l ajuți...

— Ce altceva aș putea să fac?

— ...

Yun-mo nu mai spuse nimic. Song luă capacul termosului și bău tăria dintr-o suflare.

— Yun-mo! Trebuie să-ți spun ceva... a mai fost ceva în spatele neputinței mele, atunci când mi-ai cerut ajutorul.

— Te-ai îmbătat? Ce-ți veni?

— Ascultă-mă... Îți spun doar ție... rămâne între noi doi... e vorba de un denunț.

— Un denunț!?

— Ascultă-mă cu atenție... Am știut foarte bine de ce ai venit la mine în ziua aceea. Voiai să pun o vorbă bună pe lângă cineva de la partid, nu-i așa? Știi foarte bine despre cine vorbesc... despre nevasta secretarului-șef de partid. De asta ai venit la mine, nu-i așa? Toată lumea știe că femeia aceea avea o slăbiciune pentru mine, că eram în grațiile ei. E influentă, lumea din oraș a poreclit-o „tovarășul secretar de partid numărul doi“. Eu sunt un medic devotat pacienților mei, chiar dacă e vorba de cadrele de partid sau de rudele lor. Atât de tare îi căzusem cu tronc, încât i-a găsit și nevastei mele un loc de muncă. Slăbiciunea ei pentru mine nu mai era un secret, toată lumea era la curent cu asta. Știai și tu și tocmai de asta voiai să-l determini, prin intermediul meu, pe bărbatul ei, secretarul-șef, să-l ia la întrebări pe secretarul executiv, tatăl băiatului ce a intrat la facultate în locul băiatului tău. Am dreptate?

— Așa, și? Ce-i cu asta?

— Când ai venit la mine, habar nu aveai că eu căzusem deja în dizgrație... habar nu ai ce s-a întâmplat... a fost o treabă urâtă, murdară...

— Aha! Deci asta a fost! Și ce-ai pățit, mai exact?

— Într-o zi, când mă pregăteam să plec acasă, am primit un telefon la cabinet. Era nevasta secretarului-șef, „tovarășul secretar de partid numărul doi“ din orașul nostru. Mă sunase să-mi ceară o consultație la domiciliu. Și m-am dus. Am sunat la ușă, mi-a deschis, a intrat în casă, s-a dus direct în dormitor și s-a întins pe pat. Îl știam din deseale consultații la domiciliu pe care i le făcusem secretarului-șef... e un pat matrimonial, luxos. Nu eram pentru prima dată în casa lor, dar mă simțeam cumva încurcat, încordat. O fi ea cu zece ani mai în vârstă decât mine, dar nu-mi plăcea deloc că eram singuri în dormitor. Brusc, femeia începu să se lamenteze: că bărbatul ei a trebuit să se ducă la centru – fusese chemat a nu știu câta oară să dea

socoteală pentru producția de pastă de soia din orașul nostru –, că fiul ei fusese luat în armată. Aluziile ei mi-au dat de înțeles că era singură acasă, că eram doar noi... nu aveam nici o îndoială că voia ceva de la mine, bătea un apropo mai subtil, așa...

— Oprește-te puțin... Ce-ai spus? L-au chemat pe bărbatul ei la centru, la comitetul pe provincie, din cauza pastei de soia?

— Tu nu ai știut nimic, dar, de fapt, era pentru a doua oară când îl chemaseră de la centru...

— Ce spui! Tovarășul secretar-șef a fost luat la întrebări la centru? Deci problema fabricii chiar a fost una serioasă...

— De asta ți-am și spus să asculți totul până la capăt. Nu știam ce pune la calea tovarășa, dar eu simțeam că trebuie să-mi fac datoria de doctor... așa că mi-am deschis servieta pe care o iau cu mine de fiecare dată când fac consultații la domiciliu. Scuzându-se că mă chemase pe nepusă masă, mi-a spus să mă destind, să fumez o țigară. A scos din noptieră un pachet de țigări scumpe – sunt sigur că le pregătise special. Am refuzat-o politicos și am întrebat-o cum se simte. Mi-a spus că a început s-o doară burta după ce mâncase la prânz și, fără să i-o fi cerut, și-a dat jos bluza și a tras în jos de elasticul chiloților. Și, în timp ce bolborosea „aici, tovarășe doctor mă doare... ah! chiar aici!“, și-a expus fără jenă pielea albă de pe burtă și sânii destul de fermi pentru vârsta ei. Ce să zic... o abundență de carne care încă mai păstra frăgezimea din anii tinereții. Am ascultat-o cu stetoscopul: totul era în regulă, nu părea să aibă vreo problemă de sănătate. Am palpat-o, dar... nimic! Când am început să o apăs cu putere în dreptul organelor vitale, și-a încheștat toate cele zece degete în jurul încheieturii mâinii mele. Apoi și-a încolăcit un braț în jurul mijlocului meu și m-a tras spre ea, strigându-mi numele printre gâfâieli... „doctore Song! Ah... doctore Song!“. Am împins-o cât colo, de parcă ar fi fost o omidă lipită de trupul meu, și m-am dat înapoi. „Ce e, doctore Song? Ți-e frică cumva de ăl bătrân, de bărbatul meu?“, mă întrebă fără ocolișuri. „N-are de ce să-ți fie frică... moșneagul are ochi numai

pentru tinerele. Ah! Doctore Song! Ah!“ N-am mai stat pe gânduri și am fugit din camera ei. Cu stetoscopul într-o mână, am trântit poarta cu putere în urma mea și, după câțiva pași, m-am oprit și am scuipat îngrețosat pe caldarâm! Mă simțeam murdar, nu din cauza obscenității animalice pe care-o emana, ci din cauza nerușinării și aroganței cu care mă abordase, crezând că dacă e nevasta unui mahăr din casa de cărămidă roșie poate să facă ce vrea din oricine, de parcă ar fi Dumnezeu! Yun-mo! Cui aș fi putut să-i povestesc rușinea pe care-am îndurat-o? Cui aș fi putut să-i spun? Tu ai venit la mine să mă rogi să-ți ajut băiatul tocmai când mă luptam cu umilința pe care o suferisem! Eram convins că era o chestiune de zile până să fiu demis din potul mea de doctor...

— Ha-ha-ha! izbucni Yun-mo.

Șocat de reacția prietenului său, Song făcu ochii mari.

— Vrei să-mi spui că o femeie din casa de cărămidă roșie poate face din orice muritor un bărbat care să o consoleze, un sclav sexual?

— Haide!... n-am fost sclavul ei sexual...

— Oh! Incredibil ce se petrece în casa din cărămidă roșie! exclamă Yun-mo, punându-și o mână pe piept. Ce tâmpit și naiv am fost să vin la tine în ziua aia! Mare idiot am fost!

— O, nu! Ce să mai zic de mine? Nu am venit la tine tot din cauza unei prostii? Mă arde pe dinăuntru... nu pot stinge focul ce mă arde! se lamentă Song Myeong-keun, bătându-se cu pumnii în piept.

— Myeong-keun! Calmează-te! Viața merge înainte, lucrurile sunt în mișcare! Ce sens are să te consumi în halul ăsta? Ia uită-te aici! spuse Yun-mo luând de pe birou prima pagină a articolului.

— Ce-i asta? întrebă Myeong-keun privind hârtia pe care Yun-mo i-o întinse.

— Nu vezi? *Orașul N: nivelul de producție al fabricii de pastă de soia fermentată a reintrat în normal.*

— Oamenii te strigă „ziaristul mincinos“, iar tu mai ai curaj să scrii

tâmpenii dintr-astea?

— Myeong-keun! E adevărat ce-ți spun: acum, cât stăm de vorbă, în cazanele fabricii fermentează pasta de soia! Cei de la casa din cărămidă roșie au pus la cale un plan... să fiarbă furajul pentru animale! După ce s-au descotorosit de inginerul-șef, pasta de soia o să țâșnească din țeavă și o să hrănească tot orașul, nu-i așa? Deh! Doar producția fabricii s-a oprit din „cauza“ lui Ko In-shik, nu-i așa? Vor să arate că nu a fost responsabilitatea partidului! Vor să facă din muncitori țapi ispășitori! Chiar nu ți-ai dat seama?

— Aha! Abia acum înțeleg! Deci asta urmăresc, de fapt?

— Întocmai! Am realizat abia acum când mi-ai spus că secretarul-șef al organizației municipale a fost chemat de două ori la comitetul provincial al partidului. Știi vorba aia: când ciorile zboară, perele cad din pom... așa s-a întâmplat și cu unchiul tău!

— Așa e... ai dreptate...

— Și unde am putea depune plângere? La Procuratură? La comisia administrativă de la Ministerul Justiției? Să fim serioși! Știm prea bine că cei de la casa din cărămidă roșie țin strâns, într-un singur pumn, puterea legislativă, executivă și juridică!

— De ce naiba mi-am pus singur ștreangul de gât? se întrebă nervos Song Myeong-keun, scuturând de zor buzunarul în care avea carnetul de membru de partid. De ce am ajuns sluga celor din casa de cărămidă roșie?

— Pentru că ai fost păcălit de sloganuri, la fel ca mine! *Egalitate, democrație, poporul e stăpânul și făuritorul istoriei, să construim un rai aici, pe pământ!* Sloganuri spuse de cei care poartă măști de oameni cumsecade, dar care, în realitate, strâng la piept pumnalul dictaturii!

— Așa e... asta e o regulă ce se aplică fără excepție: cu cât ceva arată mai bine, mai atrăgător, cu atât e mai otrăvitor...

— La fel ca ciupercile...

— Ah! Simt că să sufoc! Cum putem sta cu mâinile în sân când un om nevinovat suferă chiar în fața noastră?

Nervos, Song trase cu putere de haină și își smulse toții nasturii dintr-o mișcare. Yun-mo se ridică brusc de pe scaun, îngrozit de imaginea lui Ko In-shik, în celulă, cu mâinile în cătușe. Trase perdeaua de la fereastră și, în timp ce privea pierdut la clădirea închisorii serviciului de securitate ce se vedea în depărtare, nu se mai putu stăpâni și izbucni în plâns. Norii negri ce acopereau cerul prevesteau o furtună, iar rafalele puternice de vânt erau pe punctul să sfâșie perdeaua.

6

Audierea lui Ko In-shik avu loc pe un teren public de sport, situat la poalele muntelui. Încă de la primele ore ale dimineții, grupuri mari treceau podul Seongcheon, îndreptându-se spre terenul de sport: oficiali, muncitori de la fabrică, oameni de rând. La ora zece, judecătorii și-au făcut apariția, așezându-se la tribuna special amenajată pentru ei. După ce așteptase lângă tribună, lângă mașina folosită pentru transportul criminalilor, câțiva ofițeri de la securitate l-au adus pe Ko In-shik lângă platforma din mijlocul terenului. Procurorul-șef citi cu voce tare textul acuzației, surprinzător de scurt.

În aceste vremuri dificile, când din cauza unui front atmosferic rece situația aprovizionării cu alimente s-a înrăutățit la nivelul întregii țări, pregătirea unui nou teren cultivabil din care fabrica de pastă de soia să se alimenteze cu materie primă a devenit o chestiune vitală pentru orașul nostru. Comitetul municipal al Partidului Comunist l-a însărcinat pe tovarășul Ko In-shik cu această misiune. În primele zile ale misiunii sale, tovarășul Ko In-shik a muncit cu așa o abnegație pentru această misiune, încât numele lui a apărut chiar și în ziare. Cu timpul, însă, a început să fie din ce în ce mai evident că-și neglijează îndatoririle, urmărind-și doar interesul personal, acela de a reveni la reputația de odinioară. Nu a luat nici o măsură pentru a face față furtunilor ce au afectat terenul agricol în fiecare an. Urmarea a fost că o suprafață de nouăzeci de mii de pyeong din teren a

fost complet distrusă, aprovizionarea fabricii cu materie primă a fost întreruptă, iar locuitorii acestui oraș nu și-au mai putut procura pastă de soia fermentată. Mai mult, tovarășul s-a ascuns în spatele vieții confortabile de la terenul agricol, neglijându-și îndatorirea de inginer-șef, iar asta a cauzat o criză severă a sectorului privind dezvoltarea noilor tehnologii agricole. Incapabil să pună în aplicare directivele partidului, tovarășul Ko In-shik a dus o viață de huzur în regatul său de pe munte, departe de inspecțiile făcute de partid. Mai mult, incapacitatea de a gestiona propria echipă a cauzat moartea unei tovarășe revoluționare care și-a găsit sfârșitul după ce a consumat ciuperci otrăvitoare. Ce nu poate fi trecut cu vederea este faptul că, deși a fost deportat din Pyongyang în acest oraș pentru a urma un proces de reeducare revoluționară din cauză că și-a falsificat biografia, acuzatul a înșelat așteptările și încrederea partidului – pe deplin demonstrată de încredințarea unei misiuni atât de importante unui tovarăș cu biografia pătată precum tovarășul Ko In-shik. În loc să dea dovadă de cea mai profundă loialitate, acuzatul a continuat să se plângă, înfăptuind crimele menționate mai sus. Aceste crime, care au îngreunat viața localnicilor și care au îndurerat organizația municipală de partid, trebuie sancționate cu maximă severitate.

Acesta a fost conținutul acuzației, iar Ko In-shik nu a avut dreptul la un avocat. Orice avocat care ar fi sărit în apărarea unui element antirevoluționar ce dăduse peste cap viața localnicilor ar fi fost el însuși acuzat de trădare. Obișnuiți cu felul în care se desfășurau procesele din această țară, nimeni nu se aștepta să audă o pledoarie în favoarea lui Ko In-shik. Așezat la tribună, procurorul-șef se întoarse înspre acuzat și începu tirul întrebărilor.

— Inculpat Ko In-shik! Recunoști capetele de acuzare ce ți-au fost aduse?

Toate privirile erau ațintite asupra lui Ko In-shik. Cu buzele tremurându-i ușor ca ale unui redus mintal, bărbatul nu se uita la mulțime, ci privea pierdut spre străzile din centrul orașului. Doar cerul știa că ochii lui se opriseră pe sediul organizației municipale de partid – „ciuperca roșie“.

— Și-a pierdut mințile! strigă mulțimea, agitându-se precum valurile unei mări în miez de noapte.

— Liniște! Inculpat, ai auzit ce te-am întrebat?

Ko In-shik nu scotea un cuvânt. Yun-mo se strădui să se controleze, dar simțea cum cuvintele încercau să scape printre buzele pe care le ținea strâns lipite. Ce ar fi putut răspunde Ko In-shik? Trăise fiecare zi cu conștiința curată, nevinovată: atunci când lăcrimase din cauza fumului scos de cărbunii pe jumătate arși – singurii cu care putea încălzi soba – sau când își rănise mâinile scoțând rădăcinile de copaci și aruncând bolovani. Sufletul lui era curat și în dimineața în care fugărea mistreții, strigând după ei cu glasul tremurând, în timp ce-și imagina cum copiii lui aprindeau bețișoare pe masa de pomenire a soției sale, și în dimineața în care deschisese ochii după ce fusese la un pas de moarte când mâncase ciuperci otrăvitoare, dar și în zilele în care se dusesse să culeagă ghindă și să schimbe solul de pe parcelele agricole măturate de ape. Conștiința lui, curată ca un câmp cu flori albe, fusese distrusă de un fulger în plină zi. Nici un fir de floare nu mai rămăsese drept, nici un fir nu mai putea fi readus la viață. Știa că ar fi fost binecuvântat dacă inima nu i-ar fi plesnit în fața nedreptății ce i se făcea!

Cei care stăteau aproape de Ko In-shik, la fel ca Yun-mo, au putut să-l audă pe inginerul-șef șoptind *acolo... acolo e*, în timp ce-și frământa mâinile prinse în cătușe de parcă ar fi încercat să smulgă ceva. Apoi privi înspre cer și începu să râdă isteric, descătușat de povara ce-l apăsa. Microfonul din fața lui amplifică ecoul hohotelor de râs pe întreg terenul de sport. Îngrozită, audiența îl privea pe Ko In-shik; expresia bărbatului se schimbă brusc. Râsul dispăru, iar chipul lui părea încremenit, lipsit de viață. Întinse iarăși mâinile prinse în cătușe, apoi scoase țipăt înăbușit:

— E acolo! E încă acolo! O vedeți? Vă implor! Smulgeți ciuperca roșie! Smulgeți ciuperca aia îngrozitoare! Hei! Mă aude cineva?

Încercând să liniștească mulțimea ce începu să se agite, cineva de la tribună bătu cu pumnul în masă.

- Ce s-a întâmplat cu el?
- Și-a pierdut mințile!
- Ciupercă roșie? Despre ce vorbește?

În afară de Yun-mo și câțiva muncitori ce coborâseră de pe munte, nimeni nu știa despre ce ciupercă roșie vorbea Ko In-shik. În urechile lui Yun-mo încă mai răsună vocea inginerului-șef când îl certase pe tânărul cu pălăria prinsă sub bărbie că asemănase sediul organizației municipale de partid cu o ciupercă roșie.

Ciuperca roșie... Yun-mo știa că în aceste două cuvinte simple erau sutele, miile de cuvinte pe care Ko In-shik ar fi vrut să le spună și care-l ardeau pe dinăuntru ca flăcările iadului. Cu sufletul și conștiința curate ca zăpada, Ko In-shik își dădu seama, în sfârșit, că în această țară ciuperca roșie otrăvitoare are rădăcini adânc înfipite. Cu ultimele forțe voia cu disperare să smulgă ciuperca mustind a dictatură, control, minciună și opresiune.

— Tovarăși! Având în vedere că inculpatul dă semne că nu e în deplinătatea facultăților mintale, vă anunț că procesul se încheie aici.

Vocea prezentatorului încă mai răsună în difuzoare când se auziră strigătele copiilor lui Ko In-shik. *Tată!* Fata și băiatul inginerului-șef încercau să-și facă loc prin mulțime. Song Myeong-keun încercă să-i oprească, dar nu reuși. Oamenii adunați pe terenul de sport se pregăteau să plece, dar, auzind glasurile copiilor, se așezară la loc. Deși era la doi pași de ei, chiar în fața lor, copiii nu s-au putut apropia de tatăl lor. Sufocați de fumul negru împrăscat prin țeava de eșapament, fata și băiatul alergau după mașina forțelor de securitate, strigându-l cu disperare pe tatăl lor. Pe chipul unora din mulțime se putea citi compasiunea.

După ce mulțimea plecase, un singur bărbat rămăsese sub plopul alb din fața terenului de sport pustiu. Era Yun-mo. Ținând strâns o batistă în mână, ziaristul plângea. Toate lacrimile pe care și le înfrânase de față cu ceilalți îi șiroiau acum pe obraji. I se rupea sufletul pentru Ko In-shik, un om ce sacrificase și pierduse totul! Ochii înlăcrimați ai lui Yun-mo priveau spre

ciuperca roșie – clădirea organizației municipale de partid. Era aceeași ciupercă pe care Ko In-shik o fixase cu privirea, ignorând mulțimea adunată pe terenul de sport. Câte vieți de neprețuit au fost sacrificate de otrava ei! Yun-mo își dădu seama că singura cauză a suferințelor și nenorocirilor întregii omeniri nu era alta decât stafia roșie din Europa – despre care vorbea întruna bărbatul cu pipă de marinar și părul precum coama unui leu –, o stafie ce prinsese rădăcini adânci în această țară, care aruncase și pe aceste meleaguri sămânța ciupercii roșii otrăvitoare.

Cu ochii ațintiți asupra casei din cărămidă roșie și încleștându-și pumnii, Yun-mo strigă cu disperare tot ce Ko In-shik nu putuse să spună.

Smulgeți ciuperca roșie! Smulgeți ciuperca otrăvitoare! Scoateți-o din această țară, din această lume, pentru totdeauna!

3 iulie 1993

1. Unitate tradițională de măsurare a suprafeței. Un *pyeong* are cca 3,30 m².
2. Unitate tradițională de măsurare a suprafeței. Un *jeongbo* are cca 9.900 m².
3. În original *sannamul* – plante comestibile ce cresc pe munte, folosite la prepararea diferitelor feluri de mâncare și garnituri.
4. Fluviu în Coreea de Nord, cu o lungime de 439 km.
5. Metodă nord-coreeană de îmbunătățire a calității solului de pe un teren agricol prin amestecarea cu sol adus de pe alte terenuri agricole.